

การศึกษาเปรียบเทียบวรรณกรรมเยาวชนแปลเรื่อง “คุณพ่อขายาว” จำนวนของ
“สังวรณ์ ไกรฤกษ์” กับจำนวนของ “แก้วคำทิพย์ไชย” จากเรื่อง “Daddy-Long-Legs”
ของ จีน เว็บสเตอร์

สุภาพร คชารัตน์

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาภาษาและวัฒนธรรมเพื่อการสื่อสารและการพัฒนา
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล
พ.ศ. 2547

ISBN 974-04-4997-2

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยมหิดล

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

การศึกษาเปรียบเทียบวรรณกรรมเยาวชนแปลเรื่อง “คุณพ่อขายาว” จำนวนของ
“สังวรณ์ ไกรฤกษ์” กับจำนวนของ “แก้วคำทิพย์ ไชย” จากเรื่อง “Daddy-Long-Legs”
ของ จีน เว็บบสเตอร์

.....

นางสาวสุภาพร -charatn

ผู้วิจัย

.....

ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุชมาวดี จำหิรัญ M.A.

ประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

.....

อาจารย์กฤตยา อกนิษฐ์ ศศ.ม.

กรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

.....

รองศาสตราจารย์ดวงพร คำบุญวัฒน์ M.A.

กรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

.....

รองศาสตราจารย์รัศมีดารา หุ่นสวัสดิ์ Ph.D.

คณบดี

บัณฑิตวิทยาลัย

.....

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ยงยุทธ บุราสิทธิ์ ศศ.ม.

ประธานคณะกรรมการประจำหลักสูตร

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาภาษาและวัฒนธรรมเพื่อการสื่อสาร

และการพัฒนา

สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

การศึกษาเปรียบเทียบวรรณกรรมเยาวชนแปลเรื่อง “คุณพ่อขายาว” จำนวนของ
“สังวรณ์ ไกรฤกษ์” กับจำนวนของ “แก้วคำทิพย์ ไชย” จากเรื่อง “Daddy-Long-Legs”
ของ จีน เว็สเตอร์

ได้รับการพิจารณาให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาภาษาและวัฒนธรรมเพื่อการสื่อสารและการพัฒนา

วันที่ 4 มิถุนายน พ.ศ. 2547

.....

นางสาวสุภาพร ภารรัตน์

ผู้วิจัย

.....

อาจารย์กฤตยา อภินิษฐ์ ศศ.ม.

กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....

ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุกุมมาวดี จำหิรัญ M.A.

ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....

รองศาสตราจารย์พิมพ์พันธุ์ เวสสะโกศล Ph.D.

กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....

รองศาสตราจารย์ดวงพร คำณูวัฒน์ M.A.

กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....

รองศาสตราจารย์รัศมีดาร่า หนูสวัสดิ์ Ph.D.

คณบดี

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยมหิดล

.....

รองศาสตราจารย์สุวิไล เปรมศรีรัตน์ Ph.D.

ผู้อำนวยการ

สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท

มหาวิทยาลัยมหิดล

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยความช่วยเหลืออันดียิ่งของ ผศ. สุขุมมาดี ขำหิรัญ ประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ที่ได้กรุณาใช้เวลาให้คำแนะนำและตรวจแก้วิทยานิพนธ์ ตลอดจนให้กำลังใจผู้วิจัยตลอดมา ขอขอบพระคุณ รศ.ดวงพร คำณูณวัฒน์ และ อ.กฤตยา ออกนิษฐ์ คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ที่กรุณาให้ความเอื้ออาทร และคำแนะนำอันมีค่าแก่ผู้วิจัย ตลอดมาขอขอบพระคุณ รศ.ดร. พิมพันธุ์ เวสสะโกศล คณบดีคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ สำหรับคำแนะนำอันมีประโยชน์ยิ่งต่องานวิจัยชิ้นนี้

ขอขอบคุณ Mr. Aswin Kalra และเพื่อน ที่กรุณาให้คำแนะนำเรื่องการใช้ภาษาอังกฤษ ขอขอบคุณเพื่อนๆ พี่ๆ สาขาวิชาเอกการแปล พี่สุภารัตน์ พี่วรารักษ์ พี่สุคนธา พี่ไพราณี และภขมน สำหรับกำลังใจ และความช่วยเหลือที่มีให้ตลอดเวลาที่ผู้วิจัยได้ศึกษาในมหาวิทยาลัยมหิดล ขอขอบคุณเพื่อนๆ สาขาวิชาเอกภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับกำลังใจที่มอบให้ ขอขอบคุณน้องๆชมรมวรรณศิลป์ จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ที่ให้ความร่วมมือกับผู้วิจัยเป็นอย่างดี

ขอขอบคุณ รท. ณัฐวุฒิ ฤดีจำเริญ ที่เป็นกำลังใจ คอยกระตุ้นให้ผู้วิจัยทำงานอย่างต่อเนื่อง และให้คำแนะนำที่มีคุณค่าต่อผู้วิจัย

ท้ายที่สุด วิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะสำเร็จลงมิได้หากขาดกำลังใจจากคุณพ่อมิตร และคุณแม่ สมใจ ชาญรัตน์ ที่คอยพุ่มพักเลี้ยงดูผู้วิจัย ตลอดมาให้ความสนับสนุนทางการเงิน จนผู้วิจัยประสบความสำเร็จในวันนี้

สุภาพร ชาญรัตน์

การศึกษาเปรียบเทียบวรรณกรรมเยาวชนแปลเรื่อง “คุณพ่อขาขาว” ส่วนของ “สังวรณั ไกรฤกษ์” กับส่วนของ “แก้วคำทิพย์ ไชย” จากเรื่อง “Daddy-Long-Legs” ของจิน เว็บสเตอร์

(A COMPARATIVE STUDY OF TWO THAI TRANSLATIONS OF JEAN WEBSTER'S
“DADDY-LONG-LEGS” BY SUNGWORN KRAIRUEK AND BY KAEWKUMTIP CHAI)

สุภาพร -charatani 4436768 LCCD/M

ศศ.ม. (ภาษาและวัฒนธรรมเพื่อการสื่อสารและการพัฒนา)

คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์: สุขุมมาดี จำหิรัญ, M.A., ดวงพร คำณูณวัฒน์, M.A., กฤตยา
อกนิษฐ์, ศศ.ม.

บทคัดย่อ

วิทยานิพนธ์นี้เป็นการศึกษาเปรียบเทียบวรรณกรรมเยาวชนแปลเรื่อง “คุณพ่อขาขาว” ส่วนของ “สังวรณั ไกรฤกษ์” กับส่วนของ “แก้วคำทิพย์ ไชย” จากเรื่อง “Daddy-Long-Legs” ของจิน เว็บสเตอร์ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์และศึกษาเปรียบเทียบรูปแบบการถ่ายทอดความหมาย การถ่ายทอดความหมาย และกลวิธีการแปลของผู้แปลทั้งสองท่าน ผลการศึกษามีดังนี้

ในด้านรูปแบบการถ่ายทอดความหมายพบว่า ผู้แปลทั้งสองท่านพยายามที่จะปรับรูปแบบการถ่ายทอดความหมายเพื่อให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจมากขึ้นโดยใช้กลวิธี 1) การจัดย่อหน้าใหม่ 2) การเติมคำอธิบายในวงเล็บหลังคำหรือประโยค แล 3) การใช้เครื่องหมายวรรคตอนที่น่าิยมในภาษาไทย นอกจากนี้ “แก้วคำทิพย์ ไชย” ยังใช้การเติมคำอธิบายโดยใช้เชิงอรรถเพิ่มเติมอีกด้วย

ในด้านการถ่ายทอดความหมายระดับคำและส่วนพบว่า ผู้แปลทั้งสองท่านใช้กลวิธี 1) การทับศัพท์ 2) การแปลแบบตรงตัว 3) การแปลแบบตีความ และ 4) การแปลแบบเทียบเคียงส่วนไทย ในระดับประโยคพบว่าผู้แปลทั้งสองท่านใช้กลวิธี 1) การปรับประโยคกรรมวาจก และ 2) การปรับประโยคปฏิเสธ

ในด้านกลวิธีการแปลพบว่า ผู้แปลทั้งสองท่านใช้กลวิธี 1) การลดความ 2) การรวมความ และ 3) การสลับความ แต่กลวิธีการเพิ่มความพบมากในบทแปลของ “สังวรณั ไกรฤกษ์” ขณะที่แทบจะไม่ปรากฏในบทแปลของ “แก้วคำทิพย์ ไชย” นอกจากนี้จากการสำรวจความนิยมของผู้อ่านพบว่าผู้อ่านนิยมชมชอบ “คุณพ่อขาขาว” ส่วนแปล “แก้วคำทิพย์ ไชย” มากกว่า ส่วนแปล “สังวรณั ไกรฤกษ์” คิดเป็นอัตราส่วนร้อยละ 62 : 38

คำสำคัญ: การศึกษาเปรียบเทียบ/ การแปล /วรรณกรรมเยาวชน/ คุณพ่อขาขาว/ สังวรณั ไกรฤกษ์ /
แก้วคำทิพย์ ไชย/ จิน เว็บสเตอร์

A COMPARATIVE STUDY OF TWO THAI TRANSLATIONS OF JEAN WEBSTER'S
"DADDY-LONG-LEGS" BY SUNGWORN KRAIRUEK AND BY KAEWKUMTHIP CHAI

SUPAPORN KACHARAT: 4436768 LCCD/M

M.A. (LANGUAGE AND CULTURE FOR COMMUNICATION AND DEVELOPMENT)

THESIS ADVISORS: SUKHUMA-VADEE KHAMHIRAN, M.A., DUANGPORN
KAMNOONWAT, M.A., KRITTAYA AKANISDHA, M.A.

ABSTRACT

This thesis is a comparative study of two Thai translations of Jean Webster's "Daddy-Long-Legs" by Sungworn Krairuek and by Kaewkumthip Chai. The objectives of the study are to analyze and to compare the two styles of translation as well as the translators' techniques. The results of the study are as follows:

In terms of stylistic comparison, both tried to adjust the original paragraph structure in order to make it clearer for the Thai reader. The adjustment included insertion of additional explanations in parentheses and the use of punctuation marks used in the Thai writing system only. Moreover, Kaewkumthip used footnotes. As for vocabulary and idiomatic expressions, both translators used transliteration, direct translation, free translation and literal translation. At the sentence level, both translators used modification of the passive voice and modification of the negative form using syntactic variations to achieve specific meanings.

With regards to translation techniques, both translators used omission of details, shortened sentences and rearranged word order. Moreover, Sungworn frequently used additional details in her version.

According to the survey of readers' satisfaction, the researcher found that the readers prefer the version of Kaewkumthip Chai to that of Sungworn Krairuek with the ratio of 62%: 38%

KEYWORDS: COMPARATIVE STUDY / TRANSLATION/ CHILDREN LITERATURE /
DADDY-LONG-LEGS / SUNGWORN KRAIRUEK / KAEWKUMTHIP CHAI/ JEAN
WEBSTER

196 pp. ISBN 974-04-47997-2

สารบัญ

หน้า

กิตติกรรมประกาศ.....ค	
บทคัดย่อภาษาไทย.....ง	
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....จ	
บทที่ 1 บทนำ.....1	
1.1 ความสำคัญและที่มาของหัวข้อที่ศึกษา.....1	
1.2 วัตถุประสงค์ในการวิจัย.....3	
1.3 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....3	
1.4 ขอบเขตของการศึกษา.....4	
1.5 ข้อจำกัดในการศึกษา.....4	
1.6 นิยามศัพท์ที่ใช้ในการศึกษา.....4	
1.7 ข้อตกลงเบื้องต้น.....5	
บทที่ 2 ทบทวนวรรณกรรม.....6	
2.1 แนวคิดเกี่ยวกับการแปล.....6	
2.2 แนวคิดเกี่ยวกับการปรับบทแปล.....11	
2.3 แนวคิดเกี่ยวกับขั้นตอนในการแปลนวนิยาย.....14	
2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....17	
บทที่ 3 วิธีดำเนินการศึกษา.....21	
3.1 การศึกษาเชิงคุณภาพ.....21	
3.1.1 แหล่งข้อมูลทางเอกสารที่ใช้ในการวิจัย.....21	
3.1.2 วิธีการรวบรวมข้อมูล.....21	
3.1.3 การวิเคราะห์ข้อมูล.....22	
3.2 การศึกษาเชิงปริมาณ.....23	
3.2.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....23	
3.2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล.....24	
3.2.3 การวิเคราะห์ข้อมูล.....25	

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 4 รูปแบบการถ่ายทอดความหมายที่พบในบทแปลของ “สังวรณ์ ไกรฤกษ์”	
และ “แก้วคำทิพย์ ไชย”	27
4.1 รูปแบบการถ่ายทอดความหมายของ “สังวรณ์ ไกรฤกษ์”.....	27
4.1.1 การจัดย่อหน้าใหม่.....	28
4.1.1.1 การจัดย่อหน้าเดียวเป็นหลายย่อหน้า.....	28
4.1.1.2 การจัดหลายย่อหน้าเป็นย่อหน้าเดียว.....	39
4.1.2 การเติมคำอธิบายในวงเล็บหลังคำหรือประโยค.....	42
4.1.3 การใช้เครื่องหมายวรรคตอน.....	44
4.1.3.1 การใช้เครื่องหมายอัฒภาค.....	44
4.1.3.2 การใช้เครื่องหมายปรัศนี.....	48
4.1.3.3 การใช้เครื่องหมายยัติภังค์.....	48
4.1.3.4 การใช้เครื่องหมายจุลภาค.....	50
4.1.3.5 การใช้เครื่องหมายทวิภาค.....	52
4.1.3.6 การใช้เครื่องหมายอัฒภาค.....	53
4.2 รูปแบบการถ่ายทอดความหมายของ “แก้วคำทิพย์ ไชย”.....	54
4.2.1 การจัดย่อหน้าใหม่.....	55
4.2.1.1 การจัดย่อหน้าเดียวเป็นหลายย่อหน้า.....	55
4.2.1.2 การจัดหลายย่อหน้าเป็นย่อหน้าเดียว.....	58
4.2.2 การเติมคำอธิบายในวงเล็บหลังคำ.....	62
4.2.3 การเติมคำอธิบายโดยใช้เชิงอรรถ.....	63
4.2.4 การใช้เครื่องหมายวรรคตอน.....	64
4.2.4.1 การใช้เครื่องหมายอัฒภาค.....	64
4.2.4.2 การใช้เครื่องหมายปรัศนี.....	66
4.2.4.3 การใช้เครื่องหมายยัติภังค์.....	67
4.2.4.4 การใช้เครื่องหมายจุลภาค.....	69
4.2.4.5 การใช้เครื่องหมายทวิภาค.....	70
4.2.4.6 การใช้เครื่องหมายอัฒภาค.....	71

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

บทที่ 5 การเปรียบเทียบการถ่ายทอดความหมาย และกลวิธีการแปล ของ “สังวรรณ ไกรฤกษ์” และ “แก้วคำทิพย์ ไชย”.....	78
5.1 การศึกษาการถ่ายทอดความหมาย กลวิธีการแปลของ “สังวรรณ ไกรฤกษ์”.....	78
5.1.1 การถ่ายทอดความหมายของ “สังวรรณ ไกรฤกษ์”.....	78
5.1.1.1 การถ่ายทอดความหมายในระดับคำและสำนวน.....	79
5.1.1.2 การถ่ายทอดความหมายในระดับประโยค.....	89
5.1.2 กลวิธีการแปลของ “สังวรรณ ไกรฤกษ์”.....	97
5.1.2.1 การลดความ.....	98
5.1.2.2 การรวบรวมความ.....	102
5.1.2.3 การสลับความ.....	104
5.2 การศึกษาการถ่ายทอดความหมาย และกลวิธีการแปลของ “แก้วคำทิพย์ ไชย”.....	106
5.2.1 การถ่ายทอดความหมายของ “แก้วคำทิพย์ ไชย”.....	106
5.2.1.1 การถ่ายทอดความหมายในระดับคำและสำนวน.....	106
5.2.1.2 การถ่ายทอดความหมายในระดับประโยค.....	115
5.2.2 กลวิธีการแปลของ “แก้วคำทิพย์ ไชย”.....	121
5.2.2.1 การลดความ.....	122
5.2.2.2 การรวบรวมความ.....	124
5.2.2.3 การสลับความ.....	126
5.3 ข้อสังเกตจากการวิเคราะห์สำนวนแปลของ “สังวรรณ ไกรฤกษ์” และ “แก้วคำทิพย์ ไชย”.....	128
บทที่ 6 การสำรวจความนิยมของผู้อ่านที่มีต่อ “คุณพ่อขายาว” ทั้งสองสำนวนแปล.....	146
บทที่ 7 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	167
7.1 สรุปการศึกษา.....	167
7.2 อภิปรายผลการศึกษา.....	172
7.3 ปัญหาและข้อเสนอแนะ.....	174

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บรรณานุกรม.....	175
ภาคผนวก.....	178
ประวัติผู้วิจัย.....	191
Executive Summary.....	192

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความสำคัญและที่มาของหัวข้อที่ศึกษา

การแปลเป็นเครื่องมือสำคัญที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารระหว่างกลุ่มผู้ใช้ภาษาแตกต่างกันมาเป็นเวลาช้านาน และเพิ่มบทบาทมากขึ้นเรื่อยๆ ในยุคการสื่อสารไร้พรมแดนเช่นปัจจุบันที่มนุษย์ต่างถ่ายทอด และรับเอาความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยี จากวัฒนธรรมอื่นเข้ามาปรับใช้ในสังคมของตน

เชวง จันทระเชตต์ (2528: 5) ระบุว่า การแปลหนังสือในระยะแรกนั้นเริ่มขึ้นทางตะวันตก ในสมัยที่กรีกเป็นศูนย์กลางอารยธรรมตะวันตก ลิวอิส แอนโดรนิกัส ทาสชาวกรีกได้แปลมหากาพย์โอดิสซีย์จากภาษากรีกร้อยกรองเป็นภาษาลาตินเมื่อราว พ.ศ. 300 นับเป็นการแปลจากภาษากรีกเป็นภาษาลาตินเป็นครั้งแรกที่ปรากฏเป็นหลักฐานยืนยันได้ หลังจากนั้นการแปลในซีกโลกตะวันตกก็วิวัฒนาการมาเรื่อยๆ จนแพร่หลาย และรุ่งเรืองที่สุดในราวกลางพุทธศตวรรษที่ 17 ซึ่งมีการผลิตงานแปลออกมาหลายด้าน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องศาสนา วิชาการ และวรรณกรรม เป็นต้น

สำหรับในประเทศไทยการแปลในระยะเริ่มแรกมีมาตั้งแต่ยุคสุโขทัย เป็นการแปลเรื่องเกี่ยวกับหลักธรรมศาสนา ส่วนการแปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยนั้น เกิดขึ้นในสมัยรัชกาลที่ 3 เมื่อคณะมิชชันนารีต้องการเผยแพร่ศาสนาคริสต์จึงได้จัดพิมพ์คำสั่งสอนขึ้น นับแต่นั้นมางานแปลในประเทศไทยก็ได้รับความนิยมแพร่หลายมากขึ้นเรื่อยๆ โดยงานแปลด้านบันเทิงคดีจะมีจำนวนมากกว่างานแปลด้านอื่น ไม่ว่าจะเป็นงานแปลประเภทร้อยแก้ว บทละคร เรื่องสั้น หรือนวนิยาย ถือว่าประสบความสำเร็จเป็นอย่างดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว

ในปัจจุบันงานแปลที่แพร่หลายและเป็นที่ยอมรับของผู้อ่าน ก็คืองานแปลประเภทนวนิยายหรือเรื่องสั้น มีการนำเอาวรรณกรรมที่ได้รับการยกย่องว่าเป็นวรรณกรรมอมตะของโลกมาแปลและตีพิมพ์ซ้ำหลายต่อหลายเล่ม และหนึ่งในนั้นก็คือ นวนิยายโรแมนติคคลาสสิก เรื่อง “Daddy-Long-Legs” อันมีชื่อเสียง

นวนิยายเรื่อง “คุณพ่อขายาว” หรือ Daddy-Long-Legs ของ จิน เว็บบสเตอร์ พิมพ์ขึ้นครั้งแรกเมื่อปี ค.ศ.1912 หรือประมาณ 90 ปีมาแล้ว เป็นหนังสือที่ขายดีมากและเป็นที่กล่าวขวัญกันอย่างแพร่หลายในยุคนั้น ไม่ว่าจะเป็นในสหรัฐอเมริกา หรือยุโรป ตลอดจนภูมิภาคอื่นๆ ที่ใช้ภาษาอังกฤษและยังคงได้รับความนิยมสืบเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน

“คุณพ่อขายาว” เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับเด็กสาวจากบ้านเลี้ยงเด็กกำพร้าที่ชื่อเจอร์ซา แอ็บบอท เด็กสาวที่มีอายุมากที่สุดสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า มีชีวิตอยู่ไปวันๆ เพื่อช่วยดูแลเด็กเล็กด้วยความเบื่อหน่ายและหดหู่ เธอยังมองไม่เห็นอนาคตของตัวเองว่าจะแปรเปลี่ยนไปเป็นอย่างอื่นได้อย่างไร ทั้งที่วัยของเธอถึงเวลาต้องออกไปจากสถานที่แห่งนี้ แต่เธอก็ไร้ที่ไป เพราะไม่มีคนอุปการะ จนกระทั่งวันหนึ่งความเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญในชีวิตเจอร์ซา ก็เกิดขึ้น เมื่อมีผู้อุปการะใจดีประสงค์จะส่งเสียให้เธอเรียนจนจบวิทยาลัย พร้อมทั้งจ่ายค่าเลี้ยงดูให้เธอมีฐานะทัดเทียมกับเด็กอื่นๆ ที่มีจากครอบครัวมั่งคั่ง โดยมีเงื่อนไขว่า เธอจะต้องเขียนจดหมายเล่าเรื่องราวการใช้ชีวิตประจำวันและรายงานผลการเรียนให้ทราบทุกๆ เดือน โดยที่เธอไม่เคยได้พบกับผู้อุปการะ และไม่เคยได้รับจดหมายตอบกลับแม้แต่ฉบับเดียว เจอร์ซาได้เรียนรู้การใช้ชีวิตในโลกภายนอกซึ่งตื่นเต้นและแปลกใหม่สำหรับเด็กกำพร้าผู้ไม่เคยก้าวพ้นจากสถานเลี้ยงดู แม้เธอจะได้สัมผัสกับชีวิตที่หรูหราสุขสบาย แต่เธอก็ยังยึดถือการดำเนินชีวิตแบบเรียบง่าย และมีความฝันที่จะเป็นนักเขียนตามความประสงค์ของผู้อุปการะ และของตัวเอง

นวนิยายเรื่องนี้ เป็นงานเขียนที่แปลกกว่างานเขียนอื่นๆ เนื่องจากเป็นการดำเนินเรื่องผ่านรูปแบบของการเขียนจดหมายถึงการบันทึกประจำวัน นับเป็นการนำเสนอเนื้อหาที่ชาญฉลาด และใช้สำนวนภาษาเรียบง่ายไม่ซับซ้อน นับว่าจิน เว็บบสเตอร์ ผู้เขียนใช้กลวิธีการเขียนที่แปลกใหม่ และได้รับความนิยมมากในสมัยนั้น ดังจะเห็นได้ว่ามีนักเขียนรุ่นหลังดำเนินรอยตาม แต่ไม่มีเรื่องใดประสบความสำเร็จเท่า “Daddy-Long-Legs”

ด้วยความโดดเด่นของหนังสือเล่มนี้ ทำให้ “Daddy-Long-Legs” ได้รับการคัดเลือกให้เป็นหนังสืออ่านประกอบการศึกษาวิชาวรรณกรรมร่วมสมัยในสถาบันการศึกษานับร้อยแห่งทั่วโลก และได้รับการพิมพ์ซ้ำติดต่อกันมาหลายสิบล้านเล่ม นับจากการพิมพ์ครั้งแรก ความนิยมของผู้อ่านก็แพร่หลายเรื่อยมาจนมีการนำไปสร้างเป็นละครเวที ภาพยนตร์ รวมไปถึงภาพยนตร์การ์ตูน และมีการดัดแปลงเป็นละครเพลงในอังกฤษ ในชื่อเรื่องว่า Love from Judy จะเห็นได้ว่า แม้กาลเวลาจะผ่านไป 90 ปี แต่ “Daddy-Long-Legs” ยังคงเป็นวรรณกรรมโรแมนติคคลาสสิกที่ยังคงได้รับความนิยม

นิยม ด้วยเสน่ห์ของการเขียน และเนื้อเรื่องที่ไม่ว้าวมืด ทำให้วรรณกรรมเล่มนี้เป็นวรรณกรรมอมตะที่ครองใจนักอ่านทั่วโลกตลอดมา

สำหรับในประเทศไทยได้มีนักแปลที่แปลวรรณกรรม Daddy-Long-Legs ขึ้นถึง 2 ท่านด้วยกัน กล่าวคือ ในปี พ.ศ. 2529 “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” ได้แปลวรรณกรรมอมตะเล่มนี้โดยใช้ชื่อว่า “คุณพ่อขาขาว” และในปี พ.ศ. 2545 “แก้วคำทิพย์ ไชย” ก็ได้แปลวรรณกรรมเล่มนี้ขึ้นใหม่ โดยใช้ชื่อเดียวกัน ซึ่งหนังสือฉบับแปลทั้งสองเล่มต่างก็ได้รับความนิยมจากผู้อ่านชาวไทยเป็นอย่างดี นักแปลทั้งสองจัดได้ว่าเป็นนักแปลฝีมือดี มีผลงานเป็นที่รู้จักกันอย่างแพร่หลาย ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษานักแปลทั้งสองฉบับ แล้วนำมาวิเคราะห์เปรียบเทียบว่าผู้แปลทั้งสองท่านใช้รูปแบบการถ่ายทอดความหมาย และกลวิธีการแปลที่เหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไร เพื่อเป็นประโยชน์แก่ผู้สนใจวิเคราะห์งานแปลในเชิงเปรียบเทียบ และเป็นแนวทางในการศึกษางานแปลอื่นๆ ต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ในการวิจัย

- 1.2.1 เพื่อศึกษาเปรียบเทียบรูปแบบการถ่ายทอดความหมายที่ปรากฏในบทแปลทั้งสองสำนวนแปล
- 1.2.2 เพื่อศึกษาการถ่ายทอดความหมาย และกลวิธีการแปลนวนิยายจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย ของ “สังวรณ์ ไกรฤกษ์”
- 1.2.3 เพื่อศึกษาการถ่ายทอดความหมาย และกลวิธีการแปลนวนิยายจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย ของ “แก้วคำทิพย์ ไชย”
- 1.2.4 เพื่อวิเคราะห์ผลของบทแปลทั้งสองสำนวนแปลที่มีต่อผู้อ่าน

1.3 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

- 1.3.1 ทำให้ทราบถึงรูปแบบการถ่ายทอดความหมายที่ผู้แปลทั้งสองท่านใช้ในการแปลนวนิยายจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย
- 1.3.2 ทำให้ทราบถึงการถ่ายทอดความหมาย และกลวิธีที่ “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” ใช้ในการแปลนวนิยายจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย
- 1.3.3 ทำให้ทราบถึงการถ่ายทอดความหมาย และกลวิธีที่ “แก้วคำทิพย์ ไชย” ใช้ในการแปลนวนิยายจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย

1.3.4 ทำให้ทราบถึงทัศนคติของผู้อ่านที่มีต่อบทแปลทั้งสองสำนวนแปล

1.3.5 เป็นแนวทางสำหรับผู้ที่สนใจศึกษางานแปลเชิงวิเคราะห์เปรียบเทียบต่อไป

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

1.4.1 การวิเคราะห์งานแปลในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ศึกษาจากนวนิยายเรื่อง “Daddy-Long-Legs” ของ จีน เว็บบสเตอร์ จัดพิมพ์โดย Penguin Books USA Inc., New York ปี ค.ศ. 1995 จำนวน 185 หน้า หนังสือ “คุณพ่อขยาวยาว” แปลโดย “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” ฉบับพิมพ์ครั้งที่สอง โดยสำนักพิมพ์ผีเสื้อ พ.ศ.2537 จำนวน 231 หน้า และหนังสือ “คุณพ่อขยาวยาว” แปลโดย “แก้วคำทิพย์ ไชย” ฉบับพิมพ์ครั้งที่ 1 โดยคลาสสิกสำนักพิมพ์ พ.ศ. 2545 จำนวน 192 หน้า

1.4.2 ศึกษาวิเคราะห์รูปแบบการถ่ายทอดความหมายที่พบในบทแปลภาษาไทยทั้งสองสำนวนแปล โดยศึกษาในประเด็นการจัดย่อหน้า การเติมคำอธิบายในวงเล็บ และการใช้เครื่องหมายวรรคตอน

1.4.3 ศึกษาวิเคราะห์การถ่ายทอดความหมาย และกลวิธีการแปลของ “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” และ “แก้วคำทิพย์ ไชย” ที่พบในบทแปลภาษาไทยเทียบเคียงกับต้นฉบับภาษาอังกฤษ โดยศึกษาในเรื่องการถ่ายทอดความหมายระดับคำและสำนวน การถ่ายทอดความหมายระดับประโยค กลวิธีการแปลโดยการเพิ่มความ ลดความ รวบรวม และสลับความ

1.4.4 ศึกษาวิเคราะห์ผลของบทแปลทั้งสองสำนวนแปลที่มีต่อผู้อ่าน ด้วยการออกแบบสอบถาม เพื่อสำรวจความคิดเห็นของผู้อ่านต่อบทแปลทั้งสองสำนวนว่าเหมือน หรือแตกต่างกันอย่างไร

1.5 ข้อจำกัดในการศึกษา

ในการศึกษาวิเคราะห์วรรณกรรม “คุณพ่อขยาวยาว” ผู้วิจัยไม่สามารถติดต่อขอสัมภาษณ์ “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” และ “แก้วคำทิพย์ ไชย” ได้ ทำให้ขาดข้อมูลที่น่าสนใจเกี่ยวกับขั้นตอนในงานแปลวรรณกรรม “คุณพ่อขยาวยาว” จากผู้แปลทั้งสองท่าน ถือเป็นข้อจำกัดของการศึกษาวิจัยในครั้งนี้

1.6 นิยามศัพท์ที่ใช้ในการศึกษา

การเพิ่มความ หมายถึง การเพิ่มเนื้อความเข้าไปในบทแปล โดยใช้จินตนาการของผู้แปลตีความตามบริบท เพื่อให้ผู้อ่านเกิดจินตภาพตามกับผู้แปลต้องการ

การลดความ หมายถึง การตัดคำหรือข้อความบางส่วนออกไปซึ่งอาจทำให้ได้บทแปลที่มีความหมายไม่ครบถ้วนตามต้นฉบับที่ต้องการสื่อ เนื่องจากเนื้อความบางส่วนขาดหายไป

การรวบความ หมายถึง การรวบเอาประโยคตั้งแต่สองประโยคเข้าด้วยกันเป็นประโยคเดียวในภาษาไทย เพื่อให้เกิดความกระชับ ไม่เ็นยื้อ โดยประโยคเหล่านั้นมีเนื้อความที่สัมพันธ์กัน

การสลับความ หมายถึง การปรับลำดับการเรียงความในประโยคใหม่ เพื่อความเป็นธรรมชาติและเหมาะสมกับภาษาฉบับแปลมากขึ้น

1.7 ข้อตกลงเบื้องต้น

ข้อตกลงเบื้องต้นที่ใช้ในการวิเคราะห์เปรียบเทียบนวนิยายแปลจากเรื่อง “Daddy-Long-Legs” ซึ่งแปลโดยนักแปลสองท่าน คือ สัจวรรณ ไกรฤกษ์ และแก้วคำทิพย์ ไชย มีดังนี้

1.7.1 การอ้างอิงเลขหน้าใน “Daddy-Long-Legs” ฉบับภาษาอังกฤษ ซึ่งเขียนโดยจิน เว็บสเตอร์ ในวงเล็บจะใส่ชื่อผู้เขียน แล้วตามด้วยเลขหน้า เช่น (Webster: 5) หมายถึง ใน “Daddy-Long-Legs” หน้า 5

1.7.2 การอ้างอิงเลขหน้าใน “คุณพ่อขายาว” ฉบับภาษาไทย ซึ่งแปลโดย “สัจวรรณ ไกรฤกษ์” ในวงเล็บจะใส่ชื่อผู้แปล แล้วตามด้วยเลขหน้า เช่น (สัจวรรณ :10) หมายถึง ใน “คุณพ่อขายาว” ฉบับแปล ของ “สัจวรรณ ไกรฤกษ์” หน้า 10

1.7.3 การอ้างอิงเลขหน้าใน “คุณพ่อขายาว” ฉบับภาษาไทย ซึ่งแปลโดย “แก้วคำทิพย์ ไชย” ในวงเล็บจะใส่ชื่อผู้แปล แล้วตามด้วยเลขหน้า เช่น (แก้วคำทิพย์ :15) หมายถึง ใน “คุณพ่อขายาว” ฉบับแปล ของ “แก้วคำทิพย์ ไชย” หน้า 15

บทที่ 2

ทบทวนวรรณกรรม

ในการทบทวนวรรณกรรมและผลงานที่เกี่ยวข้องกับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยได้นำแนวคิดเกี่ยวกับการแปล การปรับบทแปล และหลักและขั้นตอนการแปลนวนิยาย มาใช้เป็นกรอบแนวคิดและแนวทางดำเนินการวิจัย โดยผู้วิจัยจะได้กล่าวถึงแต่ละหัวข้อโดยสังเขปดังนี้

2.1 แนวคิดเกี่ยวกับการแปล

ไนดา (Nida, 1964: 2) ได้ให้คำจำกัดความของการแปลไว้ว่า “ การแปลเป็นเรื่องของการถ่ายทอดความหมาย (meaning) และการถ่ายทอดรูปแบบของการเสนอความหมาย (form) ของข้อความในภาษาหนึ่งเป็นอีกภาษาหนึ่ง”

นอกจากนี้แล้ว ไนดา ยังได้กล่าวถึงกระบวนการแปลว่ามี 3 ขั้นตอน คือ

ขั้นที่ 1 วิเคราะห์ภาษาต้นฉบับและภาษาฉบับแปล คือ ผู้แปลจะต้องวิเคราะห์โครงสร้างทางไวยากรณ์ของภาษา รวมทั้งความหมายของคำต่างๆ และยังต้องรู้ความหมายที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ และความนิยมในการใช้ ที่เป็นความหมายนอกเหนือไปจากความหมายหลัก จะทำให้ผู้แปลสามารถเข้าใจความหมายของข้อความที่จะแปลได้อย่างถูกต้อง และสามารถใช้ทำนองการเขียนที่เหมาะสม

ขั้นที่ 2 ศึกษาและวิเคราะห์ต้นฉบับ เพื่อพิจารณาเลือกใช้ภาษาที่สามารถสื่อความหมายได้ดีที่สุด ส่วนใหญ่จะเป็นการวิเคราะห์ความหมาย โดยพิจารณาจาก

1) ลักษณะความหมายของคำและไวยากรณ์ (lexicon-grammatical features) เป็นการวิเคราะห์ ความหมายของข้อความใดข้อความหนึ่ง สิ่งที่เกี่ยวข้องคือ ไวยากรณ์ สิ่งที่เกี่ยวข้อง และระดับของเจตนาของสิ่งที่เกี่ยวข้อง

2) บริบทของข้อความ (discourse context) เป็นการวิเคราะห์ความหมายของข้อความใดข้อความหนึ่งโดยพิจารณาจากข้อความที่แวดล้อมอยู่ เนื่องจากข้อความที่ต้องการวิเคราะห์ความหมาย และข้อความที่แวดล้อมนั้น ไม่ได้แยกจากกันเด็ดขาดแต่มีความต่อเนื่องกัน

3) บริบทในการสื่อสาร (communicative context) การที่จะถ่ายทอดความหมายได้ครบถ้วน

ผู้แปลยังต้องพิจารณาสถานการณ์แวดล้อมในการสื่อสารของภาษาต้นฉบับเช่น เวลา สถานที่ ผู้แต่ง จุดมุ่งหมาย กลุ่มเป้าหมาย

4) บริบททางวัฒนธรรมของภาษาต้นฉบับ (cultural context of the source language) เป็นสิ่งที่มนุษย์แสดงออกทางพฤติกรรมและความคิด

5) บริบททางวัฒนธรรมของภาษาฉบับแปล (cultural context of the receptor language)

ขั้นที่ 3 เลือกคำแปลที่เท่าเทียมและเหมาะสมกับภาษาในฉบับแปล โดยแบ่งรายละเอียดออกเป็น 2 ขั้นตอน คือ หาหน่วยความหมายพื้นฐานที่แสดงถึงความสัมพันธ์เด่นชัด และเลือกใช้ภาษาในฉบับแปลให้สละสลวยและเหมาะสม

แคทฟอร์ด (Catford, 1982: 1) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับการแปลไว้ว่า “Translation is an operation performed on languages : A process of substituting a text in one language for a text in another” ซึ่งหมายถึง “การแปลเป็นกระบวนการที่กระทำต่อภาษา เป็นกระบวนการที่เอาข้อความที่เขียนด้วยภาษาหนึ่งไปแทนที่ข้อความที่เขียนด้วยอีกภาษาหนึ่ง” และยังได้แสดงแนวคิดทางทฤษฎีอรรถศาสตร์ (semantics) หรือการศึกษาความหมายของภาษา โดยเชื่อว่า ความหมายเป็นสิ่งที่เชื่อมความสัมพันธ์ของระดับ (level) องค์ประกอบต่างๆ ในภาษาเข้าไว้ด้วยกัน ไม่ว่าจะเป็นตัวบท (text) ข้อความในตัวบท (item) โครงสร้างประโยค หน่วยแต่ละหน่วยในโครงสร้างเสียงและสถานการณ์การใช้ภาษา ความหมายถึงเป็นลักษณะพิเศษเฉพาะตัวของภาษาแต่ละภาษา การแปลจากภาษาหนึ่งไปสู่อีกภาษาหนึ่งจึงเป็นการยากที่จะทำให้ความหมายเหมือนกัน จะมีแต่การแปลที่เทียบเคียง (translation equivalence) เท่านั้น

เมื่อพิจารณาการแปลในแง่ของต้นฉบับ (extent) แคทฟอร์ดแบ่งการแปลออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ การแปลที่คำหรือข้อความในภาษาฉบับแปล สามารถแทนที่ความหมายในภาษาต้นฉบับได้ครบถ้วน (full translation) และ การแปลที่แปลเพียงบางส่วน โดยบางส่วนที่ไม่แปลอาจเป็นเพราะไม่สามารถหาคำมาเทียบเคียงกันได้ หรือเป็นเจตนาของผู้แปลที่จะไม่แปลคำนั้นๆ เพื่อคงสีสันทันหรือบรรยากาศของต้นฉบับเอาไว้ให้ปรากฏในฉบับแปล (partial translation)

เมื่อพิจารณาในแง่ระดับของภาษา (levels) แคทฟอร์ดได้แบ่งการแปลออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ การแปลที่สามารถใช้ภาษาฉบับแปลได้อย่างสมบูรณ์ เช่น ในระดับไวยากรณ์ คำศัพท์ ระบบเสียงและตัวเขียน (total translation) และการแปลที่ใช้ภาษาฉบับแปลแทนที่ภาษาต้นฉบับในระดับ

หนึ่ง เช่น ในระดับไวยากรณ์หรือคำศัพท์ (restricted translation)

นอกจากนี้เมื่อพิจารณาในแง่เสียง คำ หรือวลีในข้อความ แคทฟอร์ดยังได้แบ่งประเภทของการแปลออกเป็น 3 ประเภท คือ การแปลแบบคำต่อคำ (word for word translation) การแปลแบบเอาความ (free translation) และ การแปลแบบตรงตัว (literal translation) ซึ่งมีลักษณะเหมือนการแปลแบบคำต่อคำ แต่มีการเปลี่ยนแปลงทางด้านโครงสร้างและการใช้คำ เพื่อให้เป็นไปตามหลักการใช้ภาษาของภาษาฉบับแปล

นิวมาร์ค (Newmark, 1982: 7) กล่าวว่า การแปล คือ การที่พยายามเอาคำหรือข้อความจากภาษาหนึ่งเข้าไปแทนที่ในอีกภาษาหนึ่ง ซึ่งการกระทำเช่นนี้มีผลทำให้สูญเสียความหมายบางส่วนไป ส่วนที่หายไปมักเป็นความหมายขาด (undertranslation) หรือให้ข้อสรุปมากขึ้น และการแปลเกิน (overtranslation) หรือการให้ข้อมูลรายละเอียดเพิ่มเติม เช่น หากต้นฉบับบรรยายสถานการณ์ที่มีลักษณะแปลกพิเศษจากสภาพแวดล้อม และวัฒนธรรมในภาษาฉบับแปลก็จะทำให้ความหมายหายไป เนื่องจากไม่สามารถหาคำที่ครอบคลุมความหมายของคำในต้นฉบับได้ นอกจากนี้จะมีศัพท์ที่ได้ความตรงกันพอดี ในส่วนของผู้เขียนและผู้แปลต่างก็มีความแตกต่างกันออกไป ทั้งในแง่ของความรู้เกี่ยวกับภาษา และการใช้ภาษาที่มีความแตกต่างกัน ไม่ว่าจะเป็นทางด้านคำศัพท์ ไวยากรณ์ และระบบเสียง การใช้ภาษาของแต่ละคนต่างมีลักษณะเฉพาะตัว โดยต่างคนก็อาจจะมองความหมายของคำแต่ละคำแตกต่างกันไป นอกจากนี้การที่ผู้เขียนและผู้แปลมีทฤษฎีความหมายและคำนิยามที่แตกต่างกันก็เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดการสูญเสียความหมายในการแปลได้

นิวมาร์ค กล่าวถึงการจัดประเภทการแปลไว้ว่า ในสมัยแรกนักแปลทั้งหลายมักจะคิดถึงการแปลสองแบบคือ การแปลแบบตรงตัว (literal translation) และการแปลอิสระ (free translation) ส่วนจะยึดถือแบบใดเป็นหลักในการแปลนั้นขึ้นอยู่กับว่า ผู้แปลต้องการจะเน้นอะไร ถ้าต้องการเน้นความสำคัญของผู้เขียนหรือภาษาต้นฉบับ ก็จะแปลแบบตรงตัว แต่ถ้าคำนึงถึงผู้รับสารและภาษาของผู้รับสารก็จะแปลแบบอิสระ

การแปลแบบตรงตัวนับเป็นการฝึกฝนทางด้านอักษรศาสตร์ และเป็นการรักษางานวรรณกรรมไว้ให้อยู่ในลักษณะเดิมของต้นฉบับ ภายหลังเมื่อวิชาภาษาศาสตร์แพร่หลายมากขึ้น แนวโน้มการแปลจึงเริ่มเปลี่ยนไปให้ความสำคัญกับผู้รับสารมากขึ้น และมุ่งให้ผู้รับสารได้รับรู้ “สาระ” อย่างมีประสิทธิภาพ แนวคิดนี้เป็นที่ยอมรับโดยทั่วไปในหมู่นักทฤษฎีการสื่อสาร นอกจาก

นี่นิวมาร์คยังกล่าวอีกว่า การแปลซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือการแปลแบบตรงตัวและการแปลแบบอิสระนั้น เป็นเพียงการชี้ให้เห็นว่า ผู้แปลมีความซื่อสัตย์ต่อต้นฉบับมากน้อยเพียงใด

ดังนั้น นิวมาร์คจึงได้เสนอความเห็นว่าการแปลควรแบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ

1) การแปลเพื่อการสื่อสาร (communicative translation) มุ่งสร้างปฏิกริยาตอบสนองในผู้รับสาร เช่นเดียวกับปฏิกริยาตอบสนองที่เกิดขึ้นกับผู้อ่านสารในต้นฉบับ เป็นการแปลที่เน้น “เนื้อหาของสาร” และฉบับแปลจะกลมกลืนและสละสลวย มีการใช้ถ้อยคำสำนวนที่ผู้รับสารเข้าใจรูปประโยคของภาษาต้นฉบับจะถูกเรียบเรียงใหม่ ให้อยู่ในลักษณะภาษาของผู้รับสาร ซึ่งดูเหมือนการอ่านงานเขียนแท้ๆ ไม่ใช่งานแปล

2) การแปลเพื่อความหมาย (semantic translation) พยายามจะแสดงให้เห็นความหมาย รูปแบบโครงสร้างประโยค ความยาวของประโยค ตำแหน่งของคำของภาษาต้นฉบับ ในภาษาของผู้รับสารยังคงรักษาวัฒนธรรมของภาษาเดิมไว้ เพียงแต่ช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายของสารเท่านั้น

วิธีการแปลเพื่อสื่อความหมาย (sematic translation) นี้ นิวมาร์คให้เหตุผลว่า “สาระ” ของงานเป็นหัวใจสำคัญ แต่ “สาระ” ไม่ได้แสดงออกโดยตรงหรือเปิดเผย แต่กลับกระจายอยู่ทั่วไปในส่วนต่างๆ ของชิ้นงานนั้น ดังนั้นควรใช้การแปลเพื่อความหมาย ในการถ่ายทอดคำต่อคำ วลีต่อวลีให้ได้ซึ่งความหมายที่ซ่อนอยู่ภายใน และงานแปลแบบนี้ไม่ได้มุ่งเฉพาะเจาะจงให้ผู้อ่านคนหนึ่งอ่าน แต่เป็นงานแปลที่ทำไว้สำหรับใครก็ตามที่มีความสนใจที่จะอ่าน ส่วนวิธีการแปลเพื่อการสื่อสาร (communicative translation) จะมีความเกี่ยวข้องกับภาษาเป็นการแปลที่ใกล้เคียงกับการใช้ภาษาในสังคม เพื่อสนองความต้องการของผู้อ่าน หากต้นฉบับเป็นงานเขียนที่ดี มีองค์ประกอบในวัฒนธรรมทางภาษาต้นฉบับและภาษาของผู้รับสารใกล้เคียงกัน การแปลเพื่อการสื่อสารและการแปลเพื่อสื่อความหมายก็สามารถทำไปพร้อมๆ กันได้

นอกจากความคิดและทฤษฎีของนักวิชาการชาวต่างประเทศแล้ว ในส่วนของนักวิชาการไทย มีผู้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับการแปลไว้หลายท่าน เช่น

เขวง จันทรเขตต์ (2528: 125-178) ได้สรุปความหมายของการแปลไว้ว่า หมายถึงการถ่ายทอดภาษาหนึ่งไปเป็นอีกภาษาหนึ่ง โดยเป็นกระบวนการที่กระทำต่อภาษาอย่างมีวิธีการต่อเนื่องเป็นขั้นตอน

นอกจากนี้ เขวงยังได้กล่าวถึงวิธีและขั้นตอนในการแปลไว้ว่า แบ่งออกเป็น 5 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ศึกษาและวิเคราะห์ต้นฉบับ เป็นสิ่งที่ผู้แปลต้องกระทำเป็นอันดับแรก โดยแบ่งออกเป็น 2 หัวข้อคือ

1.1) การศึกษาและวิเคราะห์โครงสร้างด้านประโยค เป็นการวิเคราะห์เพื่อหาความหมายของข้อความจากโครงสร้างของประโยค โดยดูจากโครงสร้างพื้นฐาน (kernel sentence) และอาศัยบริบท (context) หรือ ข้อความที่แวดล้อมเกี่ยวข้องกับประโยคนั้นๆ ประกอบด้วย

1.2) การวิเคราะห์ด้านความหมายของคำและสำนวน ในการนำคำไปใช้ไม่ว่าจะเป็นนัยตรง หรือนัยประหวัด จะพิจารณาจากคำเดียวโดดๆ ไม่ได้ ต้องดูว่านำมาใช้อย่างไร ในกาลเทศะใด และอยู่ในบริบทอย่างไร นอกจากนี้คำจะมีความหมายอย่างไรขึ้นอยู่กับประเภทของคำนั้นๆ เช่น สำนวน อุปมาอุปไมย คำใช้เฉพาะกลุ่มอาชีพ หรือสแลงในกลุ่มวัยรุ่น เป็นต้น

ขั้นที่ 2 ตีความ และถอดรหัสสาร ผู้แปลเป็นศูนย์กลางในการรับความหมายจากต้นฉบับ หรือผู้ส่งสาร แล้วถ่ายทอดสารนั้นไปยังผู้รับสารคนใหม่ซึ่งต่างภาษาและวัฒนธรรมกัน การสื่อสารระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสารจะประสบผลสำเร็จมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับ ความรู้ ทักษะ หรือ ความชัดเจนในการใช้ภาษาในการติดต่อสื่อสาร ทั้งชนิด ความรู้ ระบบสังคม และวัฒนธรรมที่แตกต่างกันของแต่ละสังคม

ขั้นที่ 3 ถ่ายทอดเป็นภาษาฉบับแปล ลักษณะหรือแบบของการแปล ที่ได้รับการยอมรับและเป็นที่ยอมรับในปัจจุบันมีสองแบบ คือ การแปลแบบตรงตัว และการแปลแบบเอาความ สำหรับความมุ่งหมายของการแปล สารแต่ละประเภทมีวัตถุประสงค์และความมุ่งหมายที่ต่างกัน ในฐานะผู้แปลจำเป็นต้องรู้ความมุ่งหมายของสารที่จะแปล เพื่อจะได้พิจารณาเลือกวิธีแปลให้สอดคล้องกับความมุ่งหมายของงานชิ้นนั้น

ขั้นที่ 4 การปรับแต่งบทแปล ไม่ใช่การเปลี่ยนแปลงแก้ไขจุดมุ่งหมาย ความหมาย นำเสียง ท่วงทำนองลีลา หรือลักษณะเฉพาะบางประการให้ผิดไปจากต้นฉบับ แต่เป็นการปรับแต่งที่อยู่ในขอบเขตจำกัด เพื่อให้ผู้รับสารฉบับแปลสามารถรับสารได้โดยให้ผลตอบสองเหมือน หรือใกล้เคียงกับผู้รับสารของต้นฉบับเดิม โดยแบ่งเป็นการปรับแต่งระดับคำ กับการปรับแต่งระดับโครงสร้าง

ขั้นที่ 5 การทดสอบฉบับแปล เป็นการประเมินและตรวจสอบงานแปลก่อนจะนำเสนองานต่อผู้อ่าน เป็นแนวทางให้ผู้แปลได้มีโอกาสแก้ไขจุดบกพร่องที่อาจจะมองข้ามไปในตอนแปล สิ่งที่ควรทดสอบคือ

- 5.1) ความหมาย คือว่า ในการถ่ายทอดความหมายจากต้นฉบับมาเป็นฉบับแปลนั้น ได้ถ่ายทอดมาอย่างครบถ้วน ถูกต้องหรือไม่
- 5.2) ระดับภาษา คือว่าระดับภาษาที่ใช้ในนั้นเหมาะสมกับผู้รับสารในอีกสังคมและวัฒนธรรมหนึ่งหรือไม่
- 5.3) จุดมุ่งหมาย คือว่างานแปลสามารถรักษาจุดมุ่งหมายของต้นฉบับไว้ได้หรือไม่
- 5.4) ท่วงทำนองลีลา คือว่าท่วงทำนองลีลาที่ใช้ในภาษาฉบับแปลเหมาะสมตามหลักทฤษฎีสัมพันธ วรรคศาสตร์ และวัฒนธรรมของภาษา ตลอดจนสอดคล้องกับประสบการณ์ของผู้รับสารฉบับแปลหรือไม่

ปรียา อุนรัศน์ (2533: 7) แบ่งชนิดของการแปลออกเป็น 2 ประเภท คือ

1) การแปลตามความหมาย (meaning-based Translation) เป็นความพยายามที่จะถ่ายทอดความหมายจากภาษาต้นฉบับให้เป็นภาษาที่สละสลวยในภาษาที่สอง หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่าการแปลอย่างมีสำนวน (idiomatic Translation)

2) การแปลแบบคำต่อคำเพื่อคงรูปแบบ (literal Translation) การแปลประเภทนี้จะเน้นประโยชน์ต่อการศึกษารูปแบบของต้นฉบับ เช่น คำ การเรียงลำดับคำ อนุประโยค ประโยค ส่วนขยายต่างๆ ฯลฯ ทำให้ผู้ศึกษาสามารถเรียนรู้ form ของต้นฉบับได้ แต่การแปลแบบนี้จะไม่ช่วยในการสื่อความหมายเนื่องจากข้อความที่แปลแล้วไม่เป็นธรรมชาติและไม่ถูกต้องตามสำนวนการเขียนในภาษาที่สอง

สรุปได้ว่า นักวิชาการทั้งชาวไทยและต่างประเทศต่างมีความเห็นสอดคล้องกันว่า การแปลเป็นเรื่องของการถ่ายทอดความหมาย และรูปแบบของการถ่ายทอดความหมาย ซึ่งผู้แปลจะต้องพยายามให้งานแปลคงความเดิมไว้ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ และงานแปลนั้นจะต้องสื่อความหมายเป็นอย่างดี ผู้แปลจึงต้องปรับเปลี่ยนรูปแบบการถ่ายทอดความหมายให้เหมาะสมกับลักษณะของงานแปล เพื่อให้ผู้อ่านสามารถรับอรรถรสจากงานแปลได้เทียบเคียงกับที่ผู้อ่านต้นฉบับได้รับ

2.2 แนวคิดเกี่ยวกับการปรับบทแปล

ดังที่กล่าวมาแล้วว่า การแปลเป็นการถ่ายทอดความหมายจากภาษาหนึ่งไปเป็นอีกภาษาหนึ่งด้วยความต่างของบริบททางวัฒนธรรม และลักษณะของภาษาของทั้งสองสังคม ทำให้ผู้แปลต้องปรับบทเพื่อให้บทแปลสามารถสื่อความหมายได้ดีที่สุด ซึ่งนักวิชาการหลายท่านได้แสดงความคิด

เห็นในเรื่องการปรับบทแปลไว้ดังนี้

แคทฟอร์ด (1982, อ้างถึงใน ดวงตา สุพล, 2535: 30) กล่าวถึงความหมายเทียบเคียงในการแปล (translation equivalence) ว่า “Translation equivalence occurs when an SL and a TL text or item are reliable to (at least of) the same features of substance” นั่นคือ “การแปลที่ให้ความเท่าเทียมกันเป็นการถ่ายทอดข้อความจากภาษาหนึ่งไปเป็นอีกภาษาหนึ่ง โดยการหาคำหรือความที่มีความหมายเท่าเทียมกัน”

แคทฟอร์ด ถือว่า ความหมายเทียบเคียงในการแปลมี 2 อย่างคือ

1) การแปลแบบเทียบเคียง (textual equivalence) คือ รูปของภาษาฉบับแปลที่ตั้งเป็นข้อสังเกตได้ว่าเทียบเคียงกันได้ดีกับรูปของภาษาต้นฉบับตามตัวบทหรือเนื้อหา เช่น

ภาษาต้นฉบับ : Your daughter is six.

ภาษาฉบับแปล 1 : Votre fille a six ans.

ภาษาฉบับแปล 2 : ลูกสาวของคุณอายุ 6 ขวบ

จากตัวอย่างข้างต้น การแปลแบบเทียบเคียงระหว่างต้นฉบับกับภาษาฉบับแปลก็คือ

Your daughter = Votre fille = ลูกสาวของคุณ

2) การแปลอย่างสอดคล้องตามรูปแบบ (formal correspondence) คือ การที่ทั้งภาษาต้นฉบับและภาษาฉบับแปล มีการเทียบเคียงกันได้ทางด้านไวยากรณ์อยู่ 5 ระดับ คือ ระดับประโยค อนุประโยค กลุ่มคำ คำ และหน่วยคำ ในกรณีเช่นนี้จะถือว่าหน่วยของโครงสร้างทั้ง 2 ภาษามีระดับที่ตรงกัน (corresponding ranks) อาจถือได้ว่าการแปลเช่นนี้เป็นการแปลแบบตรงตัว

เชวง จันทรเขตต์ (2528: 167-175) กล่าวถึงการปรับบทแปลว่า ในการแปลสารจากภาษาหนึ่งไปเป็นอีกภาษาหนึ่ง ขอบเขตของประสบการณ์ผู้ส่งสารในภาษาต้นฉบับจะห่างไกลกันมาก เพราะมีความแตกต่างกันทั้งทางด้านภาษา ทักษะคิด ความรู้ ระบบสังคมและวัฒนธรรม เพื่อให้การรับของผู้อ่านฉบับแปลได้ผล ผู้แปลจึงควรปรับแต่งฉบับแปลให้มีลักษณะเหมาะสมกับขอบเขตของประสบการณ์ของผู้รับสารให้มากที่สุด โดยการปรับแต่งฉบับแปลอาจแยกออกได้เป็น 2 ระดับ คือ

1) การปรับแต่งระดับคำ ได้แก่ การแทรกคำเข้าไปในงานแปล เพื่อเพิ่มน้ำหนักหรือเน้น

ความหมาย เพื่อไม่ให้ใจความห้วน กระด้าง หรือเพื่อเสริมความและทำให้มีสำนวนเป็นไทยมากขึ้น การเติมคำบอกลักษณะประเภทหรือชนิดหน้าคำบางคำที่ไม่มีในภาษาไทย การเติมคำอธิบายในวงเล็บหลังคำหรือประโยค การเติมคำอธิบายในรูปของเชิงอรรถ การเติมความเข้าไปเพื่อจุดประสงค์ของผู้แปลโดยเฉพาะ การเติมคำเพื่อให้เหมาะกับวรรณะและระดับของภาษา และการปรับแต่งโดยใช้วิธีตัดคำ

2) การปรับแต่งระดับโครงสร้าง ได้แก่ การปรับในระดับเสียง การปรับระดับโครงสร้างของคำ การปรับระดับโครงสร้างของประโยค และการปรับระดับโครงสร้างของกลุ่มประโยค (discourse)

ดวงตา สุธพล (2535: 32) ได้แบ่งความหมายเทียบเคียงในระดับคำ ออกเป็นรูปแบบย่อยได้ 5 ประเภทคือ

- 1) คำในภาษาต้นฉบับมีความหมายเทียบเคียงกับคำในภาษาฉบับแปลคำต่อคำ เช่น
five = 5
- 2) คำในภาษาต้นฉบับ 1 คำ มีความหมายเทียบเคียงหลายคำในภาษาฉบับแปล เช่น
human = มนุษย์, คน
- 3) คำในภาษาต้นฉบับหลายคำมีความหมายเทียบเคียงเพียงคำเดียวในภาษาฉบับแปล เช่น
ภาษาต้นฉบับ(ภาษาสวีเดน) : leka , spela
ภาษาฉบับแปล : play
- 4) คำในภาษาต้นฉบับไม่มีคำหรือความหมายเทียบเคียงในภาษาฉบับแปล ซึ่งอาจต้องคิดคำขึ้นมาใหม่ในภาษาฉบับแปล หรือไม่ก็ทับศัพท์ เช่น seminar = สัมมนา
- 5) คำในภาษาต้นฉบับให้ความหมายเพียงบางส่วนของคำในภาษาฉบับแปล เช่น คำว่า “น้ำใจ” ในภาษาไทยจะหาคำตรงกันหรือเทียบเคียงในภาษาอังกฤษไม่ได้เต็มที่ ในพจนานุกรมไทย-อังกฤษ ใช้คำว่า “spirit” ซึ่งก็ให้ความหมายเพียงส่วนเดียวของความหมายของคำในภาษาต้นฉบับ

ธัญฉวี สายบัว (2540: 63-78) กล่าวถึงการปรับบทแปลว่า ควรจะทำต่อเมื่อมีความจำเป็นในด้านที่จะทำให้บทแปลนั้นอ่านเข้าใจง่ายขึ้น และจะต้องคำนึงถึงความมุ่งหมายของการแปลเป็นสิ่งสำคัญโดยทำให้ภาษาในบทแปลสามารถสื่อความหมายที่เทียบเคียงได้กับความหมายในต้นฉบับ (equivalent meaning) โดยการปรับบทแปลทำได้ 2 ระดับ ได้แก่

- 1) การปรับระดับคำ หมายถึงการปรับคำ สำนวน หรือโวหาร ที่จะใช้ในบทแปล โดยใช้

วิธีต่างๆ เช่น การเติมคำอธิบาย ทำได้โดยการเติมคำอธิบายลงในเนื้อหาหรือใส่คำอธิบายในรูปแบบเชิงอรรถ การใช้วลีหรือประโยคแทนคำ จะใช้เพื่อแก้ปัญหากรณีไม่มีคำศัพท์เทียบเคียงกับงานแปล การใช้คำที่อ้างอิงถึงความหมายที่กว้างขึ้นแทนคำที่อ้างอิงถึงสิ่งที่เฉพาะกว่า เพื่อแก้ปัญหาสิ่งของหรือกิจกรรมที่ไม่เป็นที่รู้จักในวัฒนธรรมของผู้แปล การเติมตัวเชื่อมระหว่างกลุ่มความคิดต่างๆ เพื่อแสดงความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มความคิดนั้น เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจง่ายขึ้น และการตัดคำหรือสำนวนทิ้งไป หากคำหรือสำนวนนั้นอ้างอิงถึงสิ่งที่ไม่อยู่ในภาษาฉบับแปล เมื่อละคำเหล่านั้นต้องแน่ใจว่าไม่ทำให้เสียบรรยากาศ รสชาติ หรือสาระสำคัญของฉบับแปล

2) การปรับระดับโครงสร้าง ความมุ่งหมายที่สำคัญที่สุดในการปรับระดับโครงสร้างของภาษาคือ เพื่อให้ลักษณะภาษาที่ใช้ในบทแปลเหมาะสมกับบริบท และมีลักษณะไม่ขัดกับธรรมชาติของภาษาฉบับแปล การปรับระดับโครงสร้างของภาษาสามารถทำได้ 4 ระดับคือ การปรับระดับเสียงซึ่งใช้ในการถ่ายทอดชื่อ หรือการทับศัพท์ การปรับระดับโครงสร้างของคำ การปรับระดับประโยคซึ่งแบ่งออกเป็น การปรับระเบียบวิธีเรียงคำในประโยคหรือวลี การเปลี่ยนประโยคเป็นวลี และวลีเป็นประโยค การปรับการใช้รูปประโยคปฏิเสธ การปรับการใช้กรรตุจาก และกรรมจากของกริยาในประโยค การเพิ่มและละคำในประโยค และการปรับโครงสร้างในระดับที่สูงกว่าประโยค (discourse) หรือการปรับทำนองการเขียน (style) ซึ่งเป็นการเรียงลำดับกลุ่มความคิด ทำให้ระเบียบวิธีเรียงประโยคในบทแปลแตกต่างไปจากต้นฉบับ

จะเห็นได้ว่า การปรับบทแปลเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งในการแปลข้ามวัฒนธรรม แต่อย่างไรก็ดีการปรับบทแปลควรจะทำต่อเมื่อมีความจำเป็นเท่านั้น ผู้แปลไม่ควรดัดแปลง แก้ไขภาษาฉบับแปลเพื่อความพอใจของตนเอง แต่จะต้องคำนึงถึงความมุ่งหมายของการแปลเป็นสำคัญ โดยมุ่งที่จะให้ภาษาในบทแปลสามารถสื่อความหมายที่เทียบเคียงได้กับความหมายในต้นฉบับ จึงจะนับว่าเป็นการแปลที่ดี

2.3 แนวคิดเกี่ยวกับขั้นตอนในการแปลนวนิยาย

งานแปลบันเทิงคดีประเภทนวนิยาย เป็นงานที่ได้รับความนิยมจากผู้อ่านในปัจจุบันเป็นอย่างมาก ได้มีนักวิชาการเสนอแนวคิดเกี่ยวกับขั้นตอนในการแปลนวนิยายไว้ดังนี้

หอมหวล ชื่นจิตร (2527: 25-39) กล่าวว่า ขั้นตอนในการแปลนวนิยาย สามารถแบ่งออกเป็น 4 ขั้น ดังนี้

ขั้นที่ 1 การเลือกหนังสือสำหรับแปล

- 1) เลือกเรื่องผู้แปลที่ชอบ เพื่อไม่ทำให้เกิดความเบื่อหน่าย หรือทำงานไม่สำเร็จ
- 2) ผู้แปลอาจจะต้องเลือกเรื่องตามที่สำนักพิมพ์จัดหาให้เพื่อให้อยู่กับความนิยมของตลาด
- 3) เลือกเรื่องที่มีลีลาตรงกับความถนัดและบุคลิกของตน

สำหรับนักแปลหน้าใหม่ไม่ควรเลือกแปลหนังสือที่แต่งโดยนักประพันธ์มีชื่อ เพราะหากมีข้อผิดพลาดจะถูกจับผิดได้ง่าย และทำให้เกิดความท้อถอยในระยะเริ่มแรก

ขั้นที่ 2 การศึกษาและวิเคราะห์เรื่องที่จะแปล

ก่อนจะทำงานแปล ผู้แปลจำเป็นต้องมีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับเรื่องที่จะแปล ดังต่อไปนี้

- 1) ศึกษาผู้เขียน ผู้แปลจะต้องเข้าใจภูมิหลัง ความรู้สึกรสนิยม และลีลาการใช้ภาษาของผู้เขียนอย่างแจ่มชัด เพื่อให้งานแปลนั้นคงรสชาติและบรรยากาศของต้นฉบับได้มากที่สุด
- 2) ศึกษาและวิเคราะห์ตัวละครในเรื่อง ผู้แปลจะต้องทำความเข้าใจอุปนิสัยและบทบาทของตัวละครในหนังสือให้ถ่องแท้ก่อนแปล เพื่อจะสามารถเลือกใช้ภาษามารบรายคำพูดและการกระทำของตัวละครให้เหมาะสมกับบุคลิกภาพ
- 3) ศึกษาข้อมูลต่างๆ ทั้งที่เป็นภูมิหลัง และเป็นพื้นฉาก (background) ของเรื่อง รวมถึงศึกษาเรื่องราวในวัฒนธรรมของภาษาแปล เพื่อถ่ายทอดความหมายออกมาให้ทัดเทียม

ขั้นที่ 3 การวิเคราะห์ภาษาและกำหนดคำเทียบ (equivalence) ผู้แปลจำเป็นต้องเข้าใจความหมายแฝงของคำศัพท์ สำนวนโวหารที่ใช้ ทั้งยังต้องมีความสามารถในการหลีกคำ เลือกใช้คำที่เหมาะสมที่สุดในด้านความหมาย และกาลเทศะมาใช้ นอกจากนี้ยังจะต้องคำนึงถึงลักษณะลีลาการเขียน (style) สุ่มเสียง (tone) ของภาษาต้นฉบับ บุคลิกของตัวละคร รวมถึงลักษณะทางสังคมวิทยาของภาษาเพื่อเลือกคำที่เหมาะสมกับระดับสังคมของตัวละครนั้นๆ ด้วย

ขั้นที่ 4 การตรวจสอบ ในขั้นสุดท้ายของการแปล ผู้แปลควรจะได้ตรวจทาน แก้ไข ขัดเกลาทางด้านความถูกต้องและลีลาการเขียนอีกครั้งหนึ่ง โดยขัดเกลาภาษาให้มีลักษณะเป็นธรรมชาติตามลักษณะการเขียนภาษาไทย เพื่อให้งานแปลออกมาสมบูรณ์

ลิตธา พินิจกุล (2543: 82-92) กล่าวถึงขั้นตอนในการแปลนวนิยายว่า ผู้แปลควรทำความเข้าใจกับเนื้อหาด้วยการอ่านเรื่องราวทั้งหมดก่อน จากนั้นจึงจับใจความสำคัญ รวมไปถึงจับประเด็นทำเรื่องย่อและผังความสัมพันธ์ของตัวละครในเรื่องทั้งหมด แล้วจึงวิเคราะห์ถ้อยคำ สำนวน ความ

หมายของคำศัพท์หรือข้อความ และข้อมูลทางวัฒนธรรมด้วย ขั้นตอนสุดท้ายคือลงมือแปลเป็นภาษาไทยด้วยถ้อยคำสำนวนที่อ่านเข้าใจง่าย ชัดเจน และมีความเป็นธรรมชาติ

การแปลนวนิยายเหมาะกับวิธีการแปลแบบเอาความ ผู้แปลอาจจะเพิ่มคำอธิบายรายละเอียดบางประการที่ไม่ขัดกับต้นฉบับ หรืออาจตัดทอนข้อความที่เห็นว่าไม่จำเป็นออกไป หรือตัดแปลงให้สอดคล้องกับวัฒนธรรมในภาษาฉบับแปลก็ได้เช่นกัน นอกจากนี้ผู้แปลอาจเสริมความรู้ความเข้าใจแก่ผู้อ่านโดยเขียนเป็นเชิงอรรถก็ได้ สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ การรักษาความหมายเดิมไว้อย่างครบถ้วนถูกต้อง ไม่เปลี่ยนแปลง รวมทั้งสามารถรักษารสของความหมายเดิมไว้ด้วย

มนันยา ธนะภูมิ (2544) แสดงความคิดเห็นในเรื่องขั้นตอนการแปลนวนิยายไว้ว่า การแปลนวนิยายแบ่งออกเป็น 4 ขั้นตอนคือ

ขั้นที่ 1 การอ่าน ผู้แปลจะต้องอ่านต้นฉบับให้เข้าใจอย่างลึกซึ้งซึ่งจะทำให้แปลงานชิ้นนั้นได้ดี ในการแปลอาจมีการตัดแปลงเนื้อหาบ้างเล็กน้อย เพื่อให้เป็นเรื่องอ่านเล่นที่ดี มีรสชาติ ไม่ใช่แปลเก็บความครบถ้วน ถูกต้องเพียงอย่างเดียว

ขั้นที่ 2 การทำความเข้าใจกับเนื้อเรื่อง มนันยาได้เสนอวิธีทำความเข้าใจเนื้อเรื่องไว้ดังนี้

1) เมื่ออ่านจบแล้วผู้แปลจะต้องตอบคำถามให้ได้ว่า ตัวละครต่างๆ ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร ทำไม และอย่างไร เพื่อเป็นการทบทวนเนื้อหาทั้งหมด

2) สังเกตเห็นความเชื่อมโยงของเหตุการณ์แต่ละเหตุการณ์ในเนื้อเรื่อง โดยเหตุการณ์ทุกเหตุการณ์จะต้องเป็นเหตุเป็นผลต่อกันเสมอซึ่งจะดำเนินเรื่องไปถึงจุดสูงสุด (Climax)

3) สังเกตพฤติกรรมของตัวละคร หากตัวละครทำอะไร ให้ตั้งข้อสังเกตว่าจะต้องมีเหตุการณ์อย่างใดอย่างหนึ่งเกิดขึ้น หากผู้แปลให้ความสำคัญกับการบรรยายลักษณะของตัวประกอบมาก แสดงว่าตัวละครนั้นจะต้องมีความสำคัญซ่อนอยู่ และอาจจะเป็นตัวเอกของเรื่องที่คุณเขียนใจปกปิดมิให้ผู้อ่านเกิดความสงสัยในตอนแรก

4) การบรรยายลักษณะของฉากหรือตัวละครในนวนิยาย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง นวนิยายประเภทสืบสวนสอบสวน แสดงว่าจำเป็นต้องมีสิ่งผิดปกติบางอย่างเกิดขึ้นต่อไป

5) สังเกตอย่างละเอียดว่า นวนิยายเรื่องนั้นต้องการสื่ออะไรกับคนอ่าน บางครั้งผู้เขียนอาจมีเจตนาซ่อนอะไรบางอย่างไว้ให้ผู้อ่านติดตาม ซึ่งผู้แปลจะต้องจับเจตนาของผู้เขียนให้ได้

6) ตอบคำถามให้ได้ว่า ตัวละครมีทั้งหมดกี่ตัว ใครเป็นตัวเอก ตัวประกอบ และตัวละครแต่ละตัวมีอุปนิสัยอย่างไรบ้าง

7) สังเกตลักษณะการใช้ภาษาของผู้เขียนว่า ใช้ภาษาอย่างไร แฝงนัย หรือสัญลักษณ์บางอย่างไว้หรือไม่

ขั้นที่ 3 การถ่ายทอดเนื้อหาเป็นภาษาไทย หลังจากทำความเข้าใจเนื้อเรื่องแล้ว ผู้แปลจึงลงมือแปล โดยจะต้องมีคลังคำศัพท์ของตนเอง ที่จะเสริมให้การใช้ภาษาของคนมีความสละสลวยมากยิ่งขึ้น และจะต้องเขียนแผนผังเนื้อเรื่อง เพื่อป้องกันความผิดพลาดในการแปล หากมีปัญหาด้านวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน จำเป็นจะต้องตรวจสอบจากผู้รู้ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ต้องการก่อนลงมือแปล

ขั้นที่ 4 การตรวจสอบความถูกต้องของต้นฉบับ หลังจากแปลงานเสร็จแล้ว ผู้เขียนจำเป็นจะต้องตรวจสอบความถูกต้องของบทแปลอีกครั้ง และแก้ไข ปรับเปลี่ยนภาษาให้มีความสละสลวยกลมกลืนกับเนื้อหา ให้สื่อความหมายกับผู้อ่านได้อย่างชัดเจน และถูกต้อง เพื่อให้งานแปลออกมาสมบูรณ์มากที่สุด จึงจะนับได้ว่าเป็นงานแปลที่ดี

2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษาผลงานวิจัยเกี่ยวกับการแปลจากอดีตจนถึงปัจจุบัน ผู้วิจัยพบว่า มีผู้ทำงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการแปลมากมาย แต่มีไม่กี่ท่านที่ศึกษาการแปลนวนิยายในเชิงเปรียบเทียบ ผู้วิจัยจึงรวบรวมงานวิจัยที่ศึกษาการแปลนวนิยายในเชิงเปรียบเทียบเหล่านั้น มาเพื่อใช้เป็นข้อมูลเบื้องต้นในการทำงานวิจัย “การศึกษาเปรียบเทียบการแปลนวนิยายเรื่อง คุณพ่อขาขาว สำนักภาษาไทยของสังวรณ์ ไกรฤกษ์ กับสำนักภาษาไทยของ แก้วคำทิพย์ ไชย จากเรื่อง Daddy-Long-legs ของ จีน เว็บบสเตอร์” ซึ่งพอสรุปได้ดังนี้

จุไรรัตน์ สูดประโคนเขต (2543: ง) ได้ศึกษาเชิงวิเคราะห์นวนิยายแปลของนิตา เรื่อง คำสารภาพของมารี อังตัวแนตต์ : การถ่ายทอดทำนองการเขียน โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาการนำเสนอความคิดในระดับย่อหน้าที่พบในบทแปลภาษาไทย กลวิธีการแปลที่สร้างรสชาติบรรยากาศ และการเลือกใช้ระดับของภาษา ผลการวิจัยพบว่า ผู้แปลใช้วิธีแปลแบบเอาความ มีการปรับเปลี่ยนรูปแบบการถ่ายทอดลีลาการเขียนที่ต่างไปจากต้นฉบับ มีการเรียบเรียงความหมายให้ไพเราะ และเขียนใหม่ให้ครอบคลุมไปถึงความหมายในด้านที่เป็นรสชาติบรรยากาศของต้นฉบับ แต่ไม่เปลี่ยนโครงเรื่อง ตัวละคร สถานที่ เพราะผู้แปลจะรักษาความคิดที่เป็นสาระสำคัญของเรื่องเอาไว้ ผู้แปลใช้กลวิธีในการแปลที่ช่วยสร้างรสชาติด้วยการปรับบทแปล อันประกอบไปด้วย การเพิ่มความ การ

รวบความ การแปลไม่ตรงตามต้นฉบับ การ ไม่แปล และการปรับบทระดับคำ ซึ่งผู้แปลเลือกใช้กลวิธีการต่างๆ เพื่อให้บทแปลสื่อความหมายได้ดีที่สุด รวมทั้งถ่ายทอดความคิด จินตนาการ อารมณ์ และความรู้สึกให้เกิดขึ้นกับผู้อ่านที่ต่างภาษาและต่างวัฒนธรรม และยังรักษาความหมายทางด้านเนื้อหา ให้อยู่ครบถ้วนตามที่ต้นฉบับต้องการสื่อ ส่วนการเลือกใช้ระดับของภาษา มีความเหมาะสมกับเนื้อเรื่อง ที่ถ่ายทอด เพราะผู้แปลคำนึงถึงการใช้ภาษาที่เหมาะสมกับบทบาทของแต่ละบุคคลในสังคม คือภาษามีลักษณะสมจริงเหมือนกับการใช้ภาษาในชีวิตจริง

อรสา ถาวรเลิศรัตน์ (2530: 1) ได้ศึกษาเรื่องบทวิเคราะห์เปรียบเทียบนวนิยายแปลเรื่อง “เด็ยวคาย” ของนิดา และ “โตนลี่ เลดี้” ของสุวิทย์ ขาวปลอด กับต้นฉบับภาษาอังกฤษเรื่อง “The lonely lady” ในประเด็นดังนี้คือ ศึกษาวิธีการแปลและการใช้สำนวนภาษาการรักษาความหมาย ได้ครบถ้วนเท่าเทียมต้นฉบับ การรักษาความหมายได้ถูกต้องตรงตามต้นฉบับ การรักษาลีลาการเขียนของต้นฉบับ ความนิยมของผู้อ่านที่มีต่อ “เด็ยวคาย” และ “โตนลี่ เลดี้” ผลการศึกษาเปรียบเทียบแสดงให้เห็นว่า “นิดา” ใช้กลวิธีการแปลแบบเอาความ มีการใช้ศัพท์ที่นุ่มนวลและใช้โครงสร้างภาษาไทยแทนโครงสร้างภาษาอังกฤษ และมีการปรับบทแปลที่เหมาะสมในภาษาฉบับแปล ทำให้การถ่ายทอดเป็นภาษาฉบับแปลคงไว้ซึ่งรสชาติ บรรยากาศ สำนวนภาษาที่ใช้มีลักษณะของความกลมกลืน ไพเราะ ส่วน สุวิทย์ ขาวปลอด ใช้กลวิธีแบบตรงตัว มีการใช้โครงสร้างทางภาษาตามแบบภาษาอังกฤษ รวมทั้งใช้ศัพท์ที่โลดโผน ทำให้ภาษาไม่สละสลวย ห้วน และเข้าใจยาก

มยุรฉัตร เอี่ยมกุล (2545: ง) ได้ทำการศึกษาวิเคราะห์เปรียบเทียบการแปลนวนิยายเรื่อง “สะพานนี้มีความรัก” ของเสรี ปิยะฉัตร กับเรื่อง “รักนี้ชั่วชีวิต” ของ “บุญญรัตน์” จากฉบับภาษาอังกฤษเรื่อง “The Bridge of Madison County” จากการศึกษาพบว่า ผู้แปลทั้งสองท่านพยายามปรับเปลี่ยนรูปแบบการถ่ายทอดความหมายในต้นฉบับ เพื่อให้เหมาะสมกับงานแปลของตน เช่น มีการจัดย่อหน้าใหม่ เรียบเรียงความคิดใหม่ เดิมคำอธิบายในวงเล็บ และปรับเปลี่ยนเครื่องหมายวรรคตอน ส่วนในด้านการถ่ายทอดความหมายนั้น “สะพานนี้มีความรัก” มีลักษณะของการแปลขาด ในขณะที่ “รักนี้ชั่วชีวิต” มีลักษณะของการแปลเกิน และลักษณะการแปลผิดที่พบในฉบับแปลทั้งสอง สำนวนเป็นส่วนใหญ่คือ การที่ผู้แปลไม่พิจารณาโครงสร้างหรือไวยากรณ์ในภาษาต้นฉบับให้ถูกต้อง และในด้านการถ่ายทอดทำนองการเขียนพบว่า “สะพานนี้มีความรัก” ของเสรี ปิยะฉัตร สามารถถ่ายทอดทำนองการเขียนได้ใกล้เคียงกับต้นฉบับมากกว่า “รักนี้ชั่วชีวิต” ของ “บุญญรัตน์” เนื่องจากสามารถถ่ายทอดบรรยากาศของเรื่องได้ตามต้นฉบับ และใช้ภาษาได้เหมาะสมกับบริบท ในขณะที่ “รักนี้ชั่วชีวิต” ใช้ภาษาได้สละสลวยกว่า “สะพานนี้มีความรัก”

เปรมใจ ใจกล้า (2546: ง) ได้ศึกษาเปรียบเทียบงานแปลสารคดีเชิงประวัติศาสตร์เรื่อง “A Physician at the Court of Siam” ฉบับที่แปลโดยพิมาน แจ่มจรัส กับฉบับที่แปลโดยศุภรัตน์ ธาราศักดิ์ ในประเด็นรูปแบบภาษาและกลวิธีที่ใช้ในการแปล ผลการศึกษาพบว่า รูปแบบภาษาในฉบับแปลของพิมานนิยมใช้คำภาษาบาลีและสันสกฤต ใช้ระดับภาษาไม่เป็นทางการ และใช้คำสัมผัสและคำคล้องจอง ขณะที่รูปแบบภาษาของศุภรัตน์นิยมหลีกเลี่ยงการใช้คำที่มีความหมายในเชิงลบ ใช้ระดับภาษาที่เป็นทางการ และใช้ภาษาเก่า สำหรับกลวิธีการแปลที่พบในบทแปลทั้งสองฉบับ ได้แก่ การแปลในระดับคำ แบ่งออกเป็น การแปลโดยใช้คำที่กำหนด การแปลโดยใช้คำที่อ้างอิงถึงสิ่งที่เฉพาะกว่า การแปลโดยใช้คำตามแบบหรือธรรมเนียมนิยม การถ่ายทอดความหมายตามบริบท และการเพิ่มคำอธิบาย การแปลในระดับประโยค แบ่งออกเป็น การแปลตรง และการปรับประโยคกรรมวากให้เป็นประโยคกรตุวาก ในการแปลระดับประพจน์ พบว่า ผู้แปลทั้งสองใช้กลวิธีการเรียงลำดับข้อความใหม่ และในบทแปลของศุภรัตน์มีการใช้กลวิธีการละไม่แปล นอกจากนี้ในบทแปลทั้งสองฉบับพบว่ามีปัญหาการแปลผิดอีกด้วย

วิไลลักษณ์ เรืองมานะ (2546 : ง) ได้ศึกษาเปรียบเทียบกลวิธีการแปล การถ่ายทอดความหมาย และการใช้ภาษา ของ “แม่วัน” และ “ว.วินิจัยกุล” ในการแปลนวนิยายเรื่อง “ความพยายาม” จากต้นฉบับเรื่อง “Vendetta!” ของ Marie Corelli ผลการศึกษาพบว่า ในแง่กลวิธีการแปลในระดับคำ/สำนวน “แม่วัน” ใช้การทับศัพท์โดยตรงในคำที่เทียบเคียงได้ และแปลสำนวนและคำเปรียบเทียบด้วยวิธีตีความ และวิธีเทียบเคียงสำนวนไทยเป็นส่วนใหญ่ ขณะที่ “ว.วินิจัยกุล” จะใช้การทับศัพท์เฉพาะคำที่ไม่มีในวัฒนธรรมไทย และแปลสำนวนและคำเปรียบเทียบแบบตรงตัวเป็นส่วนใหญ่ สำหรับการแปลในระดับประโยคทั้งสองท่านใช้กลวิธีที่คล้ายคลึงกันคือ การเรียงคำในประโยคต้นฉบับ การปรับวิธีเรียงคำในประโยค และการปรับรูปประโยคกรรมวากให้เป็นการตุวาก ในด้านกลวิธีการแปลในระดับย่อหน้า พบการจัดย่อหน้าใหม่ด้วยการแบ่งย่อหน้าในบทแปลทั้งสองสำนวน แต่การรวมย่อหน้าจะพบในบทแปลของ “แม่วัน” เท่านั้น สำหรับการแปลบทร้อยกรอง พบว่า ผู้แปลทั้งสองใช้วิธีถอดความหมายแล้วเรียบเรียงตามรูปแบบคำประพันธ์ไทย ในด้านการถ่ายทอดความหมาย บทแปลของ “แม่วัน” ถ่ายทอดได้ไม่ตรงตามต้นฉบับ มีการเพิ่มความเปลี่ยนแปลง ความรวบความ และการละไม่แปล แต่บทแปลของ “ว.วินิจัยกุล” จะรักษาความหมายไว้อย่างครบถ้วนตามต้นฉบับ สำหรับในแง่ของการใช้ภาษา โดยรวมพบว่า “แม่วัน” จะใช้สำนวนแบบเก่า และมักใช้ศัพท์สูงที่มีความหมายซับซ้อน ส่วน “ว.วินิจัยกุล” จะใช้สำนวนภาษาที่มีลักษณะร่วมสมัย และใช้ถ้อยคำที่สื่อความหมายเข้าใจง่าย

จากการทบทวนแนวคิดเกี่ยวกับการแปล การปรับบทแปล ขั้นตอนในการแปลนวนิยาย และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยพบว่า กระบวนการแปลที่ดีประกอบด้วยขั้นตอน 4 ขั้นตอน คือ การศึกษาต้นฉบับ การรับทอดความหมายจากต้นฉบับ การถ่ายทอดเป็นภาษาฉบับแปล และการทดสอบงานแปล ซึ่งผู้แปลมีบทบาทหน้าที่ในการประยุกต์ใช้ขั้นตอนเหล่านั้นให้เหมาะสมกับงานแปลของตน เพื่อให้งานแปลสามารถถ่ายทอดความหมายได้เทียบเคียงต้นฉบับมากที่สุด ตลอดจนเลือกใช้ถ้อยคำสำนวนที่เหมาะสม โดยคำนึงถึงผู้อ่านเป็นสำคัญ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษา

ในการศึกษาเปรียบเทียบการแปลนวนิยายเรื่อง “คุณพ่อขาขาว” สำนวนภาษาไทยของ “สังวรณี ไกรฤกษ์” กับสำนวนภาษาไทยของ “แก้วคำทิพย์ ไชย” จากเรื่อง “Daddy-Long-Legs” ของ จีน เว็บบสเตอร์ นั้น ผู้วิจัยใช้การศึกษาแบบผสม คือใช้การศึกษาเชิงคุณภาพ (qualitative research) โดยศึกษาจากเอกสาร เพื่อศึกษาเปรียบเทียบการแปลนวนิยายเรื่อง คุณพ่อขาขาว สำนวนภาษาไทย ทั้งสองสำนวนแปล กับต้นฉบับภาษาอังกฤษ และใช้การศึกษาเชิงปริมาณ (quantitative research) ในการสำรวจความคิดเห็นของผู้อ่านที่มีต่อฉบับแปลทั้งสองสำนวน ซึ่งมีรายละเอียดและขั้นตอนในการศึกษาวิจัยดังต่อไปนี้

3.1 การศึกษาเชิงคุณภาพ

ในการศึกษาวิจัยวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยใช้วิธีการศึกษาเชิงคุณภาพดังนี้

3.1.1 แหล่งข้อมูลทางเอกสารที่ใช้ในการวิจัย

การวิเคราะห์งานแปลในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ศึกษาจากแหล่งข้อมูลดังนี้

1. ต้นฉบับเรื่อง “Daddy-Long-Legs” ของ Jean Webster จัดพิมพ์โดย Penguin Books USA Inc., New York ปี 1995 จำนวน 185 หน้า
2. หนังสือ “คุณพ่อขาขาว” แปลโดย “สังวรณี ไกรฤกษ์” ฉบับพิมพ์ครั้งที่ 2 โดยสำนักพิมพ์ผีเสื้อ พ.ศ.2537 จำนวน 231 หน้า
3. หนังสือ “คุณพ่อขาขาว” แปลโดย “แก้วคำทิพย์ ไชย” ฉบับพิมพ์ครั้งที่ 1 โดยคลาสสิกสำนักพิมพ์ พ.ศ. 2545 จำนวน 192 หน้า

3.1.2 วิธีการรวบรวมข้อมูล

ในการเปรียบเทียบการแปลนวนิยายเรื่อง “คุณพ่อขาขาว” สำนวนภาษาไทยของ “สังวรณี ไกรฤกษ์” กับสำนวนภาษาไทยของ “แก้วคำทิพย์ ไชย” จากเรื่อง “Daddy-Long-Legs” ของจีน

เว็บสเตอร์ ผู้วิจัยใช้วิธีการใช้วิธีการรวบรวมข้อมูลทางเอกสาร โดย

3.1.2.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดเกี่ยวกับการแปล การปรับ
บทแปล และขั้นตอนในการแปลนวนิยาย ของนักวิชาการต่างประเทศ เช่น ยูจิน ไนดา , เจ ซี
แคทฟอร์ด , ปีเตอร์ นิวมาร์ค และของนักวิชาการไทย เช่น ศัญฉวี สายบัว,หอมหวล ชื่นจิตร,ปรีชา
อุรรัตน์, ดวงตา สุพล, สิทธา พิณีภูวคณ, มนัญยา ฐานะภูมิ และเชวง จันทรเขตต์ เป็นต้น

3.1.2.2 อ่านต้นฉบับและฉบับแปลทั้งสองเล่ม เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลทางด้านรูป
แบบการถ่ายทอดความหมาย และการปรับบทแปลจากทั้งสองสำนวนแปล

3.1.2.3 ตรวจสอบข้อมูลที่รวบรวมได้อีกครั้ง และแบ่งกลวิธีที่ผู้แปลทั้งสองท่านใช้
ในการแปล ในเรื่องรูปแบบการถ่ายทอดความหมาย แบ่งออกเป็น

- 1) การจัดย่อหน้าใหม่
- 2) การเติมคำอธิบายในวงเล็บหลังคำหรือประโยค
- 3) การใช้เครื่องหมายวรรคตอน

3.1.2.4 ตรวจสอบข้อมูลที่รวบรวมได้ และแบ่งกลวิธีที่ผู้แปลทั้งสองท่านใช้ในการ
ถ่ายทอดความหมาย เพื่อสร้างรสชาติและบรรยากาศให้กับบทแปล ซึ่งแบ่งเป็น

- 1) การถ่ายทอดความหมายระดับคำและสำนวน
- 2) การถ่ายทอดความหมายระดับประโยค

3.1.2.5 ตรวจสอบข้อมูลที่รวบรวมได้ และแบ่งกลวิธีที่ผู้แปลทั้งสองท่านใช้ในการ
แปล ซึ่งแบ่งเป็น

- 1) การเพิ่มความ
- 2) การลดความ
- 3) การรวมความ
- 4) การสลับความ

3.1.2.6 ตรวจสอบข้อมูลที่รวบรวมได้ และวิเคราะห์ข้อบกพร่องที่พบในงานแปล
ของผู้แปลทั้งสองท่าน

3.1.2.7 นำข้อมูลที่รวบรวมได้มาวิเคราะห์เปรียบเทียบความเหมือนและความแตก
ต่างตลอดจนเทคนิคและกลวิธีในการแปลของผู้แปลทั้งสองท่าน

3.1.3 การวิเคราะห์ข้อมูล

3.1.3.1 วิเคราะห์รูปแบบการถ่ายทอดความหมายที่พบในบทแปลทั้งสองฉบับ ว่าผู้
แปลทั้งสองท่าน ใช้รูปแบบการถ่ายทอดความหมายเช่นไร โดยการวิเคราะห์รูปแบบการถ่ายทอด

ความหมายในแต่ละประเภท ซึ่งผู้วิจัยจะพิจารณาตามแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการแปล ของ ยูจิน ไนดา (1964) , เจ ซี แคทฟอร์ด (1982) , ปีเตอร์ นิวมาร์ค (1982) , เซวง จันทรเขตต์ (2528) และ ปรียา อุรนต์น์ (2533) จากนั้นจึงนำรูปแบบการถ่ายทอดความหมายของทั้งสองท่านมาเปรียบเทียบกันว่ามีความเหมือน หรือต่างกันหรือไม่ อย่างไร

3.1.3.2 วิเคราะห์กลวิธีการแปลที่สร้างรสชาติและบรรยากาศของนักแปลทั้งสอง ท่าน ว่าใช้กลวิธีเช่นไร ผู้วิจัยจะใช้หลักเกณฑ์ในการวิเคราะห์เพื่อหาวิธีการแปลที่ผู้แปลเลือกใช้ โดยพิจารณากลวิธีการแปลที่ต่างไปจากเดิมโดยอาศัยบริบทแวดล้อมในการตีความ ในการวิเคราะห์ กลวิธีการแปลจากต้นฉบับภาษาอังกฤษเป็นฉบับแปลภาษาไทย จะพิจารณาตามแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการปรับบทแปล และขั้นตอนในการแปลนวนิยาย ของ เจ ซี แคทฟอร์ด (1982), หอมหวล ชื่นจิตร (2527), เซวง จันทรเขตต์ (2528), ดวงตา สุพล (2535) , สัญญวี สายบัว (2540), สิทธิ พินิจภูวดล (2543) และ มนันยา ฐานะภูมิ (2544) จากนั้นจึงนำกลวิธีการแปลของทั้งสองท่าน มาเปรียบเทียบว่ามีความเหมือน หรือต่างกันหรือไม่ อย่างไร

3.2 การศึกษาเชิงปริมาณ

หลังจากที่ได้ศึกษาข้อและวิเคราะห์ข้อมูลในเชิงคุณภาพแล้ว ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเชิงปริมาณ ดังนี้

3.2.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการใช้วิธีวิจัยเชิงสำรวจ (survey research) โดยการสุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (purposive sampling) เก็บข้อมูลโดยใช้แบบทดสอบเป็นเครื่องมือ ซึ่งมีลักษณะคำถามเป็นแบบปลายปิด (close-ended question) โดยให้ผู้ตอบแบบทดสอบเป็นผู้ตอบเอง (self-administered questionnaire) และมีผู้วิจัยคอยให้คำปรึกษากรณีที่เกิดความสงสัยในข้อคำถามต่างๆ เพื่อศึกษาว่าผู้ตอบแบบทดสอบชอบสำนวนแปลของนักแปลท่านใดมากกว่ากัน ระหว่าง “สังวรรณ ไกรฤกษ์” และ “แก้วคำทิพย์ ไชย” ตลอดจนศึกษาถึงเหตุผลที่ทำให้ผู้ตอบแบบทดสอบชอบสำนวนของนักแปลท่านนั้นๆ

ผู้วิจัยเห็นว่าหนังสือ “คุณพ่อขาขาว” เป็นวรรณกรรมเยาวชน ที่ได้รับการคัดเลือกให้ใช้เป็นหนังสืออ่านประกอบการศึกษาวิชาวรรณกรรมร่วมสมัยในสถาบันการศึกษานับร้อยแห่งทั่วโลก ฉะนั้น กลุ่มผู้อ่านหลักของหนังสือเล่มนี้จึงเป็นกลุ่มเยาวชน ด้วยเหตุผลดังกล่าวผู้วิจัยจึงกำหนดให้

กลุ่มเป้าหมายในการศึกษานี้เป็นเยาวชนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับอุดมศึกษา โดยได้เลือกแจกแบบทดสอบให้กับนิสิตนักศึกษาที่เป็นสมาชิกชมรมวรรณศิลป์ จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จำนวน 40 คน เหตุที่ผู้วิจัยเลือกกลุ่มเป้าหมายดังกล่าว เนื่องจากนิสิตนักศึกษาที่เป็นสมาชิกชมรมวรรณศิลป์เป็นกลุ่มคนที่รักการอ่าน และน่าจะมีความสามารถในการวิเคราะห์การใช้ภาษาในระดับที่ดี นอกจากนี้มหาวิทยาลัยทั้ง 3 แห่งยังเป็นมหาวิทยาลัยของรัฐที่มีชื่อเสียง นักศึกษาจากมหาวิทยาลัยดังกล่าวจึงน่าจะมีความรู้ความสามารถเพียงพอที่จะทำแบบทดสอบนี้ได้

3.2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ได้ใช้วิธีการสร้างแบบทดสอบ เพื่อใช้ในการรวบรวมข้อมูล โดยแบบทดสอบดังกล่าวมีรายละเอียด ดังนี้

ส่วนที่ 1 เป็นเนื้อเรื่องย่อของคุณพ่อขบขบ มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้อ่านได้ทราบเนื้อหาของวรรณกรรมเรื่องนี้อย่างคร่าวๆ ตลอดจนทราบถึงความสัมพันธ์ของตัวละครว่ามีที่มาที่ไปอย่างไร เพื่อจะสามารถวิเคราะห์ และเลือกตอบแบบสอบถามได้อย่างเข้าใจมากขึ้น

ส่วนที่ 2 เป็นแบบทดสอบความนิยมของผู้ตอบแบบทดสอบ

แบบทดสอบในส่วนนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะทดสอบว่าผู้ตอบแบบทดสอบชอบการแปลสำนวนไหนมากกว่ากัน และมีเหตุผลใดที่ทำให้ผู้ตอบแบบทดสอบชอบสำนวนแปลนั้น ข้อทดสอบมีทั้งหมด 15 ข้อ ในแต่ละข้อจะมีข้อความจากฉบับแปลทั้งสองสำนวนให้เลือก ระหว่าง ข้อ ก. และ ข้อ ข. และให้ผู้ทำแบบทดสอบทำเครื่องหมาย X ทับตัวอักษรหน้าข้อความที่ต้องการเลือก สาเหตุที่ผู้วิจัยมิได้ใส่ข้อความจากต้นฉบับภาษาอังกฤษควบคู่กับสำนวนแปลของนักแปลทั้งสองสำนวน เนื่องจากพิจารณาเห็นว่า ในความเป็นจริง ผู้อ่านน้อยรายที่จะได้อ่านหนังสือเล่มนี้ควบคู่ไปทั้งภาษาอังกฤษและภาษาไทย และข้อทดสอบทั้ง 15 ข้อนี้มีได้ต้องการจะทดสอบในเรื่องการถ่ายทอดความหมายได้ถูกต้องตามต้นฉบับ หากแต่ มีวัตถุประสงค์ที่จะสำรวจความนิยมของผู้ตอบแบบทดสอบในประเด็นต่างๆ ดังนี้

แบบทดสอบข้อที่ 1, 2 และ 5 เป็นการทดสอบว่าผู้อ่านจะชอบการแปลในลักษณะใดมากกว่ากัน ระหว่างการแปลตรงตามต้นฉบับ กับ การแปลแบบเพิ่มความ

แบบทดสอบข้อที่ 3, 4, 9 และ 15 เป็นการทดสอบว่าผู้อ่านชอบการแปลในลักษณะใดมากกว่ากันระหว่างการแปลแบบตรงตัว หรือการแปลแบบดัดแปลงเพื่อให้เหมาะสมกับเนื้อหาและบริบทภาษาไทย

แบบทดสอบข้อที่ 6 เป็นการทดสอบว่าผู้อ่านชอบการแปลในลักษณะใดมากกว่ากันระหว่างการแปลทับศัพท์คำภาษาอังกฤษที่เป็นที่คุ้นเคยในภาษาไทย กับการแปลเทียบเคียงเป็นคำศัพท์ภาษาไทยซึ่งผู้แปลบัญญัติขึ้นเอง

แบบทดสอบข้อที่ 7 และ 8 เป็นการทดสอบว่าผู้อ่านชอบการแปลในลักษณะใดมากกว่ากันระหว่างการทับศัพท์ที่ไม่คุ้นเคยในวัฒนธรรมไทยโดยการเพิ่มคำอธิบาย กับไม่มีคำอธิบาย

แบบทดสอบข้อที่ 10 และ 11 เป็นการทดสอบว่าผู้อ่านชอบการแปลคำสรรพนามของผู้แปลท่านใดมากกว่ากัน

แบบทดสอบข้อที่ 12, 13 และ 14 เป็นการทดสอบว่าผู้อ่านชอบการแปลคำอุปมาอุปไมยของผู้แปลท่านใดมากกว่ากัน

นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังกำหนดตัวเลือกในข้อทดสอบส่วนนี้อีกข้อละ 6 ตัวเลือก เพื่อให้ผู้ตอบแบบสอบถามระบุถึงเหตุผลที่ชื่นชอบสำนวนแปลที่เลือก โดยตัวเลือกทั้ง 6 ข้อ มีดังนี้คือ

1. สละสลวย
2. กระชับไม่เยิ่นเย้อ
3. เข้าใจง่าย
4. ได้อารมณ์ ความรู้สึก
5. ใช้คำได้เหมาะกับเหตุการณ์
6. อื่นๆ ระบุ.....

ตัวเลือกทั้ง 6 ตัวเลือก เป็นตัวเลือกที่ใช้อธิบายลักษณะของงานแปลที่ดี ซึ่งผู้วิจัยประยุกต์มาจากทฤษฎีการแปลดังกล่าวมาแล้วในบทที่ 2

3.2.3 การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อรวบรวมข้อมูลจากผู้ตอบแบบทดสอบแล้ว ผู้วิจัยได้นำผลที่ได้มาวิเคราะห์เพื่อหาข้อสรุปว่าฉบับแปลทั้งสองฉบับว่าผู้ทำแบบทดสอบชอบฉบับแปลสำนวนใดมากกว่ากัน และให้เหตุผลในการเลือกสำนวนการแปลของนักแปลท่านนั้นๆว่าอย่างไร จากนั้นผู้วิจัยจะนำข้อมูลที่ได้จากแบบทดสอบ มาวิเคราะห์และแสดงผล และนำผลมาเปรียบเทียบกับข้อมูลที่ผู้วิจัยวิเคราะห์เองใน

ส่วนของกลวิธีการแปลของผู้แปลว่าตรงกันหรือไม่ อย่างไร

หลังจากที่ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลจากการศึกษาทั้งในเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณแล้ว จึงได้นำข้อมูลทั้งหมดมารวบรวมนำเสนอ และสรุปเป็นผลการศึกษาดังรายละเอียดในบทต่อไป

บทที่ 4

รูปแบบการถ่ายทอดความหมายที่พบในบทแปล ของ “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” และ “แก้วคำทิพย์ ไชย”

ในการวิเคราะห์รูปแบบการถ่ายทอดความหมายที่พบในบทแปลเรื่อง “คุณพ่อชาวยาว” ของ “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” และของ “แก้วคำทิพย์ ไชย” นั้น ผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่ได้จากการเก็บรวบรวมมาจัดกลุ่ม และได้นำแนวคิดของ วิลเลียมส์ เรื่องมานะ (2545: 88) เรื่อง การนำเสนอความคิดระดับย่อหน้าในการศึกษาเปรียบเทียบนวนิยายแปลเรื่อง “ความพยายาม” สำนัก “แม่วัน” กับสำนัก “ว. วนิชชัยกุล” และแนวคิดของ มยุรฉัตร เอี่ยมกุล (2545: 30) ในเรื่องการวิเคราะห์เปรียบเทียบรูปแบบการถ่ายทอดความหมายระหว่าง “สะพานนี้มีความรัก” และ “รักนี้ชั่วชีวิต” กับ “The Bridges of Madison County” มาประยุกต์ใช้เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษารูปแบบการถ่ายทอดความหมายที่ปรากฏอยู่ใน “คุณพ่อชาวยาว” ทั้งสองสำนักแปล

จากการศึกษาและรวบรวมข้อมูลในบทแปลของ “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” และ “แก้วคำทิพย์ ไชย” ทำให้ทราบถึงรูปแบบการถ่ายทอดความหมายของฉบับแปลทั้งสองสำนัก ที่ถึงแม้จะมีลักษณะโดยรวมเหมือนกัน แต่มีรายละเอียดปลีกย่อยที่แตกต่างกัน อันสามารถแบ่งการวิเคราะห์ออกเป็นประเด็นต่างๆ ได้ดังนี้

- 4.1 รูปแบบการถ่ายทอดความหมายของ “สังวรณ์ ไกรฤกษ์”
- 4.2 รูปแบบการถ่ายทอดความหมายของ “แก้วคำทิพย์ ไชย”

4.1 รูปแบบการถ่ายทอดความหมายของ “สังวรณ์ ไกรฤกษ์”

จากการศึกษาบทแปล “คุณพ่อชาวยาว” ของ “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” ผู้วิจัยพบว่า “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” มีรูปแบบการถ่ายทอดความหมายดังนี้

- 4.1.1 การจัดย่อหน้าใหม่
- 4.1.2 การเติมคำอธิบายในวงเล็บหลังคำหรือประโยค
- 4.1.3 การใช้เครื่องหมายวรรคตอน

ในแต่ละประเด็นมีรายละเอียดดังนี้

4.1.1 การจัดย่อหน้าใหม่

ราตรี ธีนวารช (2539: 63) ได้ให้คำจำกัดความไว้ว่า “ย่อหน้า หมายถึง ข้อความตอนหนึ่ง ซึ่งมีใจความสำคัญเพียงเรื่องเดียว และมีประโยคขยายใจความสำคัญดังกล่าวให้ได้ความชัดเจนและสมบูรณ์ อาจกล่าวได้ว่า ย่อหน้าคือ ความเรียงสั้นๆ เรื่องหนึ่ง”

แมคคริกเกิต (McCrickerd , 2004) กล่าวถึงการเขียนย่อหน้าในภาษาอังกฤษว่า ย่อหน้าที่ดีจะต้องมีใจความสำคัญเพียงเรื่องเดียวเท่านั้น และไม่ควรมีความยาวมากเกินไป ซึ่งสอดคล้องกับหลักการเขียนย่อหน้าของไทยดังที่ ราตรี ธีนวารช ระบุไว้ข้างต้น

การแบ่งย่อหน้าทำให้เกิดผลดีต่อผู้อ่านหลายประการคือ ทำให้รูปทรงของความเรียงดังกล่าวเป็นระเบียบสวยงาม มองเห็นข้อความได้กระจ่างตา ทำให้ผู้อ่านมีเวลาพักสายตา และสมอง และทำให้ผู้อ่านสามารถติดตามเรื่องต่างๆ ได้สะดวก เพราะย่อหน้าต่างๆ จะเรียงไปตามลำดับความคิดสำคัญต่างๆ ของผู้เขียน เมื่อเปลี่ยนความคิดสำคัญใหม่ ก็จะต้องขึ้นย่อหน้าใหม่ นอกจากนี้ยังทำให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจเรื่องได้ตรงตามจุดมุ่งหมายของผู้เขียนอีกด้วย

ในการศึกษาการนำเสนอความคิดระดับย่อหน้าที่พบในบทแปลเรื่อง “คุณพ่อขยาขาว” ของ “สังวรณั โกรฤกษ์” พบว่าผู้แปลมีการปรับการจัดย่อหน้าที่แตกต่างจากต้นฉบับอยู่ 2 ลักษณะ คือ การจัดย่อหน้าใหม่จากย่อหน้าเดียวมาเป็นหลายย่อหน้า และการจัดย่อหน้าใหม่จากหลายย่อหน้ามาเป็นย่อหน้าเดียว ดังรายละเอียดต่อไปนี้

4.1.1.1 การจัดย่อหน้าเดียวเป็นหลายย่อหน้า

จากการศึกษาต้นฉบับ ผู้วิจัยพบว่ามีย่อหน้าขนาดยาวปรากฏอยู่จำนวนมาก เนื่องจากการบรรยายพรรณนาจาก เหตุการณ์ อารมณ์ และความรู้สึกของตัวละคร ซึ่งเมื่อประโยคยาวๆหลายประโยครวมกันทำให้เกิดย่อหน้าที่ยาว และบางครั้งก็ยากต่อการทำความเข้าใจ ทำให้ผู้อ่านเกิดความเบื่อหน่ายได้

ดังนั้น ในบทแปลของ “สังวรณั โกรฤกษ์” จึงมีการจัดย่อหน้าใหม่ ด้วยการแบ่งย่อหน้าเดียวมาเป็นหลายย่อหน้า ซึ่งทำให้ผู้อ่านเกิดความสะดวก และสามารถติดตามอ่านเรื่องราวได้โดยเข้าใจในประเด็นต่างๆอย่างชัดเจนมากขึ้น

ผู้วิจัยได้ใส่เครื่องหมาย (/) แทรกไว้ในย่อหน้าของต้นฉบับ เป็นการบอกให้ผู้อ่านทราบว่าข้อความที่มีเครื่องหมายดังกล่าวอยู่ข้างหน้านั้น เป็นข้อความที่ผู้แปลปรับมาเป็นย่อหน้า

ใหม่ในฉบับแปล นอกจากนี้ผู้วิจัยยังใส่หมายเลขไว้ในย่อหน้าต้นฉบับ และฉบับแปลเพื่อบอกลำดับของแต่ละย่อหน้าด้วย

ตัวอย่างการจัดย่อหน้าใหม่ด้วยการแบ่งย่อหน้าเดี่ยวมาเป็นหลายย่อหน้ามีดังนี้

ตัวอย่างที่ 1

Then she dropped down on the window seat and leaned throbbing temples against the cool grass. She had been on her feet since five that morning doing everybody's bidding, scolded and hurried by a nervous matron. (//) Mrs. Lippett, behind the scenes, did not always maintain that calm and pompous dignity with which she faced an audience of trustees and lady visitors.(//) Jerusha gazed out across a broad stretch of frozen lawn, beyond the tall iron paling that marked the confines of the asylum, down undulating ridges sprinkles with country estates, to the spires of the village rising from the mist of bare trees. (Webster :2)

(1) วันพุธนี้เธอรู้สึกเหน็ดเหนื่อยเมื่อล้าเป็นพิเศษ เธอนั่งลงที่ขอบหน้าต่างของห้องเอ็ฟ. แบนหน้าผากกับกระจกหน้าต่างที่เย็นยะเยือก รู้สึกว่าเส้นเลือดเต้นตุบๆ จึงค่อยสบายขึ้น เมื่อเช้านี้เธอถูกจากที่นอนเวลา 5 นาฬิกาเหมือนเคย ทำงานต่างๆ ตามคำสั่งของทุกคน ถูกดุและถูกเร่งโดยแม่บ้านซึ่งออกจะเป็นโรคประสาท

(2) นางลิปเป็ทเป็นแม่บ้านของสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า “จอห์น เกรีย” เป็นคนที่มีสองบุคลิก เวลาออกรับแขกจะดูเหมือนเป็นคนละคนกับนางลิปเป็ทตัวจริง ซึ่งโมโหง่าย โกรธเก่ง เข้มงวดกวดขัน และปากร้าย และเจ้าระเบียบ แต่พอถึงเวลารับแขก จะมีที่ทำสงบ อ่อนโยน เป็นสง่าน่ารักพอ จึงทำให้เกิดความประทับใจแก่กรรมการรวมทั้งสตรี ผู้มีเกียรติ และแขกทุกคนที่มาเยี่ยมสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าแห่งนี้

(3) ขณะที่เจอรูชานั่งแนบหน้ากับกระจกหน้าต่างอยู่นั้น เธอมองไปยังสนามใหญ่เบื้องหน้า โบสถ์คูคล้ายกับเคลือบด้วยน้ำแข็ง เพราะความหนาว สุดเขตสนามเป็นรั้วเหล็กสูง กั้นอาณาเขตสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า เลี้ยวออกไปไกลโพ้น แลเห็นทิวเขาสลับซับซ้อน ดูประหนึ่งเกลียวคลื่นตามไหล่เขา มีบ้านแบบชนบทกระจัดกระจาย มองเห็นยอดแหลมของอาคารและโบสถ์ประจำหมู่บ้านสูงตระหง่านอยู่ท่ามกลางต้นไม้ที่มีแต่กิ่งก้าน ไม่มีใบแม้แต่ต้นน้อย (สังวรรณ :16)

ตัวอย่างที่ 1 จะเห็นได้ว่า “สังวรรณ ไกรฤกษ์” แปลต้นฉบับอย่างละเอียด และแบ่งย่อหน้า

ต้นฉบับออกเป็น 3 ย่อหน้า โดยจะขึ้นย่อหน้าใหม่เมื่อเปลี่ยนประเด็น และทำให้อ่านมีขนาดสั้นลง น่าอ่าน น่าติดตามมากขึ้น โดยในย่อหน้าแรก เป็นการบรรยายอาชีพกิริยาของเจอรูชา ซึ่งเป็นตัวละครเอกของเรื่อง ในย่อหน้าที่สองเป็นการบรรยายลักษณะของ “นางลิปเป็ท” แม่บ้านของสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า ซึ่งผู้แปลพิจารณาว่าเป็นการขึ้นประเด็นใหม่ จึงขึ้นย่อหน้าใหม่ ส่วนในย่อหน้าที่สามนั้นเป็นการขึ้นประเด็นใหม่ เช่นกัน โดยตัดกลับไปบรรยายภาพของเจอรูชากำลังนั่งเหม่อมองทิวทัศน์รอบข้าง การจัดย่อหน้าใหม่นี้แสดงให้เห็นถึงลีลาภาษาที่แตกต่างไปจากต้นฉบับ

ตัวอย่างที่ 2

The day was ended—quite successfully, so far as she knew. The trustees and the visiting committee had made their rounds, and read their reports, and drunk their tea, and now were hurrying home to their own cheerful firesides, to forget their bothersome little charges for another month.(//) Jerusha leaned forward watching with curiosity—and a touch of wistfulness—the stream of carriages and automobiles that rolled out of the asylum gates. In imagination she followed first one equipage then another to the big houses dotted along the hillside. She pictured herself in a fur coat and a velvet hat trimmed with feathers leaning back in the seat and nonchalantly murmuring “Home” to the driver. (//) But on the doorsill of her home the picture grew blurred. (Webster: 2)

(1) สำหรับวันพุธนี้ ทุกสิ่งผ่านพ้นไปด้วยดี ทำให้เจอรูชารู้สึกโล่งใจ กรรมการผู้บริหารสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าได้เดินตรวจโดยรอบทั้งภายในและภายนอกสถานที่ ฟังรายงาน รับประทานน้ำชาที่เป็นอันเสร็จธุระ บัดนี้ท่านผู้โชคดีเหล่านั้นกำลังมุ่งหน้ากลับไปยังบ้านของตน กลับไปสู่เตาผิงอันอบอุ่น กลับไปสู่ความสุขของชีวิตที่สมบูรณ์ของครอบครัว และคงจะลืมงานเล็กๆ ที่ต้องรับผิดชอบอย่างน่าเบื่อนี้ไปได้อีกเดือนหนึ่ง

(2) เจอรูชา มองดูรถหลายคันของแขกที่กำลังแล่นตามกันออกจากประตูใหญ่ เธอเหม่อมองด้วยความคิดฝัน สภาพชีวิตภายใน “บ้าน” จริงๆ นั้นเป็นอย่างไร หัวใจของเธอแฝงไว้ด้วยความอยากรู้อยากเห็นระคนกับความเศร้า เธอวาดภาพว่าตัวเองมีบ้าน มีพ่อแม่พี่น้อง เธอสวมเสื้อคลุมขนสัตว์สวมหมวกกำมะหยี่ตกแต่งด้วยขนนกพลิวสวย กำลังนั่งฟังพนักงานด้านหลังของรถ เธอออกคำสั่งแก่คนขับด้วยท่าทางภาคภูมิใจว่า “กลับบ้าน” รถก็จะแล่นผ่านสถานที่ต่างๆ ผ่านบ้านที่เรียงรายอยู่ตามไหล่เขา ในที่สุดรถมาหยุดที่หน้าบ้านของเธอ--สิ่งที่ปรากฏในความฝันนั้นเป็นภาพชัดเจนราวกับว่าเป็น

ความจริง แต่เมื่อเธอลงจากรถมาถึงประตูบ้าน ทุกสิ่งก็สะอึก!

(3) ภาพภายในบ้านของเจอรูชาสลั้วมัว และเลื่อนกลาง เพราะตั้งแต่เกิดมาเธอไม่เคยได้เหยียบย่างเข้าไปในบ้านแห่งใดเลย จึงไม่อาจนึกฝันวาดภาพภายในบ้านได้ (สังวรณ์: 17)

จากตัวอย่างที่ 2 “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” แบ่งย่อหน้าออกเป็น 3 ย่อหน้า ในย่อหน้าแรกกล่าวบรรยายเหตุการณ์ประชุมประจำเดือนของสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า “จอห์น เกรีย” ที่ผ่านพ้นไปด้วยดี และคณะกรรมการที่มาร่วมประชุมต่างเดินทางกลับบ้านอย่างรีบเร่ง และขึ้นย่อหน้า (2) เมื่อเริ่มกล่าวถึงประเด็นใหม่ คือ ตัดฉากกลับมาที่ตัวละครของเรื่องที่กำลังเหม่อมองภาพการเดินทางกลับไปของคณะกรรมการ อย่างไรก็ตามการจัดย่อหน้าใหม่ทำให้ลีลาภาษาของบทแปลที่ได้แตกต่างไปจากต้นฉบับ

ตัวอย่างที่ 3

The girl from Texas is named Leonora Fenton. (Almost as funny as Jerusha, isn't it?) I like her, but not so much as Sallie McBride; I shall never like anyone so much as Sallie—except you. I must always like you the best of all, because you're my whole family rolled into one. (//) Leonora and I and two sophomores have walked' cross country every pleasant day and explored the whole neighborhood, dressed in short skirts and knit jackets and caps, and carrying hockey sticks to whack things with. Once we walked into town—four miles—and stopped at a restaurant where the college girls go for dinner. Broiled lobster (35 cents) and for dessert, buckwheat cakes and maple syrup (15 cents). Nourishing and cheap. (Webster: 34)

(1) เพื่อนนักเรียนจากเท็กซัส ชื่อลีโอนอรา เฟินตัน (ฟังตลกไม่แพ้เจอรูชา ไซ้ไหมคะ) ดิฉันชอบเธอ แต่ก็ไม่ใช่ชอบเท่าแซลลี แม็คไบรด์ ดิฉันจะไม่มีวันชอบใครมากเท่าแซลลีเลย—นอกจากท่าน ดิฉันชอบท่านมากกว่าใครๆ ทั้งหมด ในโลกนี้ เพราะท่านเป็นครอบครัวของดิฉันทั้งครอบครัวรวมอยู่คนเดียว

(2) ลีโอนอรา และดิฉัน พร้อมกับนักศึกษาปีที่สอง อีก 2 คน ได้ออกไปเดินเล่นตามชนบทในวันทีอากาศดี เราสำรวจบริเวณใกล้เคียงวิทยาลัยจนทั่ว ทุกคนสวมกระโปรงสั้น เสื้อไหมพรมหนาๆ และสวมหมวก ถือกิ่งไม้ที่ขจัดจนเป็นเงาคอนcrete เพื่อหาคะไรต่อมิอะไรเล่นไปตามทาง ครั้งหนึ่งเราเดินเข้าไปในเมืองซึ่งอยู่ห่างจากหอพักประมาณ 4 ไมล์ แล้วแวะไปที่ร้านอาหารแห่ง

หนึ่ง ซึ่งพวกนักศึกษาหญิงชอบไปรับประทานอาหารกันที่นั่น เรารับประทานกันอย่าง (35 เซ็นต์) และเค็กราดน้ำเชื่อมเมเปิ้ล (15 เซ็นต์) บำรุงกำลังดีแล้วราคาถูกด้วย (สังวรณ์ :56)

ตัวอย่างที่ 3 จะเห็นได้ว่า ย่อหน้าต้นฉบับมีขนาดค่อนข้างยาว “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” จึงได้แบ่งย่อหน้าในต้นฉบับออกเป็นสองย่อหน้า รวมทั้งแยกประเด็นในแต่ละย่อหน้าให้ชัดเจนขึ้นด้วย โดยย่อหน้าแรกจะกล่าวถึง เพื่อนนักเรียนคนหนึ่งที่เจอรูชาชื่นชอบ และยังบรรยายด้วยว่าเพื่อนที่เจอรูชาชอบที่สุดคือ แซลลี่ ส่วนในย่อหน้าที่ (2) บรรยายถึงเหตุการณ์ที่เจอรูชา และเพื่อน ๆ ออกไปเที่ยวเล่นในวันทีอากาศดี การแบ่งย่อหน้าเมื่อข้อความเกิดการเปลี่ยนแปลงประเด็นเช่นนี้ ทำให้ใจความสำคัญในแต่ละช่วงมีความชัดเจน บทแปลอ่านได้ง่ายขึ้น อย่างไรก็ดี การจัดย่อหน้าใหม่ทำให้ลีลาของบทแปลที่ได้แตกต่างไปจากต้นฉบับ

ตัวอย่างที่ 4

You've never heard about my clothes, have you, Daddy? Six dresses, all new and beautiful and bought for me—not handed down from somebody bigger. Perhaps you don't realize what a climax that marks in the career of an orphan? You have them to me, and I am very, very, very much obliged. (//)It's a fine thing to be educated—but nothing compared to the dizzying experience of owning six new dresses. (//) Miss Pritchard, who is on the visiting committee, picked them out—not Mrs. Lippett, thank goodness. I have an evening dress, pink mull over silk (I'm perfectly beautiful in that), and a blue church dress, and a dinner dress of red veiling with Oriental trimming (makes me look like a Gypsy) and another of rose-colored challis, and a gray street suit, and an everyday dress for classes. That wouldn't be an awfully big wardrobe for Julia Rutledge Pendleton, perhaps, but for Jerusha Abbott—oh, my! (Webster: 26)

(1) ท่านยังไม่ทราบเกี่ยวกับเรื่องเสื้อผ้าของฉัน ฉันได้รับเสื้อ 6 ชุด ล้วนแต่ใหม่และสวยทุกตัว จัดซื้อสำหรับฉันโดยเฉพาะ ไม่ใช่เสื้อที่ตกทอดมาจากใครสักคนหนึ่งซึ่งตัวโตกว่า ท่านอาจจะไม่ทราบว่า เป็นความรู้สึกที่วิเศษประเสริฐสุดสักเพียงไหน สำหรับคนที่มิชีวิตเป็นเด็กกำพร้าในสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า เคยชินแต่การได้รับเสื้อผ้าที่โละจากรุ่นโตต่อๆกันมา ไม่เคยได้สวมเสื้อใหม่ที่แท้จริงเลยตลอดชีวิตที่นั่น

(2) เสื้อผ้า 6 ชุด ที่ท่านกรุณาจัดหาให้ และฉันได้รับในวันนี้เป็นเสื้อใหม่ทั้งหมด ใหม่

จริงๆค่ะ ดิฉันรู้สึกซาบซึ้งและขอบพระคุณท่านเป็นที่สุด การได้รับการศึกษาที่นับเป็นสิ่งวิเศษ แต่ก็ไม่อาจเทียบกันได้กับประสบการณ์อันน่าตื่นตะลึง ในการได้เป็นเจ้าของเสื้อผ้าใหม่ทั้ง 6 ชุด

(3) มีสพริตชาร์ด เป็นคนเลือกเสื้อผ้าเหล่านั้นให้ ขอบคุณพระเจ้าที่ไม่ใช่คุณลิปเป็ทเป็นคนเลือก ดิฉันได้รับชุดราตรีตัดด้วยผ้ามีสลินชนิดบาง ด้านในเป็นผ้าไหม (ดิฉันดูสวยมากค่ะ เมื่อสวมเสื้อชุดนี้) เสื้อสำหรับสวมไปโบสถ์สีน้ำเงินแก่ ชุดสำหรับอาหารค่ำสีแดง จีบตรงริมขลิบเลื่อมแวววามแบบตะวันออก (สวมแล้วดูเหมือนกับสาวชิปซี) เสื้อกระโปรงสีกุหลาบน่ารักอีกชุดหนึ่ง ชุดใส่เดินเล่นสีเทา และชุดสำหรับใส่ไปเรียนหนังสืออีกชุดหนึ่ง ทั้ง 6 ชุดนี้ อาจจะไม่ถือเป็นเสื้อผ้าจำนวนมากมายมหาศาลสำหรับจูเลีย เพิ่นเดิลตัน แต่สำหรับเจอร์ูซา แอ็บบอทนั่น---โอ้โฮ! (สังวรณ :46)

ตัวอย่างที่ 4 จะเห็นได้ว่า ย่อหน้าในต้นฉบับมีความยาวมาก “สังวรณ ไกรฤกษ์” จึงได้แบ่งย่อหน้าในต้นฉบับออกเป็นสามย่อหน้า รวมทั้งแยกประเด็นในแต่ละย่อหน้าให้ชัดเจนขึ้น โดยย่อหน้าแรกจะกล่าวถึง ลักษณะชีวิตความเป็นอยู่ของเด็กกำพร้าที่เจอร์ูซาบรรยายให้คุณพ่อชายาวฟังว่าไม่เคยมีเสื้อผ้าดีๆ ใหม่ๆ ใส่ ส่วนในย่อหน้า (2) เป็นการขึ้นประเด็นใหม่ โดยกล่าวถึงความรู้สึกของเจอร์ูซาที่มีต่อเสื้อผ้าที่คุณพ่อชายาวส่งมาให้ และขึ้นย่อหน้าใหม่ในย่อหน้า (3) เมื่อเจอร์ูซาบรรยายถึงลักษณะเสื้อผ้าที่มีสพริตชาร์ดส่งมาให้ การขึ้นย่อหน้าใหม่เมื่อเปลี่ยนประเด็นใหม่นี้ ช่วยให้ย่อหน้าในฉบับแปลภาษาไทย ไม่ยาวมากนัก อีกทั้งยังช่วยแบ่งประเด็นให้ชัดเจนขึ้นอีกด้วย

ตัวอย่างที่ 5

It rained so we couldn't play golf, but had to go to gymnasium instead. (//) The girl next to me banged my elbow with an Indian club.(//) I got home to find that the box with my new blue spring dress had come, and the skirt was so tight that I couldn't sit down.(//) Friday is sweeping day, and the maid had mixed all the papers on my desk.(//) We had tombstone for dessert (milk and gelatin flavoured with vanilla).We were kept in chapel twenty minutes later than usual to listen to a speech about womanly women.(//) And then--just as I was settling down with a sigh of well-earned relief to The Portrait of a Lady, a girl named Ackerly, a dough-faced, deadly, unintermittently stupid girl, who sits next to me in Latin because her name begins with A (I wish Mrs. Lippett had named me Zabriski), came to ask if Monday's lesson commenced at paragraph 69 or 70, and stayed ONE HOUR. She has just gone. (Webster: 49)

- (1) ฝนตกหนักมากจนเราเล่นกอล์ฟไม่ได้ ต้องไปโรงฝึกทะเลแทน
- (2) นักศึกษาที่อยู่ถัดจากดิฉันฟาดไม้รูปขวดสำหรับเล่นกายกรรมถูกข้อศอกของดิฉันอย่างแรง
- (3) เมื่อกลับถึงห้องพัก ได้รับกล่องพัสดุ มีเสื้อสำหรับสวมในฤดูใบไม้ผลิสีฟ้าซึ่งสั่งตัดไว้ แต่กระโปรงคับเกินไปจนนั่งไม่ลง
- (4) ทุกวันศุกร์ เป็นวันทำความสะอาดประจำสัปดาห์ คนทำความสะอาดปิดกวาดเสียน กระดาษบนโต๊ะของดิฉันปะปนกันจนวายไปหมด
- (5) อาหารว่างของเรานี้คือ แผ่นหินที่หลุมศพ! เพราะทำด้วยเซลล์ผสมนม ใส่วินิล่า เมื่อแข็งตัวก็ไม่ติดกับแผ่นหิน
- (6) เราถูกกักตัวอยู่ในโรงสวดนานกว่าปกติถึง 20 นาที เพื่อฟังการบรรยายเรื่องผู้หญิงที่เป็น กุลสตรี
- (7) ดิฉันถูกกักตัวต่อไปอีกหนึ่งชั่วโมง เพราะพอดิฉันถอนใจอย่างโล่งอกเมื่อการบรรยาย เรื่องกุลสตรีจบลง ก็คิดจะรีบกลับไปห้อง แต่เพื่อนนักศึกษาจอมที่มคนหนึ่ง นามสกุลแอกเคอรี ทำทางเชิงซ้า หน้าซิดขาว ดูเหมือนคนไม่มีชีวิต สมองซ้า เธอนั่งติดกับดิฉันในห้องเรียน เพราะตัวอักษรแรกของชื่อขึ้นต้นด้วยตัวเอ. เหมือนดิฉัน (ดิฉันอยากให้คุณลิปเป้ตั้งชื่อให้ดิฉันด้วยตัวแซด อย่างเช่น ซาบริสกี) เธอมาถามดิฉันว่า บทเรียนละตินเมื่อวันจันทร์นั้น เริ่มตรงย่อหน้าที่ 69 หรือ 70 เธอพูดเรื่อยๆ ยืดเยื้อ ทำให้ต้องอยู่ต่ออีกหนึ่งชั่วโมงเต็มๆ นี่เธอเพิ่งจากไปเดี๋ยวนี้เอง (สังวรณ์ :74)

จากตัวอย่างที่ 5 จะเห็นได้ว่า “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” แบ่งย่อหน้าจากต้นฉบับออกเป็นถึง 7 ย่อหน้าในฉบับแปล โดยแยกแต่ละประเด็นไว้ในย่อหน้าใหม่ ทำให้ประเด็นต่างๆ ชัดเจนยิ่งขึ้น โดยในย่อหน้าแรกกล่าวถึง เหตุการณ์ที่ฝนตก จนทำให้เล่นกอล์ฟไม่ได้ ในย่อหน้า (2) กล่าวถึงเหตุการณ์ที่เจอร์ซาถูกเด็กที่อยู่ใกล้ๆเอาไม้กระบองรูปขวดฟาดข้อศอก ในย่อหน้าที่ (3) กล่าวถึงเหตุการณ์หลังจากที่เรียนวิชาทะเลเสร็จแล้วกลับมาที่ห้องพัก พร้อมกับพบพัสดุที่ส่งมาจากร้านตัดเสื้อ ในย่อหน้าที่ (4) กล่าวถึงเหตุการณ์ที่คนทำความสะอาดห้องปิดกระดาษบนโต๊ะเจอร์ซาปนกันไปหมด ย่อหน้าที่ (5) กล่าวถึงอาหารว่างที่รสชาติแย่ ย่อหน้าที่ (6) กล่าวถึงเหตุการณ์ที่พวกเจอร์ซาถูกกักตัวไว้ในโรงสวดเพื่อฟังคำเทศน์ และย่อหน้าสุดท้ายกล่าวถึงเพื่อนนักศึกษานำเบาะคนหนึ่ง อย่างไรก็ตาม การจัดย่อหน้าใหม่ทำให้บทแปลที่ได้ อ่านง่ายสบายตา และช่วยให้ผู้อ่านติดตามเรื่องราวได้ง่ายขึ้นอีกด้วย

ตัวอย่างที่ 6

I've been writing and writing this summer; four short stories finished and sent to four different magazines. So you see I'm trying to be an author. (//) I have a workroom fixed in a corner of the attic where Master Jervie used to have his rainy-day playroom. It's in a cool, breezy corner with two dormer windows, and shaded by a maple tree with a family of red squirrels living in a hole. (Webster :104)

(1) ดิฉันทำงานเขียนมากมายในฤดูร้อนนี้ เขียนเรื่องสั้นจบไป 4 เรื่อง ส่งไปยังสำนักงานนิตยสาร 4 แห่ง เห็นไหมคะ ดิฉันพยายามที่จะเป็นนักเขียนดังที่ท่านต้องการ

(2) ห้องทำงานของดิฉันอยู่ที่มุมหนึ่งของห้องชั้นบนใต้เพดานเคยเป็นห้องเล่นของคุณเจอวี เพ็นเคิลตัน ในยามที่ฝนตก เมื่อครั้งที่เขายังเป็นเด็ก ลมโซยพัดเย็นสบายจากหน้าต่างสองบาน มีร่มเงาของต้นเมเปิ้ลใหญ่บังแดด ที่ลำต้นเมเปิ้ลนี้มีโพรงใหญ่ เป็นที่อาศัยของกระรอกขนสีน้ำตาลแดง ครอบครัวยุติกัน มันวิ่งระเริงกันตามกิ่งก้าน ดูเป็นครอบครัวที่เป็นสุข (สังวรณ์ :139)

จากตัวอย่างที่ 6 จะเห็นได้ว่า “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” แบ่งย่อหน้าจากต้นฉบับย่อหน้าเดียวมาเป็นสองย่อหน้าในฉบับแปล โดยขึ้นย่อหน้าใหม่เมื่อเปลี่ยนประเด็นใหม่ ในย่อหน้าแรกของบทแปลนั้น กล่าวถึงงานที่เจอรูชาทำเสร็จในฤดูร้อนนี้ และในย่อหน้า (2) กล่าวถึงสถานที่ตั้งของห้องทำงาน ตลอดจนสิ่งแวดล้อมโดยรอบ นอกจากนี้ ผู้วิจัยพบว่า “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” เพิ่มความในการแปลย่อหน้านี้โดยการเพิ่มข้อความ “ดูเป็นครอบครัวที่เป็นสุข” เมื่อกล่าวถึงครอบครัวกระรอกที่อาศัยอยู่บนต้นเมเปิ้ล ซึ่งเป็นการเพิ่มความตามจินตนาการของผู้เขียนเอง โดยมุ่งหวังจะสร้างอรรถรสและทำให้ผู้อ่านเห็นภาพที่ชัดเจนยิ่งขึ้น นับเป็นลักษณะเฉพาะตัวของ “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” ในการแปลนวนิยาย “คุณพ่อขยาบ” นี้

ตัวอย่างที่ 7

He is an awfully companionable sort of man, though you would never believe it to see him casually; he looks at first glance like a true Pendleton, but he isn't in the least. He is just as simple and unaffected and sweet as he can be--that seems a funny way to describe a man, but it's true.(//) He's extremely nice with the farmers around here; he meets them in a sort of man-to-man

fashion that disarms them immediately. They were very suspicious at first. They didn't care for his clothes! (//) And I will say that his clothes are rather amazing. He wears knickerbockers and pleated jackets and white flannels and riding clothes with puffed trousers. Whenever he comes down in anything new, Mrs. Semple, beaming with pride, walks around and views him from every angle, and urges him to be careful where he sits down; she is so afraid he will pick up some dust. It bores him dreadfully. He's always saying to her: (Webster: 113)

(1) เขาเป็นเพื่อนชายที่พิเศษของดิฉัน แม้ว่าดูเพียงผิวเผินเขาจะไม่เป็นเช่นนั้น และได้เห็นเพียงแวบเดียวก็จะบอกได้ว่า เขาเป็นคนในตระกูลเฟินเดิลตันจริงๆ แต่ที่แท้แล้วเขาไม่มีลักษณะเป็นเฟินเดิลตันแม้แต่น้อย เขาแสนจะธรรมดาสามัญ เรียบง่าย และสุภาพอ่อนโยน การบรรยายลักษณะผู้ชายเช่นนี้ดูออกจะพิกล แต่ก็จริงค่ะ

(2) เขามีอัธยาศัยและมีมารยาทอย่างยิ่งต่อชวานาทุกคนที่นี่ เขาพบปะพูดคุย และปฏิบัติต่อผู้ชานานาในลักษณะของชนชั้นเสมอกัน ทำให้คนเหล่านั้นรักและเป็นกันเองกับเขา

(3) การแต่งตัวของคุณเจอวิสออกจะทรู เขาสวมกางเกงรัดเข้าและเสื้อนอกจีบ บางครั้งสวมชุดสักหลาดสีขาว บางทีก็สวมชุดขี้ม้ากางเกงพอง เวลาที่เขาลงมาข้างล่างในชุดเสื้อผ้าใหม่หรือนางแชมเปิลจะยิ้มเป็นด้วยความภาคภูมิใจ จะเดินวนดูรอบตัวเขา เอียงคอกินิจพิจารณา และคอยเตือนให้เขาระวังเวลาจะนั่ง เธอกลัวว่าฝุ่นละอองจะเปื้อนชุดใหม่ๆ สังเกตเห็นว่า เขาออกจะรำคาญเล็กน้อยในความเอาใจใส่เกินควรของพี่เลี้ยงเก่าแก่ เขาจะพูดคุยกับเธอว่า (สังวรณ์ :150)

จากตัวอย่างที่ 7 จะเห็นได้ว่า “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” จัดย่อหน้าใหม่ จากย่อหน้าเดียวมาเป็น 3 ย่อหน้าในฉบับแปล ทั้งนี้เนื่องจากพิจารณาเห็นว่า ย่อหน้าในต้นฉบับมีความยาวมากเกินไป การแปลเป็นย่อหน้าเดียวติดกันจะทำให้ผู้อ่านเกิดความเบื่อหน่ายได้ นอกจากนี้การแบ่งย่อหน้าออกเป็นหลายย่อหน้าจะช่วยแบ่งประเด็นต่างๆ ให้ชัดเจนขึ้นอีกด้วย โดยในย่อหน้าแรกเจอรูชากำลังบรรยายลักษณะของคุณเจอวิสให้คุณพ่อชายาวฟังว่าเป็นคนที่มาจากตระกูลเฟินเดิลตัน ในย่อหน้าต่อมา กล่าวถึงอัธยาศัยและมารยาทอันดีงามของคุณเจอวิสที่ไม่รังเกียจคนที่อยู่ในชนชั้นที่ด้อยกว่า และในย่อหน้า (3) บรรยายถึงลักษณะการแต่งกายของคุณเจอวิส การแบ่งย่อหน้าเดียวเป็นหลายย่อหน้าในตัวอย่างนี้ทำให้ได้ย่อหน้าที่มีขนาดไม่ยาวเกินไปนัก อ่านสบายตา แต่อย่างไรก็ดี การจัดย่อหน้าใหม่ ทำให้ลีลาภาษาของบทแปลที่ได้แตกต่างไปจากต้นฉบับ

นอกเหนือไปจากการแบ่งย่อหน้าเดียวเป็นหลายย่อหน้า เมื่อย่อหน้าในต้นฉบับมีความยาว

มากเกินไป หรือเกิดการเปลี่ยนแปลงใหม่แล้ว “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” ยังยื่นย่อหน้าใหม่เพื่อช่วยเกริ่นเรื่อง ดังปรากฏในตัวอย่างที่ 8-9

ตัวอย่างที่ 8

Yesterday evening just towards dark, when I was sitting up in bed looking out at the rain and feeling awfully bored with life in a great institution, (//) the nurse appeared with a long white box addressed to me, and filled with the LOVELIEST pink rosebuds. And much nicer still, it contained a card with a very polite message written in a funny little uphill back hand (but one which shows a great deal of character). Thank you, Daddy, a thousand times. Your flowers make the first real, true present I ever received in my life. If you want to know what a baby I am I lay down and cried because I was so happy. (Webster: 44)

(1) เมื่อเขียนานี้ ก่อนจะมีดเล็กน้อย ดิฉันนั่งอยู่บนเตียง เหม่อมองออกไปนอกหน้าต่าง ดวงอาทิตย์เกือบจะลับขอบฟ้า หัวใจของดิฉันก็กำลังจะตกตามดวงตะวัน ยามโพล้เพล้และฝนพรำ เช่นนี้ หัวใจของดิฉันห่อเหี่ยวและท้อแท้อย่างไรพิกล อยากจะร้องไห้ รู้สึกเบื่อหน่ายกับชีวิตของตัวเองในสถาบันอันกว้างใหญ่นี้

(2) ขณะนั้น พยาบาลคนหนึ่งเข้ามา ตรงมาที่เตียงของดิฉันพร้อมกับกล่องยาวๆ สีขาว จำหน้าถึงดิฉัน จากฝากล่องซึ่งเป็นกระดาษแก้ว ดิฉันมองเห็นกุหลาบเข็มสีชมพู สวยน่ารักเป็นที่สุด ที่พิเศษยิ่งไปกว่านั้น มีบัตรที่เขียนด้วยความอันสุภาพด้วยลายมือประหลาด คล้ายกับพยายามฝืนลายมือที่เคยเขียน (แต่ก็แสดงให้เห็นถึงอุปนิสัยใจคอที่เข้มแข็ง) ขอบพระคุณเหลือเกินค่ะ คุณพ่อขอบพระคุณสักพันครั้ง ดอกกุหลาบเหล่านี้เป็นของขวัญจริงๆ และดิฉันก็ได้รับโดยตรงเป็นครั้งแรกในชีวิต ท่านทราบไหมคะว่า ดิฉันเหมือนเด็กทารกเพียงใด ดิฉันล้มตัวลงนอนเดี๋ยวนั้น ร้องไห้สะอึกสะอื้นเพราะความตื้นตันใจ และมีความสุขอย่างที่สุด (สังวรณ์ :68)

ตัวอย่างที่ 8 “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” แบ่งย่อหน้าจากย่อหน้าเดียวเป็นหลายย่อหน้าเช่นกัน โดยแบ่งย่อหน้าในต้นฉบับออกเป็น 2 ย่อหน้า ในย่อหน้าแรก “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” ได้นำข้อความ “Yesterday evening just towards dark, when I was sitting up in bed looking out at the rain and feeling awfully bored with life in a great institution,” มาแปลเป็นย่อหน้าแรกเพื่อช่วยเกริ่นนำเรื่อง ซึ่งจะทำให้ผู้อ่านทราบว่า จุดเริ่มต้นของเหตุการณ์ที่จะเล่าต่อ เกิดขึ้นในเย็นวันหนึ่ง ขณะที่เจอรูชา

นั่งเหม่ออยู่บนเตียงที่โรงพยาบาล ส่วนข้อความในต้นฉบับที่เหลือ ผู้แปลได้ขึ้นย่อหน้าใหม่ในย่อหน้าที่สอง เพราะข้อความช่วงนี้กล่าวถึงเหตุการณ์ซึ่งเกิดต่อเนื่องมาจากย่อหน้าแรก การเกริ่นนำก่อนในย่อหน้าแรกมุ่งหวังที่จะสร้างอารมณ์ ความรู้สึกของผู้อ่านให้คล้อยตามตัวละคร นอกจากนี้เป็นที่น่าสังเกตว่า “สังวรณั โกรฤกษ์” ใช้วิธีการเพิ่มความในการแปลย่อหน้านี้ โดยในย่อหน้าแรกได้แปล “Yesterday evening just towards dark, when I was sitting up in bed looking out at the rain and feeling awfully bored with life in a great institution,” ว่า “เมื่อเย็นวานนี้ ก่อนจะมีดเล็กน้อยดิฉันนั่งอยู่บนเตียง เหม่อมองออกไปนอกหน้าต่าง ดวงอาทิตย์เกือบจะลับขอบฟ้า หัวใจของดิฉันก็กำลังจะตกตามดวงตะวัน ยามโพล้เพล้และฝนพรำเช่นนี้ หัวใจของดิฉันห่อเหี่ยวและท้อแท้อย่างไรพิกล อยากจะร้องไห้ รู้สึกเบื่อหน่ายกับชีวิตของตัวเองในสถาบันอันกว้างใหญ่นี้” ซึ่งเป็นการแปลที่ใส่อารมณ์ความรู้สึกให้กับตัวละครเพื่อมุ่งหวังให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์คล้อยตามดังที่กล่าวมาแล้วในข้างต้น และทำให้ภาษาฉบับแปลในข้อความนี้มีความยาวมากกว่าในต้นฉบับ การขึ้นย่อหน้าใหม่จึงเป็นการช่วยให้ผู้อ่านติดตามเรื่องได้สะดวกขึ้น

ตัวอย่างที่ 9

Perhaps you think, last night being Friday, with no classes today, that I passed a nice quiet, readable evening with the set of Stevenson that I bought with my prize money? But if so, you've never attended a girls' college, Daddy dear. (/) Six friends dropped in to make fudge, and one of them dropped the fudge--while it was still liquid--right in the middle of our best rug. We shall never be able to clean up the mess. (Webster:97)

(1) ท่านคงคิดนะคะว่า เมื่อคืนนี้เป็นคืนวันศุกร์ และวันนี้เป็นวันเสาร์ ไม่ต้องเข้าเรียน ดิฉันคงจะใช้เวลาค่ำวานนี้อ่านหนังสือชุดของ “สตีเวนสัน” ซึ่งดิฉันซื้อมาด้วยเงินรางวัล ถ้าคิดเช่นนั้นแปลว่าท่านไม่เคยอยู่ในหอพักนักศึกษาหญิง

(2) เมื่อคืนนี้เพื่อนสาวของดิฉัน 6 คน เข้ามาทำขนมในห้อง และคนหนึ่งทำขนมซึ่งผสมไว้แล้ว (ก่อนเข้าเตาอบ) ยังเหลวๆอยู่ หลกลงบนพรมของดิฉันกองเบื้อเรื้อ ตรงกลางพื่นพรมที่ดีที่สุดของดิฉัน ไม่มีวันจะทำความสะอาดตรงที่เบื้อนั้นให้กลับดีเหมือนเดิมได้ (สังวรณั :131)

จากตัวอย่างที่ 9 “สังวรณั โกรฤกษ์” แบ่งย่อหน้าจากต้นฉบับสองย่อหน้าเดียวออกเป็นสองย่อหน้า ในย่อหน้าแรก “สังวรณั โกรฤกษ์” ได้นำประโยค “Perhaps you think, last night being

Friday, with no classes today, that I passed a nice quiet, readable evening with the set of Stevenson that I bought with my prize money? But if so, you've never attended a girls' college, Daddy dear.” มาแปลเป็นย่อหน้าแรกเพื่อช่วยเกริ่นนำเรื่อง ซึ่งจะทำให้ผู้อ่านทราบว่าจุดเริ่มต้นของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ที่ตัวละครในเรื่องจะเล่าให้ฟังต่อไปนี้ เกิดขึ้นในคืนวันศุกร์ ส่วนข้อความในต้นฉบับที่เหลือ ผู้แปลได้ขึ้นย่อหน้าใหม่ให้เป็นย่อหน้าที่สอง โดยได้เล่าถึงกิจกรรมที่เจอร์รูลาและเพื่อนๆ ร่วมกันทำในคืนวันศุกร์นั้น จะเห็นได้ว่าการขึ้นย่อหน้าใหม่จะเป็นการช่วยให้ผู้อ่านติดตามเรื่องราวได้สะดวกขึ้น และไม่ทำให้เนื้อหาเปลี่ยนแปลงไปแต่อย่างใด การจัดย่อหน้าใหม่นี้แสดงให้เห็นถึงลีลาภาษาของฉบับแปลที่แตกต่างไปจากต้นฉบับ

4.1.1.2 การจัดหลายย่อหน้าเป็นย่อหน้าเดียว

ในการจัดย่อหน้าใหม่ด้วยการรวมใจความจากหลายย่อหน้ามาเป็นย่อหน้าเดียวนั้น เป็นอีกรูปแบบการถ่ายทอดความหมายที่พบในบทแปลของ “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” โดยจะรวมหลายย่อหน้ามาเป็นย่อหน้าเดียว เมื่อพบว่าทั้งสองย่อหน้ามีประเด็นต่อเนื่องกัน และมีเนื้อหาไม่ยาว และสามารถนำมารวมเป็นย่อหน้าเดียวได้

ผู้วิจัยได้ใส่หมายเลขกำกับไว้เพื่อบอกลำดับของแต่ละย่อหน้าในต้นฉบับ และในฉบับแปล จะใส่เครื่องหมาย (/) หน้าข้อความที่เป็นใจความสำคัญของแต่ละย่อหน้าในต้นฉบับซึ่งถูกนำมารวมไว้เป็นย่อหน้าเดียวในฉบับแปล

ตัวอย่างในการจัดย่อหน้าใหม่ด้วยการรวมหลายย่อหน้ามาเป็นย่อหน้าเดียวมี่ดังนี้

ตัวอย่างที่ 10

(1) Before leaving yesterday morning, I had a very serious talk with Mrs. Lippett. She told me how to behave all the rest of my life, and especially how to behave toward the kind gentleman who is doing so much for me. I must take care to be Very Respectful.

(2) But how can one be very respectful to a person who wishes to be called John Smith? Why couldn't you have picked out a name with a little personality? I might as well write letters to Dear Hitching-Post or Dear Clothes-Post. (Webster :13)

เมื่อเช้าวันนี้ ก่อนออกเดินทางจากสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า คุณลิปเป็ทและดิฉันได้พูดคุยกันอย่างจริงจัง เธอสอนวิธีที่ดิฉันจะต้องปฏิบัติตัวตลอดชีวิตของดิฉัน โดยเฉพาะจะต้องปฏิบัติอย่างไรต่อท่านผู้ใดให้ความกรุณาต่อดิฉันเป็นอย่างมาก ดิฉันจะต้องระมัดระวังในการให้ความเคารพต่อท่านให้มาก (//) ดิฉันนึกไม่ออกว่าควรจะแสดงความเคารพมากมายอย่างไร ต่อบุคคลผู้ปรารถนาจะใช้ชื่อว่า “จอห์น สมิธ” เพราะชื่อนี้เป็นชื่อที่แสดงถึงการเป็นบุคคลธรรมดาสามัญมากที่สุด ทำไมท่านไม่เลือกชื่ออื่นซึ่งฟังดูยิ่งใหญ่ มีบุคลิกที่น่าเคารพมากกว่านี้สักหน่อย นี่ดิฉันรู้สึกคล้ายกับว่ากำลังเขียนถึงร้านเสื้อผ้า หรือที่ทำการไปรษณีย์ธรรมดาเท่านั้น (สังวรณ์ :31)

ตัวอย่างที่ 11

(1) And after luncheon we went to the theatre--it was dazzling, marvelous, unbelievable-I dream about it every night.

(2) Isn't Shakespeare wonderful?

(3) Hamlet is so much better on the stage than when we analyze it in class; I appreciated it before, but now, dear me! (Webster :88)

หลังอาหารกลางวัน เราไปดูละคร แสงจะวิเศษตระการตาอย่างไม่น่าเชื่อ ดิฉันฝันถึงละครนี้ทุกคืน (//) หลังจากที่ได้ชมแล้ว เซ็คสเปียร์ช่างเป็นอัจฉริยะบุคคลที่เยี่ยมยอดหาใครเทียบไม่ได้เลย (//) เรื่องแฮมเล็ตนี้ ตอนที่เรียนในชั้นดิฉันก็ซาบซึ้งจะแยะอยู่แล้ว ในถ้อยคำทุกบททุกตอน ยิ่งแฮมเล็ตที่นำมาแสดงเป็นละครนี้ละก็ คีเลิศจนสุดบรรยายเลยทีเดียว (สังวรณ์ :120)

ตัวอย่างที่ 12

(1) Here's your check for fifty dollars. Thank you very much, but I do not feel that I can keep it. My allowance is sufficient to afford all of the hats that I need. I am sorry that I wrote all that silly stuff about the millinery shop; it's just that I had never seen anything like it before.

(2) However, I wasn't begging! And I would rather not accept any more charity than I have to. (Webster :90)

ดิฉันได้ส่งเช็คเงิน 50 ดอลลาร์ คืนมาในซองนี้ ขอบพระคุณเป็นอย่างยิ่งค่ะ แต่ดิฉันรู้สึกว่าจะไม่อาจจะรับไว้ได้ เงินเดือนที่ท่านกรุณาให้ดิฉันทุกเดือนก็เหลือพอแล้วที่จะซื้อหมวกตามที่ดิฉันปรารถนา ดิฉันเสียใจที่ได้เขียนจดหมายอย่างโง่ๆเกี่ยวกับเรื่องหมวกสวยๆที่ดูเลียดๆ ที่เขียนเล่าให้ท่านฟังนั้นก็เพียงจะระบายความตื่นเต้น เพราะไม่เคยเห็นของสวยงามเช่นนั้นมาก่อน (//) - - - เท่านั้นเองค่ะ ดิฉันไม่ได้มีเจตนาเขียนมาเพื่อแสดงให้ท่านรู้สึกว่าคุณต้องการเงินหรือขอเงินท่านเพื่อซื้อหมวก ดิฉันไม่ขอรับความกรุณาใดๆเกินกว่าที่ท่านได้กรุณาแก่ดิฉันจนมากมายนักแล้ว (สังวรณ์: 122)

ตัวอย่างที่ 13

(1) You will never guess the nice thing that has happened.

(2) The McBrides have asked me to spend the summer at their camp in the Adirondacks! They belong to a sort of club on a lovely little lake in the middle of the woods. The different members have houses made of logs dotted about among the trees, and they go canoeing on the lake, and take long walks through trails to other camps, and have dances once a week in the club house--Jimmie McBride is going to have a college friend visiting him part of the summer, so you see we shall have plenty of men to dance with. (Webster: 99)

ท่านจะต้องเดาไม่ออกแน่ ว่ามีสิ่งที่ดีอะไรเกิดขึ้น (//) - - - ครอบครัวแม็คไบรด์ชวนดิฉันไปพักผ่อนที่ดิออนแด็คส์! พวกแม็คไบรด์เป็นสมาชิกของสโมสรแห่งหนึ่ง ซึ่งตั้งอยู่ริมทะเลสาบเล็กๆ กลางป่า สมาชิกอื่นๆ บางคนมีบ้านทำด้วยท่อนซุง กระจัดกระจายอยู่ท่ามกลางแมกไม้ในป่านี้ บางครอบครัวก็กางเต็นท์อยู่ จะมีการเล่นเรือในทะเลสาบ และเดินทางไกลไปยังสถานที่ต่างๆ มีการเต้นรำกันสัปดาห์ละครั้งที่สโมสร- - - จิมมี แม็คไบรด์ จะชวนเพื่อนชายจากมหาวิทยาลัยมาพักอยู่ด้วยระยะหนึ่งที่ค่ายนี้ เห็นไหมคะ เราจะมีชายหนุ่มหลายคนที่จะเต้นรำด้วย (สังวรณ์ :133)

ตัวอย่างที่ 14

(1) Did you ever have a sweet baby girl who was stolen from the cradle in infancy?

(2) Maybe I am she! If we were in a novel, that would be the denouement, wouldn't it?

(Webster: 79)

ท่านเคยมีลูกผู้หญิงเล็กๆ น่ารักสักคน ซึ่งถูกขโมยไปจากเปล ตอนที่ยังเป็นทารกน้อยๆ อยู่ หรือเปล่าคะ (/) คิดๆ ดู บางทีดิฉันอาจจะเป็นทารกคนนั้นก็ได้อีก! (สังวรณ์ :109)

จากตัวอย่างที่ 10-13 “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” มีการรวมหลายย่อหน้ามาเป็นย่อหน้าเดียว เนื่องจากพิจารณาเห็นว่าเนื้อหาสาระในแต่ละย่อหน้ามีความเกี่ยวเนื่องกัน และข้อความในแต่ละย่อหน้ามีขนาดไม่ยาวนัก โดยที่ยังคงแปลเก็บความได้ครบถ้วนตรงตามต้นฉบับทุกประการ แต่อย่างไรก็ดี การจัดย่อหน้าใหม่ดังกล่าวทำให้รสชาติของบทแปลที่ได้ไม่เทียบเท่าต้นฉบับ นอกจากนี้ในตัวอย่างที่ 13 พบว่า “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” ใช้เครื่องหมายอัฒจันทร์ (--) ในการเชื่อมต่อทั้งสองย่อหน้าเข้าด้วยกันอีกด้วย ส่วนตัวอย่างที่ 14 นั้น “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” มีการรวมสองย่อหน้ามาเป็นย่อหน้าเดียว เนื่องจากเนื้อหาสาระในย่อหน้าแรกและย่อหน้า (2) มีความเกี่ยวเนื่องกันเช่นกัน แต่ผู้แปลมีการแปลแบบรวบความโดยละไม่แปลประโยค “If we were in a novel, that would be the denouement, wouldn't it?” ทำให้บทแปลสื่ออารมณ์และบรรยากาศไม่เทียบเคียงกับต้นฉบับ แต่ก็พยายามที่จะเก็บความสำคัญที่ต้นฉบับต้องการสื่อเอาไว้ และเลือกใช้คำที่สั้น กระชับ เพื่อให้บทแปลมีความกระชับไม่เยิ่นเย้อแทน

4.1.2 การเติมคำอธิบายในวงเล็บหลังคำหรือประโยค

การเติมคำอธิบายในวงเล็บหลังคำหรือประโยค คือการที่ผู้แปลให้ข้อมูล หรือรายละเอียดที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่ต้นฉบับกล่าวถึง แต่อาจเป็นสิ่งของ หรือบุคคลที่ไม่คุ้นเคยในวัฒนธรรมไทย การให้รายละเอียดนี้จะทำให้ผู้อ่านเข้าใจว่าต้นฉบับพูดถึงอะไร และช่วยให้เกิดอรรถรสในการอ่านและสร้างจินตนาการตามได้มากขึ้นอีกด้วย

จากการศึกษา “คุณพ่อขยาบ” สำนักแปล “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” ผู้วิจัยพบว่า “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” ใช้วิธีการเติมคำอธิบายในวงเล็บหลังคำที่เป็นปัญหาทันที เพื่อให้ผู้อ่านเกิดความกระจ่างว่าต้นฉบับต้องการจะสื่อถึงอะไร และเกิดความเข้าใจที่ชัดเจนขึ้น ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 15

I made an awful mistake the first day. Somebody mentioned **Maurice Materlinck**, and I asked if she was a freshman. That joke has gone all over college. But anyway, I'm just as bright in

class as any of the others—and brighter than some of them! (Webster :18)

ดิฉันได้แสดงความเป็นอยู่อย่างร้ายกาจในวันแรก เมื่อมีใครคนหนึ่งเอ่ยถึงชื่อ “มอริส แมเทอร์ ลิงค์” ดิฉันโพล่งถามออกไปว่า เขาเป็นนักศึกษาใหม่ใช่ไหม (นักเขียนชาวเบลเยียมผู้มีชื่อเสียงโด่งดัง) (สังวรรณ :37)

ตัวอย่างที่ 16

We’re reading Marie Bashkirtseff’s journal. (Webster :78)

เราได้อ่านบันทึกของแมรี แบชเคิร์ทเซฟ (นักเขียนบันทึกรายวันผู้มีชื่อเสียงชาวรัสเซีย) (สังวรรณ :107)

จากตัวอย่างที่ 15-16 จะเห็นได้ว่า “สังวรรณ ไกรฤกษ์” ได้ถ่ายทอดเสียงชื่อเฉพาะของนักเขียนเป็นภาษาไทยและยังใส่คำอธิบายเพื่อให้ข้อมูลเพิ่มเติมไว้ในวงเล็บหลังชื่อว่า “มอริส แมเทอร์ ลิงค์...(นักเขียนชาวเบลเยียมผู้มีชื่อเสียงโด่งดัง)” และ “แมรี แบชเคิร์ทเซฟ (นักเขียนบันทึกรายวันผู้มีชื่อเสียงชาวรัสเซีย) เป็นการให้ข้อมูลเพิ่มเติมที่ทำให้ผู้อ่านได้รับความรู้เพิ่มมากขึ้น และช่วยเพิ่มอรรถรสในการอ่านได้เป็นอย่างดี ซึ่งนับเป็นการแปลที่เหมาะสมอย่างยิ่ง

ตัวอย่างที่ 17

One of the cows is sick, and we had to have the veterinary surgeon out from Bonnyrigg Four Corners. Amasai stayed up all night to give her linseed oil and whisky. (Webster :169)

แม่วัวตัวหนึ่งป่วย เราต้องไปตามสัตวแพทย์ที่เชี่ยวชาญการผ่าตัดมาจากบอนนี่ริกก์ อมาไซไม่ได้นอนทั้งคืน เพราะต้องคอยให้น้ำมันลินสีด (ทำจากต้นแฟล็กซ์ที่ใช้เยื่อไม้มาทำผ้าลินิน) และคอยกรอกเหล้าให้มันด้วย (สังวรรณ :211)

ตัวอย่างที่ 17 “สังวรรณ ไกรฤกษ์” แปลคำศัพท์ “linseed oil” ว่า “น้ำมันลินสีด” พร้อมกับให้คำอธิบายเพิ่มเติมในวงเล็บว่า “น้ำมันลินสีด (ทำจากต้นแฟล็กซ์ที่ใช้เยื่อไม้มาทำผ้าลินิน)” เป็นการ

ให้ข้อมูลเพิ่มเติมแก่ผู้อ่าน เนื่องจากพิจารณาแล้วว่าเป็นสิ่งที่ไม่คุ้นเคยในวัฒนธรรมไทย นับว่าเป็นการแปลที่เหมาะสม

4.1.3 การใช้เครื่องหมายวรรคตอน

วรรณาด วิมลเฉลา (2529: 62) กล่าวถึงเรื่องการใช้เครื่องหมายวรรคตอนว่า ในภาษาอังกฤษนั้นเครื่องหมายวรรคตอนมีความสำคัญมาก แต่ผู้แปลมักจะมองข้ามความสำคัญเรื่องนี้ไป ทั้งนี้เป็นเพราะในภาษาไทยไม่ใช้เครื่องหมายวรรคตอนมากเท่ากับภาษาอังกฤษ ที่ใช้ยู่ก็มีแต่เครื่องหมายอัฒภาค ซึ่งใช้เมื่อต้องการแสดงว่าข้อความนั้นเป็นคำพูด เครื่องหมายวงเล็บเปิดและปิด และเครื่องหมายอัศเจรีย์เมื่อต้องการแสดงคำอุทานเท่านั้น ดังนั้นเราจึงไม่ค่อยรู้สึกว่เครื่องหมายวรรคตอนจะมีบทบาททำให้ความหมายของประโยคเปลี่ยนแปลงไปได้มากเท่าไรนัก

4.1.3.1 การใช้เครื่องหมายอัฒภาค (“...”)

เครื่องหมายอัฒภาค เป็นเครื่องหมายวรรคตอนที่ใช้กำกับข้อความที่เป็นคำพูดหรือบทสนทนา หรือกำกับคำที่ต้องการเน้นเป็นพิเศษ จากการศึกษา “คุณพ่อชาวยาว” ฉบับแปลของ “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” ผู้วิจัยพบว่า “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” ยังคงเครื่องหมายอัฒภาคตามต้นฉบับ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 18

“Did you notice the gentleman who has just gone?”

“I saw his back.”

“He is one of our most affluent trustees, and has given large sums of money toward the asylum’s support. I am not at liberty to mention his name; he expressly stipulated that he was to remain unknown.” (Webster: 5)

“เธอสังเกตเห็นสุภาพบุรุษที่เพิ่งออกไปนั้นหรือเปล่า”

“ดิฉันเห็นด้านหลังของเขาค่ะ”

“ชายผู้นี้เป็นกรรมการบริหารที่มั่งคั่งของสถานกำพร้าของเรา และเคยให้เงินครั้งละมากๆ เพื่ออุดหนุนช่วยเหลือ ฉันไม่อยู่ในฐานะที่จะเอ่ยชื่อของเขา—เขามีเงื่อนไขพิเศษว่า จะต้องปิดบังชื่อของเขาไม่เป็นความลับ” (สังวรณ :21)

จากตัวอย่างที่ 18 จะเห็นได้ว่า “สังวรณ ไกรฤกษ์” ยังคงลักษณะการใช้เครื่องหมายอัญประกาศเช่นเดียวกับที่ปรากฏในต้นฉบับ โดยจะใช้เครื่องหมายนี้กำกับข้อความที่เป็นลักษณะของบทสนทนา ซึ่งเป็นการคงรูปแบบการถ่ายทอดความหมายเหมือนกับต้นฉบับนั่นเอง

ตัวอย่างที่ 19

I'm still “Jerusha” in the catalogue, but I'm “Judy” everywhere else. It's really too bad, isn't it, to have to give yourself the only pet name you ever had? I didn't quite make up the Judy though. That's what Freddy Perkins used to call me before he could talk plainly. (Webster 20)

ดิฉันยังคงใช้ชื่อ “เจอร์ูซา” อย่างเป็นทางการ แต่ถ้าไม่เป็นทางการดิฉันชื่อ “จูดี้” ค่ะ ดิฉันได้ชื่อนี้มาจากไหน ทราบไหมคะ? จากเฟรดดี เพอร์คิน เด็กกำพร้าคนหนึ่งซึ่งเคยเรียกดิฉันว่า “จูดี้” ก่อนที่เขาจะพูดชัด (สังวรณ: 39)

จากตัวอย่างที่ 19 “สังวรณ ไกรฤกษ์” ยังคงการใช้เครื่องหมายอัญประกาศกำกับคำตามที่ปรากฏในต้นฉบับ โดยแปลชื่อ “Jerusha” ว่า “เจอร์ูซา” และแปล “Judy” ว่า “จูดี้” จะเห็นได้ว่าเนื้อหาในย่อหน้านี้ต้องการจะเน้นความสำคัญของชื่อ ซึ่งเจอร์ูซากำลังเล่าให้คุณพ่อขย่าวฟังว่าเธอมีชื่อเล่นว่า จูดี้ ผู้แปลจึงคงการใช้เครื่องหมายอัญประกาศไว้ในตำแหน่งเดียวกับต้นฉบับเพื่อเน้นความสำคัญตามที่ผู้เขียนต้นฉบับต้องการ และในตัวอย่างนี้ “สังวรณ ไกรฤกษ์” ยังได้เพิ่มเครื่องหมายอัญประกาศเข้ามาอีกหนึ่งแห่งเมื่อแปลคำ “the Judy” ว่า “จูดี้” เพื่อให้สอดคล้องกับการใช้เครื่องหมายอัญประกาศกำกับชื่อดังที่กล่าวมาแล้วในข้างต้น และผู้วิจัยยังพบว่า “สังวรณ ไกรฤกษ์” ใช้วิธีการแปลแบบเอาความในตัวอย่างนี้ โดยไม่ได้แปลข้อความ “It's really too bad, isn't it, to have to give yourself the only pet name you ever had?” แต่แปลย่อหน้านี้โดยใช้ถ้อยคำที่กระชับ ไม่เยิ่นเย้อซึ่งทำให้บทแปลนี้ไม่สื่อความหมายได้เทียบเคียงกับต้นฉบับ

นอกจากนี้ยังพบว่า “สังวรณ ไกรฤกษ์” เพิ่มเครื่องหมายอัญประกาศเข้าไปในข้อความที่คิดว่าเป็นความที่สำคัญ หรือต้องการเน้นเป็นพิเศษเพื่อให้ผู้อ่านเกิดความสนใจ ดังตัวอย่างที่ 20-21

ตัวอย่างที่ 20

Did you ever hear of Michael Angelo?

He was a famous artist who lived in Italy in the Middle Ages. Everybody in English Literature seemed to know about him, and the whole class laughed because I thought he was an archangel. He sounds like an archangel, doesn't he? (Webster :17)

ท่านเคยได้ยินชื่อ “ไมเคิล แอนเจโล” ไหมคะ เขาคือศิลปินเรื่องนามของอิตาลีสมัยกลาง นักศึกษาทุกคนที่เรียนวรรณคดีอังกฤษต่างก็รู้จักเขาทั้งนั้นล่ะ และทุกคนในชั้นเรียนก็หัวเราะครื้นเครงเป็นที่สนุกสนาน เมื่อดิฉันบอกว่า ไมเคิล แอนเจโล คือเทพบุตรหรือเทวดาจริงๆ เพราะคำว่า “แอนเจิล” หมายถึงเทวดาไม่ใช่หรือคะ (สังวรณั :36)

ตัวอย่างที่ 20 จะเห็นได้ว่า “สังวรณั โกรฤกษ์” ต้องการจะเน้นชื่อ “Michael Angelo” ซึ่งเป็นบุคคลที่ตัวละครในเรื่องจะกล่าวอ้างอิงถึงต่อไป จึงแปลโดยใส่เครื่องหมายอัฒประกาศกำกับชื่อว่า “ไมเคิล แอนเจโล” เพื่อให้เป็นที่สังเกตเห็นชัด จากนั้นเมื่อแปลคำว่า “archangel” อีกครั้ง ก็ใส่เครื่องหมายอัฒประกาศกำกับเพื่อให้มีความสอดคล้องเชื่อมโยงกับชื่อ “ไมเคิล แอนเจโล” ที่กล่าวถึงในตอนแรก โดยแปลว่า “แอนเจิล” ซึ่งมีเสียงคล้ายคลึงกับเสียงชื่อ “แอนเจโล” การใส่เครื่องหมายอัฒประกาศกำกับชื่อในตัวอย่างนี้ ทำให้ผู้อ่านเห็นความใกล้เคียงกันของการออกเสียงคำทั้งสองคำตามที่เจอรูชาซึ่งเป็นตัวดำเนินเรื่องบรรยายให้ฟัง และเกิดความเข้าใจในสิ่งที่ต้นฉบับต้องการจะสื่อถึงมากขึ้นอีกด้วย

ตัวอย่างที่ 21

We have six calves; and I've chosen the names for all of them.

1. Sylvia, because she was born in the woods.
2. Lesbia, after the Lesbia in Catullus. (Webster: 61)

ที่นี่มีลูกวัว 6 ตัว ดิฉันตั้งชื่อให้มันทั้งหมด ดังนี้

1. ซิลเวีย- เพราะมันเกิดในป่า
2. เลสเบีย- ชื่อตาม “เลสเบีย” ในเรื่อง “คาตลัส” (สังวรณั :89)

ตัวอย่างที่ 21 จะเห็นได้ว่า “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” ใสเครื่องหมายอัญประกาศเพื่อเน้นที่ชื่อลูกวัว รวมถึงเน้นชื่อละครที่เจอรูชาตั้งชื่อลูกวัวตามด้วย ซึ่งการใช้เครื่องหมายอัญประกาศเพื่อเน้นชื่อนี้ ไม่ปรากฏในต้นฉบับแต่อย่างใด

4.1.3.2 การใช้เครื่องหมายปริศนีย์ (?)

เครื่องหมายปริศนีย์หรือเครื่องหมายคำถามใช้เขียนไว้ข้างหลังคำหรือข้อความที่เป็นคำถามโดยตรง ในประโยคภาษาไทยถ้าไม่ใช่คำถามโดยตรงไม่จำเป็นต้องมีปริศนีย์ เนื่องจากในภาษาไทยนั้นมีคำซึ่งแสดงถึงคำถามอยู่แล้ว เช่น หรือ, ไหม, ใคร,อะไร,ที่ไหน เป็นต้น เราจึงไม่จำเป็นต้องใช้เครื่องหมายปริศนีย์กำกับ แต่อย่างไรก็ดี ในปัจจุบันมีผู้นิยมใช้เครื่องหมายนี้กันอย่างแพร่หลาย

ตัวอย่างที่ 22

Should you mind, just for a little while, pretending you are my grandmother? Sallie has one and Julia and Leonora each two, and they were all comparing them tonight. (Webster :40)

ท่านจะรังเกียจไหมคะ ถ้าหากดิฉันจะขอสมมุติให้ท่านเป็นยายของดิฉันสักประเดี๋ยวนะ แชลลีย์มียายคนหนึ่ง จูเลีย และลีโอนอรา ต่างมียายกันคนละสองยาย เมื่อคืนทุกคนต่างเอายายของตนมาเปรียบเทียบกัน (สังวรณ์ :64)

ตัวอย่างที่ 22 จะเห็นได้ว่า “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” แปลประโยค “Should you mind, just for a little while, pretending you are my grandmother?” ซึ่งเป็นประโยคคำถาม โดยละเครื่องหมายปริศนีย์หลังประโยคคำถามดังกล่าวทิ้งไป ทั้งนี้เพราะตระหนักว่าผู้อ่านน่าจะเข้าใจว่าประโยคดังกล่าวเป็นประโยคคำถามโดยไม่จำเป็นต้องใสเครื่องหมายปริศนีย์กำกับ เนื่องจาก ผู้แปลใช้คำว่า “ไหม” ซึ่งเป็นคำแสดงคำถามในประโยคภาษาไทยอยู่แล้ว จึงไม่จำเป็นต้องใสเครื่องหมายปริศนีย์แต่อย่างใด

ตัวอย่างที่ 23

Doesn't that arouse your sympathy? I am having sublingual gland swelling. (Webster :43)

รูปนี้จะช่วยให้ท่านรู้สึกสงสารฉันได้บ้างไหมคะ หมอบอกว่าต่อมเสี้ยวของดิฉันอักเสบ และบวมมาก (สังวรณ์ :67)

จากตัวอย่างที่ 23 เช่นเดียวกับตัวอย่างที่ 22 ข้างต้น “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” ไม่ได้คงเครื่องหมายปริศนีสองประโยคคำถาม “Doesn't that arouse your sympathy?” ตามต้นฉบับเลย โดยแปลประโยคดังกล่าวว่า “รูปนี้จะช่วยให้ท่านรู้สึกสงสารฉันได้บ้างไหมคะ” เนื่องจากประโยคนี้เป็นประโยคคำถามในภาษาไทยอยู่แล้ว โดยมีคำว่า “ไหม” กำกับ ทำให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจได้ว่าเป็นประโยคคำถาม ซึ่งการตัดเครื่องหมายปริศนีสองประโยคไม่ได้ทำให้ความหมายของประโยคนี้เปลี่ยนไปแต่อย่างใด

4.1.3.3 การใช้เครื่องหมายยัติภังค์ (---)

เครื่องหมายยัติภังค์ เป็นเครื่องหมายวรรคตอนที่ใช้เขียนไว้ที่จุดบรรทัดเพื่อต่อพยางค์หรือคำสมาส ซึ่งจำเป็นต้องเขียนแยกบรรทัดกัน เนื่องจากมาอยู่ตรงจุดบรรทัด และไม่มีที่พอจะบรรจุคำเต็มได้ นอกจากนี้ยังใช้เพื่อเน้นข้อความที่แทรกเข้ามาเพื่ออธิบาย ใช้ค้นคำละไว้ในฐานที่เข้าใจ และใช้แยกพยางค์เพื่อบอกคำอ่าน โดยเขียนไว้ระหว่างพยางค์แต่ละพยางค์ในภาษาไทย

สำหรับในภาษาอังกฤษมีการใช้เครื่องหมายที่มีลักษณะใกล้เคียงกับเครื่องหมายยัติภังค์อยู่ 2 เครื่องหมายด้วยกันคือ เครื่องหมายhyphen (-) และเครื่องหมาย dash (--)

เครื่องหมายhyphen (-) มีลักษณะเป็นเครื่องหมายขีดสั้นขีดเดียว ใช้เขียนไว้ที่จุดบรรทัดเพื่อต่อพยางค์หรือคำสมาส ซึ่งจำเป็นต้องเขียนแยกบรรทัดกัน เนื่องจากมาอยู่ตรงจุดบรรทัด และไม่มีที่พอจะบรรจุคำเต็มได้ ใช้แยกพยางค์เพื่อบอกคำอ่าน โดยเขียนไว้ระหว่างพยางค์แต่ละพยางค์ และใช้ในการเขียนค้นจำนวนตัวเลข หรือcompound words ตัวอย่างเช่น twenty-one, the well-known actor เป็นต้น

ส่วนเครื่องหมาย dash (--) มีลักษณะเป็นเครื่องหมายขีดยาว (—) หรือเครื่องหมายขีดสั้น 2 ขีดติดกัน (--) ใช้เพื่อขยายความคำที่อยู่ข้างหน้า ใช้ค้นคำที่ละไว้ในฐานที่เข้าใจ หรือใช้เมื่อตัวละครต้องการจะสื่อถึงการหยุดคิด และเปลี่ยนน้ำเสียงไป ตัวอย่างเช่น "How many times have I asked you not to —" Jason suddenly stopped talking and looked out the window."Not to do what?" I prompted."Not to — Oh heck, I forget!"

จากการศึกษางานแปล “คุณพ่อชาวยาว” จำนวนแปลของ “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” ผู้วิจัยพบว่า ผู้แปลมักจะคงการใช้เครื่องหมายยัติภังค์ไว้ในงานแปลของตนเอง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 24

The first Wednesday in every month was a Perfectly Awful Day—a day to be awaited with dread, endured with courage and forgotten with haste. (Webster :1)

วันพุธแรกของเดือน เป็นวันพุธที่วุ่นวายร้ายกาจ---เป็นวันที่ต้องรอคอยด้วยความรู้สึกประหวั่นพรั่นพรึง อดทน เหน็ดเหนื่อย หลงลืม และรีบร้อน (สังวรณ :15)

ตัวอย่างที่ 24 จะเห็นได้ว่า “สังวรณ ไกรฤกษ์” คงใช้เครื่องหมายยัติภังค์ ในลักษณะของเครื่องหมาย dash หลังข้อความ “The first Wednesday in every month was a Perfectly Awful Day--” โดยแปลว่า “วันพุธแรกของเดือน เป็นวันพุธที่วุ่นวายร้ายกาจ---” ตามด้วยข้อความที่เป็นคำอธิบายแทรกเข้ามา เพื่อต้องการเน้นคำว่า “วันพุธที่วุ่นวายร้ายกาจ” อย่างไรก็ดี การใช้เครื่องหมายยัติภังค์ในตัวอย่างนี้ไม่จำเป็นแต่อย่างใด เนื่องจากเครื่องหมายนี้ไม่เป็นที่นิยมในภาษาไทย และเมื่อตัดเครื่องหมายยัติภังค์ออกแล้วก็ไม่ได้ทำให้ความหมายของประโยคเปลี่ยนแปลงไป ยังคงสื่อความหมายได้ครบถ้วนตามต้นฉบับ

ตัวอย่างที่ 25

Je-ru-sha Ab-bott

You are wan-ted

In the of-fice,

And I think you'd

Better hurry up!

Tommy Dillon, who had joined the choir, came singing up the stairs and down the corridor, his chant growing louder as he approached room F. Jerusha wrenched herself from the window and refaced the troubles of life. (Webster: 3)

ขณะที่เจอร์ชากำลังตกอยู่ในความคิดคำนึงที่แฝงด้วยความเศร้านั้น เธอได้ยินเสียงวิ่งขึ้นบันไดมาจากห้องเอฟ. และเสียงเรียกที่มีท่วงทำนองดนตรีของเด็กผู้ชายว่า

“เจอรูชา แอ็บบอท---คุณถูกเรียกตัวให้เข้าไปในสำนักงาน---ต้องรีบไปหน่อย---เร็วๆเข้า! เร็วๆเข้า!”

เด็กชายคนนี้คือ ดิลลอน เป็นเด็กที่มีเสียงดี และเป็นนักร้องเพลงสวด แทนที่ทอมจะเรียกเจอรูชาด้วยคำพูดธรรมดา เขากลับใส่จังหวะร้องเป็นทำนองเพลง เสียงนั้นแว่วมาตามระเบียบ และค่อยๆ ชัดเจนขึ้นเมื่อมาถึงหน้าห้องเอฟ (สังวรณ์ :19)

จากตัวอย่างที่ 25 ประโยคที่เด็กชายดิลลอนพูดนั้นมีท่วงทำนองดนตรี เนื่องจากดิลลอนเป็นนักร้องเพลงสวด ดันฉบับจึงใส่เครื่องหมายยัติภังค์เพื่อเน้นและแยกข้อความที่ดิลลอนพูดออกมาเป็นช่วงๆ ให้คล้ายกับท่วงทำนองดนตรีจริงๆ ซึ่ง “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” ก็คงการใช้เครื่องหมายยัติภังค์ไว้ แต่ปรับเปลี่ยนการใช้เครื่องหมายซึ่งในฉบับใช้คันการออกเสียงแต่ละพยางค์ มาเป็นการคั่นประโยคในภาษาไทย ซึ่งการไม่คงการใช้เครื่องหมายยัติภังค์คั่นแต่ละพยางค์ ทำให้หรือรสที่ได้ไม่เทียบเท่าฉบับ สำหรับเครื่องหมายยัติภังค์ที่ใช้ในประโยคภาษาอังกฤษนี้เป็นเครื่องหมาย hyphen ที่ใช้ในการแยกพยางค์เพื่อบอกคำอ่าน

4.1.3.4 การใช้เครื่องหมายจุลภาค (,)

เครื่องหมายจุลภาค เป็นเครื่องหมายวรรคตอนที่ใช้เขียนแยกคำ หรือข้อความในประโยค จากการศึกษาการแปลของ “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” ผู้วิจัยพบว่า ผู้แปลจะไม่ใช้เครื่องหมายนี้ในบทแปล เนื่องจากไม่เป็นที่นิยมในภาษาไทย ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 26

I meant to write you a nice, cheerful, entertaining letter tonight, but I'm too sleepy
(Webster :37)

ดิฉันตั้งใจว่าจะเขียนจดหมายที่น่ารื่นรมย์ แจ่มใส และน่าอ่าน ให้เป็นที่เพลิดเพลินแก่ท่าน แต่ดิฉันรู้สึกง่วงเกินกว่าที่จะเขียนต่อได้ (สังวรณ์ :61)

ตัวอย่างที่ 27

The woods are fine, and so is the camps, and so is the weather, and so are the McBrides, and so is the whole world. I'm very happy! (Webster: 150)

ป่าที่นี่สวยมาก แคมป์ก็น่าอยู่ อากาศก็แสนสบาย ครอบครัวแม็คไบรด์ก็น่ารักทุกคน และโลกทั้งโลกก็แสนจะน่าอภิรมย์เหนืออื่นใด ดิฉันมีความสุขที่สุดค่ะ! (สังวรณ์ :190)

จากตัวอย่างที่ 26-27 จะเห็นได้ว่า “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” จะไม่ใช่เครื่องหมายจุลภาคในบทแปล ใดๆที่เครื่องหมายนี้ใช้แยกข้อความ หรือคำออกจากกันเพื่อให้มีใจความชัดเจน ทั้งนี้เพราะในภาษาไทยไม่นิยมใช้เครื่องหมายจุลภาคนั่นเอง และการที่ผู้แปลตัดเครื่องหมายนี้ออกก็ไม่ได้ทำให้ความหมายต้นฉบับเปลี่ยนไปแต่อย่างใด

อย่างไรก็ดี จากการศึกษาพบว่า ในบางครั้ง “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” ตัดเครื่องหมายจุลภาคออกไป และใช้เครื่องหมายยัติภังค์ (--) แทน เพื่อเป็นการเน้นข้อความนั้นๆ ดังตัวอย่างที่ 28

ตัวอย่างที่ 28

I have some awful, awful, awful news to tell you, but I won't begin with it; I'll try to get you in a good humour first. (Webster: 38)

ดิฉันมีข่าวร้าย---ร้าย---ร้าย ที่จะแจ้งให้ท่านทราบ แต่จะยังไม่เล่าทันทีนะคะ ดิฉันจะพยายามทำให้ท่านอารมณ์ดีเสียก่อนด้วยเรื่องดีๆ (สังวรณ์ :61)

จากตัวอย่างที่ 28 “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” แปลข้อความ “some awful, awful, awful news” ว่า “ข่าวร้าย---ร้าย---ร้าย” โดยตัดเครื่องหมายจุลภาคออก และใช้เครื่องหมายยัติภังค์เพื่อคั่นคำพิเศษ “ร้าย” เพื่อเป็นการเน้นคำแทน วิธีการนี้นับว่าเป็นวิธีการเฉพาะตัวของ “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” ในการใช้เครื่องหมายจุลภาค

4.1.3.5 การใช้เครื่องหมายทวิภาค (:)

เครื่องหมายทวิภาค เป็นเครื่องหมายที่เขียนก่อนจะเริ่มต้นประโยคอธิบายต่อไป ใน “คุณพ่อขาขาว” ส่วนแปลของ “สังวรณั ไกรฤกษ์” โดยมาก ผู้แปลมักจะไม่ใช่เครื่องหมายนี้ เนื่องจากในภาษาไทยไม่นิยมใช้ ดังแสดงให้เห็นในตัวอย่างที่ 29-30

ตัวอย่างที่ 29

Listen to what I've learned today:

The area of the convex surface of the frustum of a regular pyramid is half the product of the sum of the perimeters of its bases by the altitude of either of its trapezoids. (Webster :25)

โปรดฟังนะคะ ว่าวันนี้ดิฉันเรียนอะไรไปบ้าง

พื้นที่ผิวนอกของรูปทรงปริระมิดนั้นจะเท่ากับครึ่งหนึ่งของจำนวนผลบวกระหว่างเส้นรอบนอกของฐานคูณด้วยส่วนสูงของฐาน (สังวรณั :45)

ตัวอย่างที่ 30

We had a very inspiring sermon this morning preached by the Bishop of Alabama. His text was: “Judge not that ye be not judged.” (Webster: 38)

เมื่อเช้านี้ เราได้ฟังคำสอนที่เป็นข้อคิดอย่างดียิ่ง บรรยายโดยท่านบิชอปแห่งอลาบามา เรื่อง “อย่าตัดสินเอาเองว่าตัวท่านไม่จำเป็นต้องถูกตัดสิน” (แก้วคำทิพย์ :62)

จากตัวอย่างที่ 29-30 จะเห็นได้ว่า “สังวรณั ไกรฤกษ์” ไม่ได้ใช้เครื่องหมายทวิภาคในบทแปลเช่นเดียวกับการไม่ใช่เครื่องหมายจุลภาค ทั้งนี้คงเป็นเพราะเหตุผลเดียวกันคือ ในภาษาไทยไม่นิยมใช้เครื่องหมายทวิภาค ซึ่งการตัดเครื่องหมายนี้ออกไปก็ไม่ได้ทำให้ความหมายที่ภาษาต้นฉบับต้องการจะสื่อต้องเสียไปแต่อย่างใด

แต่ในบางครั้ง ผู้วิจัยพบว่า “สังวรณั ไกรฤกษ์” คงเครื่องหมายทวิภาคไว้ในบทแปล ดังตัวอย่างที่ 31

ตัวอย่างที่ 31

I. *Latin*: Second Punic War. Hannibal and his forces pitched camp at Lake Trasimenus last night. They prepared an ambush for the Romans, and a battle took place at the fourth watch this morning. Roman in retreat.

II. *French*: 24 pages of the Three Musketees and third conjugation, irregular verbs.

II. *Geometry*: Finished cylinders; now doing cones. (Webster :19)

1. ภาษาลาติน : กำลังเรียนเกี่ยวกับสงครามพิวนิก, ฮันนิบาล และกองทัพของเขา ซึ่งไปตั้งค่ายที่ทะเลสาบทรามิซิส พวกเขาเตรียมสร้างที่กำบังเพื่อป้องกันการโจมตีของพวกโรมัน และการสู้รบก็ได้เกิดขึ้นตอนพลัดที่สี่ในยามรุ่งเช้า พวกโรมันต้องล่าถอย

2. ภาษาฝรั่งเศส : เรียนเรื่อง “สามทหารเสือ” ไปแล้ว 24 หน้า เรียนผันกริยาช่องที่สาม และกริยาที่ไม่ผันตามกฎ

3. เรขาคณิต : จบเรื่องรูปทรงกระบอก กำลังเรียนเรื่องรูปกรวย (สังวรรณ :38)

จากตัวอย่างที่ 31 “สังวรรณ ไกรฤกษ์” คงเครื่องหมายทวิภาคไว้ เพื่อสื่อให้ผู้อ่านทราบว่าต่อจากชื่อวิชาต่างๆด้านหน้า อันได้แก่ “*Latin*,” “*French*,” และ “*Geometry*,” จะมีข้อความอธิบายตามมา แม้เครื่องหมายทวิภาคจะไม่ใช่ที่นิยมในภาษาไทย แต่การคงเครื่องหมายทวิภาคนี้ไว้ก็ไม่เป็นผลเสียหรือทำให้ผู้อ่านไม่เกิดความไม่เข้าใจแต่อย่างใด

4.1.3.6 การใช้เครื่องหมายอัฒภาค (;)

เครื่องหมายอัฒภาค เป็นเครื่องหมายที่ใช้เขียนเพื่อคั่นระหว่างประโยคที่มีรูปประโยคและใจความสมบูรณ์อยู่แล้ว เพื่อแสดงความต่อเนื่องอย่างใกล้ชิดของประโยคนั้นๆ และใช้แบ่งประโยคกลุ่มคำ หรือกลุ่มตัวเลขที่มีเครื่องหมายจุดภาคอยู่แล้ว ออกเป็นส่วนเป็นตอนให้เห็นชัดเจนยิ่งขึ้น เพื่อกันความสับสน แต่ในภาษาไทยไม่นิยมใช้ จากการศึกษาผู้วิจัยพบว่า “สังวรรณ ไกรฤกษ์” ไม่นิยมใช้เครื่องหมายอัฒภาคในบทแปลเรื่อง “คุณพ่อชยาวา” เช่นเดียวกับเครื่องหมายวรรคตอนอื่นๆ เช่นเครื่องหมายจุดภาค เครื่องหมายทวิภาค ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 32

Miss Pritchard, who is on our visiting committee, is also on the school board; she has been talking with your rhetoric teacher, and made a speech in your favour. (Webster :7)

มิสพริตชาร์ด ซึ่งเป็นกรรมการบริหารของโรงเรียนได้รับรายงานจากครูสอนเรียงความของเธอ ยกย่องชมเชยเธอว่ามีศิลปะ และพรสวรรค์อย่างเห็นได้ชัดในงานการประพันธ์ (สังวรณ์ :24)

ตัวอย่างที่ 33

These monthly letters are absolutely obligatory on your part; they are the only payment that Mr. Smith requires, so you must be as punctilious in sending them as though it were a bill that you were paying. (Webster :9)

เรื่องการเขียนจดหมายเป็นประจำทุกเดือนนั้น เป็นข้อผูกมัดตามเงื่อนไขของสัญญาที่เธอต้องปฏิบัติ จะละเลยไม่ได้ ถือเป็นภาระตอบแทนเพียงสิ่งเดียวที่คุณสมิธต้องการ ดังนั้น เธอจะต้องรักษาสัญญานี้อย่างเคร่งครัด สม่าเสมอ คล้ายกับว่าจดหมายของเธอคือใบเสร็จรับเงินที่เธอจะต้องแสดงทุกเดือน (สังวรณ์ :27)

จากตัวอย่างที่ 32-33 จะเห็นได้ว่า “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” ละเครื่องหมายนี้ในงานแปลของตน เพราะไม่เป็นที่นิยมใช้ เนื่องจากเห็นว่าข้อความในประโยคเหล่านี้มีความเกี่ยวเนื่องกันอยู่แล้ว ไม่จำเป็นต้องใส่เครื่องหมายดังกล่าวผู้อ่านก็สามารถเข้าใจเนื้อหาได้ชัดเจน

4.2 รูปแบบการถ่ายทอดความหมายของ “แก้วคำทิพย์ ไชย”

จากการศึกษารูปแบบการถ่ายทอดความหมายของ “แก้วคำทิพย์ ไชย” ผู้วิจัยพบว่า “แก้วคำทิพย์ ไชย” มีความพยายามจะรักษารูปแบบการถ่ายทอดความหมายตามต้นฉบับไว้แต่ “แก้วคำทิพย์ ไชย” ก็ได้ปรับเปลี่ยนรูปแบบการถ่ายทอดความหมายใหม่ในบางส่วนตามที่เห็นว่าเหมาะสม ซึ่งผู้วิจัยสามารถแบ่งรูปแบบการถ่ายทอดความหมายของ “แก้วคำทิพย์ ไชย” ในประเด็นต่างๆดังนี้

- 4.2.1 การจัดย่อหน้าใหม่
- 4.2.2 การเติมคำอธิบายในวงเล็บหลังคำหรือประโยค
- 4.2.3 การเติมคำอธิบายโดยใช้เชิงอรรถ
- 4.2.4 การใช้เครื่องหมายวรรคตอน

ในแต่ละประเด็นมีรายละเอียดดังนี้

4.2.1 การจัดย่อหน้าใหม่

จากการศึกษาบทแปลเรื่อง “คุณพ่อชาวยาว” สำนักแปล “แก้วคำทิพย์ ไชย” พบว่า ผู้แปลพยายามปรับเปลี่ยนรูปแบบการถ่ายทอดความหมายเพื่อให้เหมาะสมกับงานแปลของตน และให้ผู้อ่านติดตามเรื่องโดยง่าย ดังนี้คือ

4.2.1.1 การจัดย่อหน้าเดียวเป็นหลายย่อหน้า

จากการศึกษาด้านฉบับ ผู้วิจัยพบว่ามีย่อหน้าขนาดยาวปรากฏอยู่จำนวนมาก ในบทแปลของ “แก้วคำทิพย์ ไชย” จึงมีการจัดย่อหน้าใหม่ ด้วยการแบ่งย่อหน้าเดียวมาเป็นหลายย่อหน้า ซึ่งทำให้ผู้อ่านเกิดความสะดวก และสามารถติดตามอ่านเรื่องราวได้โดยเข้าใจในประเด็นต่างๆ อย่างชัดเจนมากขึ้นเช่นเดียวกับที่ปรากฏในบทแปลของ “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” ดังที่กล่าวไปแล้วในหัวข้อ 4.1.1.1

ผู้วิจัยได้ใส่เครื่องหมาย (/) แทรกไว้ในย่อหน้าของต้นฉบับ เป็นการบอกให้ผู้อ่านทราบว่าข้อความที่มีเครื่องหมายดังกล่าวอยู่ข้างหน้านั้น เป็นข้อความที่ผู้แปลปรับมาเป็นย่อหน้าใหม่ในฉบับแปล นอกจากนี้ผู้วิจัยยังใส่หมายเลขไว้ในย่อหน้าต้นฉบับ และฉบับแปลเพื่อบอกลำดับของแต่ละย่อหน้า

ตัวอย่างการจัดย่อหน้าใหม่ด้วยการแบ่งย่อหน้าเดียวมาเป็นหลายย่อหน้าที่ปรากฏใน “คุณพ่อชาวยาว” สำนักแปล “แก้วคำทิพย์ ไชย” มีดังนี้

ตัวอย่างที่ 34

Thank you for making a very sick, cross, miserable Freshman cheerful.(//) Probably you have lots of loving family and friends, and you don't know what it feels like to be alone. But I do. (Webster: 44)

(1) ขอขอบคุณท่านอีกครั้งที่ทำให้นักศึกษาใหม่ที่กำลังป่วยหนัก สับสน และน่าเวทนาดนนี้ กลับมีกำลังใจขึ้นมา

(2) ท่านคงจะมีครอบครัวและเพื่อนๆที่รักท่านอยู่มากมาย ท่านคงไม่เข้าใจความรู้สึกเมื่อต้องอยู่คนเดียวโดยไม่มีใคร แต่หนูเข้าใจความรู้สึกนั้นดีค่ะ (แก้วคำทิพย์: 50)

จากตัวอย่างที่ 34 “แก้วคำทิพย์ ไชย” จัดย่อหน้าใหม่ จากย่อหน้าเดียวในต้นฉบับมาเป็นสองย่อหน้าในฉบับแปล โดยในย่อหน้าแรก เป็นการขอบคุณ “คุณพ่อขายาว” ที่เป็นกำลังใจให้กับजूดี และขึ้นย่อหน้าใหม่เมื่อเจอชวากล่าวเปรียบเทียบความรู้สึกของตัวเองกับของคุณพ่อขายาวว่าคุณพ่อคงไม่มีวันเข้าใจความรู้สึกของเด็กกำพร้าได้ จะเห็นว่าเป็นการขึ้นย่อหน้าใหม่เพื่อเปลี่ยนประเด็นใหม่ ให้เนื้อหามีความชัดเจนขึ้น ช่วยให้ผู้อ่านติดตามเรื่องราวได้อย่างสะดวกขึ้นด้วย

ตัวอย่างที่ 35

Jerusha's anxious frown gave place to quick laughter. She was by nature a sunny soul, and had always snatched the tiniest excuse to be amused. If one could derive any sort of entertainment out of the oppressive fact of a trustee, it was something unexpected to the good.(//) She advanced to the office quite cheered by the tiny episode, and presented a smiling face to Mrs. Lippett. To her surprise the matron was also, if not exactly smiling, at least appreciably affable; she wore an expression almost as pleasant as the one she donned for visitors. (Webster :4)

(1) ความวิตกกังวลของเจอรูซาแปรเปลี่ยนเป็นเสียงหัวเราะเข้ามาแทนที่ทันที เธอเป็นเด็กที่ร่าเริงและเก็บเรื่องเล็กๆน้อยๆ มาทำให้เป็นเรื่องน่าขบขันได้ตลอดเวลา ซึ่งผู้อุปถัมภ์ส่วนใหญ่คาดไม่ถึงหรือว่าจะมีคนที่สามารถทำให้ภาระอันน่าเบื่อนี้มีเรื่องบันเทิงใจเจือปนอยู่ด้วย

(2) เธอเริ่มรู้สึกดีขึ้นเพราะเรื่องขบขันเมื่อครู เธอเดินตรงไปยังสำนักงานและเข้าพบคุณลิปเปตต์ด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้ม แล้วเธอก็ต้องประหลาดใจที่คุณลิปเปตต์มีสีหน้ายิ้มแย้มเช่นเดียวกัน อันที่จริงแล้วก็ดูไม่เหมือนรอยยิ้มสักเท่าไรนัก แต่อย่างน้อยคุณลิปเปตต์ก็ดูไม่โกรธเกรี้ยวอะไร เธอมีท่าทางอ่อนโยนเกือบจะเหมือนกับที่เธอแสดงต่อหน้าแขกที่มาเยี่ยมเลยทีเดียวน (แก้วคำทิพย์ :14)

จากตัวอย่างที่ 35 จะเห็นได้ว่า “แก้วคำทิพย์ ไชย” จัดย่อหน้าใหม่ จากย่อหน้าเดียวมาเป็น 2 ย่อหน้าในฉบับแปล ทั้งนี้เนื่องจากพิจารณาเห็นว่า ย่อหน้าในต้นฉบับมีความยาวมากเกินไป การแปลเป็นย่อหน้าเดียวจะทำให้ผู้อ่านเกิดความเบื่อหน่ายได้ และการแบ่งย่อหน้าออกเป็นหลายย่อหน้าจะช่วยแบ่งประเด็นต่างๆ ให้ชัดเจนยิ่งขึ้น โดยในย่อหน้าแรก เป็นการบรรยายถึงอุปนิสัยของเจอร์ชชาติละครเอกในเรื่อง ในย่อหน้าต่อมาเป็นการเปลี่ยนประเด็นใหม่ โดยบรรยายเหตุการณ์ที่เจอร์ชชาติเดินทางไปพบคุณลิปเปตต์ที่สำนักงาน การแบ่งย่อหน้าเดียวออกเป็น 2 ย่อหน้าในตัวอย่างนี้ทำให้ผู้อ่านสามารถติดตามเรื่องราวได้ดี และไม่ทำให้เนื้อหาขาดหายไป

ตัวอย่างที่ 36

Jerusha went without comment, but with two parallel lines on her brow. What could have gone wrong, she wondered. (//) Were the sandwiches not thin enough?(//) Were there shells in the nut cakes? (//) Had a lady visitor seen the hole in Susie Hawthorn's stocking? (//) Had--O horrors!--one of the cherubic little babes in her own room F “sassed” a Trustee? (Webster :4)

เจอร์ชชาติเดินไปเงียบๆ ปราศจากคำพูดใดๆ มีเพียงคิ้วที่ขมวดเข้าหากัน “เราทำอะไรผิดอีกล่ะเนี่ย?” เธอนึกสงสัย

“เราทำแซนด์วิชหนาไปรีเปล่า?”

“มีเปลือกถั่วในเค้กหรือ?”

“แขกสุภาพสตรีคงจะสังเกตเห็นรูที่ถุงเท้าของซูซี่ ฮอว์ธอร์น?”

“โธ่ หรือว่า...แยะแล้ว ต้องมีเด็กห้อง เอฟ ซักคนกล้าหาญชาญชัยลุกขึ้นเถียงผู้อุปถัมภ์แน่ๆ เลย!!???” (แก้วคำทิพย์ :4)

จากตัวอย่างที่ 36 ผู้วิจัยพบว่า “แก้วคำทิพย์ ไชย” มีการปรับเปลี่ยนรูปแบบการถ่ายทอดความหมายโดยการแบ่งย่อหน้าเดียวออกเป็นหลายย่อหน้า โดยขึ้นย่อหน้าใหม่ทุกครั้งที่เจอร์ชชาติรำพึง

รำพัน และคาดเดาถึงสาเหตุที่เธอถูกเรียกตัวไปพบแม่บ้าน นอกจากนี้จะสังเกตเห็นได้ว่า “แก้วคำทิพย์ ไชย” ยังได้ใส่เครื่องหมายอัญประกาศกำกับข้อความที่แสดงถึงความคิดของตัวละครเพื่อเป็นการเน้นอีกด้วย

นอกเหนือไปจากการปรับเปลี่ยนรูปแบบการถ่ายทอดความหมายด้วยการจัดย่อหน้าเดียวเป็นย่อหน้าหลายย่อหน้าแล้ว “แก้วคำทิพย์ ไชย” ยังมีการจัดย่อหน้าใหม่จากหลายย่อหน้ามาเป็นย่อหน้าเดียวตามที่พิจารณาเห็นว่าเหมาะสม ดังจะกล่าวในหัวข้อต่อไป

4.2.1.2 การจัดหลายย่อหน้าเป็นย่อหน้าเดียว

ในการจัดย่อหน้าใหม่ด้วยการรวมใจความจากหลายย่อหน้ามาเป็นย่อหน้าเดียวนั้น เป็นอีกรูปแบบการถ่ายทอดความหมายที่พบในบทแปลของ “แก้วคำทิพย์ ไชย” โดยจะรวมหลายย่อหน้ามาเป็นย่อหน้าเดียว เมื่อพบว่าทั้งสองย่อหน้ามีประเด็นต่อเนื่องกัน และมีเนื้อหาไม่ยาว และสามารถนำมารวมเป็นย่อหน้าเดียวได้

ผู้วิจัยได้ใส่หมายเลขกำกับไว้เพื่อบอกลำดับของแต่ละย่อหน้าในต้นฉบับ และในฉบับแปล จะใส่เครื่องหมาย (/) หน้าข้อความที่เป็นใจความสำคัญของแต่ละย่อหน้าในต้นฉบับซึ่งถูกนำมารวมไว้เป็นย่อหน้าเดียวในฉบับแปล ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 37

(1) My room is on the north-west corner with two windows and a view. After you've lived in a ward for eighteen years with twenty room-mates, it is restful to be alone. This is the first chance I've ever had to get acquainted with Jerusha Abbott. I think I'm going to like her.

(2) Do you think you are? (Webster :16)

ห้องของหนูอยู่ตรงหัวมุมทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ ในห้องมีหน้าต่าง ๒ บาน ที่สามารถมองออกไปเห็นทิวทัศน์ข้างนอกได้ด้วยค่ะ หนูรู้สึกสบายใจจริงๆ ที่ได้อยู่ห้องพักเพียงคนเดียว หนูเคยแต่พักอยู่ในห้องที่มีเพื่อนร่วมห้องถึง ๒๐ คน มาตลอด ๑๘ ปี นี่จึงเป็นครั้งแรกที่หนูมีโอกาสได้

ทำความเข้าใจกับเขรฐา อับบอด จริงๆ เสียที และหนักคิดว่าหนักี่น่าจะชอบเธอนะคะ (/) แล้วท่านคิดว่าท่านจะชอบเธอหรือเปล่าคะ? (แก้วคำพิพย์ :23)

จากตัวอย่างที่ 37 ผู้วิจัยพบว่า “แก้วคำพิพย์ ไชย” มีการจัดย่อหน้าใหม่โดยการรวมสองย่อหน้ามาเป็นย่อหน้าเดียวในฉบับแปล เนื่องจากพิจารณาเห็นว่าเมื่อแปลแล้วขนาดของย่อหน้าในฉบับแปลมีขนาดไม่ยาว และเนื้อหาในสองย่อหน้ามีความต่อเนื่องกัน กล่าวคือ ในย่อหน้าแรกของต้นฉบับกล่าวถึงห้องพักของเขรฐาที่เธอได้พักอยู่เพียงคนเดียวโดยไม่ต้องนอนรวมกับคนอื่นเป็นครั้งแรกในชีวิต และได้มีโอกาสทำความเข้าใจกับตัวเองอย่างจริงจัง ในย่อหน้าที่สองนั้นเขรฐาจึงถามคุณพ่อชายาวว่าคิดว่าตัวท่านจะชอบเขรฐาบ้างหรือเปล่า อย่างไรก็ตามการรวมสองย่อหน้านี้เข้าด้วยกันทำให้อรรถรสที่ได้เปลี่ยนแปลงไป เนื่องจากการที่ต้นฉบับขึ้นย่อหน้าใหม่นั้น เป็นการเน้น ประโยค “Do you think you are?” แต่เมื่อ “แก้วคำพิพย์ ไชย” รวมเป็นย่อหน้าเดียวทำให้ขาดการเน้นตามต้นฉบับ

ตัวอย่างที่ 38

Do you care to know how I've furnished my room? It's a symphony in brown and yellow. The wall was tinted buff, and I've bought yellow denim curtains and cushions and a mahogany desk (second hand for three dollars) and a rattan chair and a brown rug with an ink spot in the middle. I stand the chair over the spot.

The windows are up high; you can't look out from an ordinary seat. But I unscrewed the looking-glass from the back of the bureau, upholstered the top and moved it up against the window. It's just the right height for a window seat. You pull out the drawers like steps and walk up. Very comfortable! (Webster :18)

ท่านอยากทราบไหมคะว่าห้องที่หนูตกแต่งเสร็จเรียบร้อยแล้วเป็นอย่างไรบ้าง? หนูแต่งห้องเป็นโทนสีเหลืองกับสีน้ำตาลค่ะ ผนังห้องเดิมทีทาไว้ด้วยสีเหลืองอ่อน หนูจึงเลือกซื้อแผ่นสีเหลืองที่ทอจากผ้าฝ้าย ชื่อเบาะรองนั่ง โต๊ะเขียนหนังสือทำจากไม้มะฮอกกานี (ราคา ๓ ดอลลาร์ เป็นของเก่าใช้แล้ว) และยังมีพรมสีน้ำตาลที่มีรอยหยอดหมึกอยู่ตรงกลาง กับเก้าอี้หมายซึ่งหนูได้เอาไว้วางทับรอยเปื้อนน้ำหมึกบนพรมไว้ (/) หน้าต่างในห้องอยู่สูงเกินไป นั่งบนเก้าอี้ธรรมดาจะมองไม่เห็นทิวทัศน์ภายนอก หนูจึงคล้ายสลักบนกระจกที่ติดอยู่กับโต๊ะเขียนหนังสือ ยกเอากระจกออกไป แล้ว

เลื่อนโต๊ะไปชิดกับขอบหน้าต่าง ลินชักโต๊ะถูกดึงออกมาทำเป็นชั้นบันไดใช้เดินขึ้นไปนั่งบนโต๊ะได้ด้วย เป็นที่นั่งริมหน้าต่างที่แสนสบายจริงๆละ (แก้วคำทิพย์ :25)

จากตัวอย่างที่ 38 “แก้วคำทิพย์ ไชย” มีการจัดย่อหน้าใหม่จากหลายย่อหน้ามาเป็นย่อหน้าเดียวในฉบับแปลเช่นกัน โดยพิจารณาเห็นว่าประเด็นต่างๆ ในสองย่อหน้ามีความต่อเนื่องกันคือการถึงลักษณะการจัดห้องของเจอรูชา นอกจากนี้ยังพบว่าเมื่อแปลออกมาเป็นภาษาไทยแล้วจะได้ย่อหน้าที่ไม่ยาวจนเกินไป จึงรวมทั้งสองย่อหน้าเข้าด้วยกัน แต่ยังคงแปลเก็บความได้อย่างครบถ้วนตามต้นฉบับไม่มีการตัดทอนเนื้อหาออกแต่อย่างใด

อย่างไรก็ดี ผู้วิจัยพบว่าในบางกรณี แม้ว่าเนื้อหาในแต่ละย่อหน้าของต้นฉบับจะมีลักษณะค่อนข้างยาว แต่หากประเด็นเนื้อหาในแต่ละย่อหน้ามีความสอดคล้องเชื่อมโยงกัน “แก้วคำทิพย์ ไชย” ก็จะจัดย่อหน้าใหม่โดยการรวมหลายย่อหน้านั้นเข้าเป็นย่อหน้าเดียวด้วยเช่นกัน ดังแสดงให้เห็นในตัวอย่างที่ 39

ตัวอย่างที่ 39

(1) Yesterday evening just towards dark, when I was sitting up in bed looking out at the rain and feeling awfully bored with life in a great institution, the nurse appeared with a long white box addressed to me, and filled with the LOVELIEST pink rosebuds. And much nicer still, it contained a card with a very polite message written in a funny little uphill back hand (but one which shows a great deal of character). Thank you, Daddy, a thousand times. Your flowers make the first real, true present I ever received in my life. If you want to know what a baby I am I lay down and cried because I was so happy.

(2) Now that I am sure you read my letters, I'll make them much more interesting, so they'll be worth keeping in a safe with red tape around them--only please take out that dreadful one and burn it up. I'd hate to think that you ever read it over. (Webster: 44)

ใกล้ค่ำวานนี้ ขณะที่หนูกำลังนั่งอยู่บนเตียงมองสายฝนที่โปรยปรายอยู่ข้างนอก และเริ่มรู้สึกเบื่อการอยู่ในโรงพยาบาลเสียเหลือเกิน จู่ๆนางพยาบาลก็ก้าวเข้ามาในห้องพร้อมกล่องยาวสีขาวซึ่งจำหน่ายถึงหนู ข้างในกล่องเต็มไปด้วยดอกกุหลาบแรกแย้มสีชมพูที่สวยงามน่ารักที่สุด แต่ที่น่ารัก

ยิ่งไปกว่านั้นคือ มีการ์ดแนบมาพร้อมข้อความอวยพรอันสุภาพ ที่เขียนด้วยตัวหนังสืออิงขวาลึก น้อยคุณตลกๆ (แต่แสดงถึงบุคลิกของผู้เขียนได้ดีทีเดียวค่ะ) หนูอยากขอบคุณคุณพ่อสักพันครั้ง ดอกไม้ของท่านเป็นของขวัญที่แท้จริงชิ้นแรกของหนู ท่านทราบไหมคะ หนูนอนร้องไห้เพราะความดีใจเหมือนเด็กๆเลยล่ะค่ะ (//) และตอนนี้หนูแน่ใจแล้วว่าท่านอ่านจ.ม.ที่หนูส่งไปให้ ต่อไปหนูจะเล่าเรื่องที่น่าสนใจมากขึ้นกว่าเดิม เพื่อที่มันจะได้มีค่าควรให้คุณพ่อเก็บรักษาแล้วมัตรวบรวมไว้ด้วย แลกกับดาวสีแดงนะคะ แต่กรุณาแยกจ.ม.แสนเลวร้ายฉบับนั้นออกมาแล้วเผามันทิ้งเสียเถอะนะคะ หนูไม่อยากจะนึกเลยว่าท่านอ่านจ.ม.ฉบับนั้นจนจบแล้ว (แก้วคำทิพย์ :50)

จากตัวอย่างที่ 39 ผู้วิจัยพบว่า “แก้วคำทิพย์ ไชย” มีการรวมสองย่อหน้าเข้าเป็นย่อหน้าเดียวในฉบับแปล เพราะพิจารณาว่าเนื้อหาของทั้งสองย่อหน้านั้นมีความเชื่อมโยงกัน แต่อย่างไรก็ดี เมื่อรวมสองย่อหน้าเข้าด้วยกันแล้วทำให้ย่อหน้าในฉบับแปลมีความยาวเกินไป อาจทำให้ผู้อ่านรู้สึกเบื่อหน่ายได้ และการคงลักษณะการจัดย่อหน้าไว้ตามแบบต้นฉบับเดิม ก็ไม่ได้ทำให้เนื้อหาของเรื่องเปลี่ยนแปลงหรือลดความน่าติดตามน้อยลงไปแต่อย่างใด ผู้แปลจึงควรคงลักษณะการจัดย่อหน้าตามต้นฉบับเดิมไว้ในตัวอย่างนี้จะเหมาะสมกว่า

นอกจากนี้แล้ว ผู้วิจัยพบว่าเมื่อ “แก้วคำทิพย์ ไชย” แปลข้อความโดยการตัดแปลงเป็นบทสนทนานั้น จะใช้วิธีการรวมย่อหน้า โดยรวมเอาคำบรรยายว่าใครเป็นคนพูดประโยคนั้น กับประโยคคำพูดไว้ในย่อหน้าเดียวกัน ไม่มีการขึ้นย่อหน้าใหม่แต่อย่างใด ดังปรากฏในตัวอย่างที่ 40

ตัวอย่างที่ 40

- (1) Sallie McBride just poked her head in at my door. This is what she said :
- (2) I'm so homesick that I simply can't stand it. Do you feel that way? (Webster :17)

แซลลี่ แมกไบรด์ โผล่หน้าเข้ามาทางประตูแล้วบอกหนูว่า “ฉันคิดถึงบ้านจนจะทนไม่ไหวแล้ว! เธอคิดถึงบ้านเหมือนฉันบ้างไหม?” (แก้วคำทิพย์: 24)

จากตัวอย่างที่ 40 “แก้วคำทิพย์ ไชย” ปรับเปลี่ยนรูปแบบการถ่ายทอดความหมายเสียใหม่ โดยจัดเอาข้อความ “แซลลี่ แมกไบรด์ โผล่หน้าเข้ามาทางประตูแล้วบอกหนูว่า” มาอยู่ในย่อหน้า

เดียวกับประโยคคำพูดที่ แซลลี่เป็นคนพูด เพื่อให้เกิดความต่อเนื่องสอดคล้องกันในการอ่าน อีกทั้งย่อหน้านี้ก็เป็ดย่อหน้าสั้นๆ การรวมทั้งสองย่อหน้าเข้ามาเป็นย่อหน้าเดียว จึงนับว่าเหมาะสม

4.2.2 การเติมคำอธิบายในวงเล็บหลังคำหรือประโยค

จากการศึกษา “คุณพ่อชาวยาว” ฉบับแปล ผู้วิจัยพบว่า “แก้วคำทิพย์ ไชย” ไม่นิยมใช้การเติมคำอธิบายในวงเล็บหลังคำที่เป็นชื่อเฉพาะ หรือสิ่งที่ผู้อ่านในวัฒนธรรมไทยไม่คุ้นเคย ซึ่งต่างจาก “สังวรณั โกรฤกษ์” อย่างเห็นได้ชัด อย่างไรก็ดี ผู้วิจัยพบว่า ใน “คุณพ่อชาวยาว” สำนักแปล “แก้วคำทิพย์ ไชย” มีการใช้รูปแบบการถ่ายทอดความหมายด้วยการเติมคำอธิบายในวงเล็บอยู่สองตัวอย่างด้วยกัน ดังนี้

ตัวอย่างที่ 41

One can't help thinking, Daddy, what a colorless life a man is forced to lead, when one reflects that chiffon and venetian point and hand embroidery and Irish crochet are to him mere empty words. Whereas a woman whether she is interested in babies or microbes or husbands or poetry or servants or parallelograms or garden or Plato.(Webster: 130)

หนูดคิดไม่ได้ว่า พวกผู้ชายช่างใช้ชีวิตอย่างไรสีสันเหลือเกิน เพราะคำว่า ผ้าแพร ลูกไม้ถักงานปักมือ การถักโครเชต์ หรืองานเย็บปักถักร้อยสวยงามอื่นๆ ไม่มีความหมายสำหรับพวกเขาเอาเสียเลย ในขณะที่ผู้หญิงนั้นแม้จะสนใจในเรื่องที่ต่างกัน ไม่ว่าจะเป็นลูก สามี เชื้อโรค หรือสนใจเรื่องบทกวี คนรับใช้ การทำสวน สนใจเรื่องเรขาคณิต หรือปลาโตน (plato: นักปราชญ์ของกรีกยุคโบราณ) (แก้วคำทิพย์ :138)

ตัวอย่างที่ 41 จะเห็นได้ว่า “แก้วคำทิพย์ ไชย” ให้คำอธิบายเพิ่มเติมในวงเล็บหลังคำ “ปลาโตน” ว่า “(plato: นักปราชญ์ของกรีกยุคโบราณ)” ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่า “Plato” เป็นนักปราชญ์ชื่อดังของโลก ซึ่งผู้อ่านทั่วไปน่าจะรู้จักเป็นอย่างดี โดยที่ผู้แปลไม่จำเป็นต้องเติมคำอธิบายเพิ่มเติม นอกจากนี้เป็นที่น่าสังเกตว่า เมื่อแปล “Plato” เป็นชื่อในภาษาไทยว่า “ปลาโตน” แล้ว “สังวรณั โกรฤกษ์” ยังคงใส่ชื่อภาษาอังกฤษกำกับไว้ในวงเล็บอีกด้วย ซึ่งเป็นวิธีการที่แตกต่างไปจาก “สังวรณั โกรฤกษ์” ที่ใช้การอธิบายคำศัพท์นั้นๆ ในวงเล็บหลังคำ โดยไม่ใส่ภาษาอังกฤษกำกับแต่อย่างใด

นอกจากนี้แล้ว ผู้วิจัยยังพบว่า “แก้วคำทิพย์ ไชย” ยังนิยมใช้ศัพท์บัญญัติที่ตนคิดค้นขึ้น แทนการใช้คำทับศัพท์ซึ่งเป็นที่รู้จัก และเข้าใจในหมู่ผู้อ่านมากกว่า เช่น แปลคำว่า “Christmas” ว่า “วันคริสตสมภพ” แทนที่จะแปลตรงตัวว่า “วันคริสต์มาส” ทำให้เมื่อแปลคำศัพท์บางคำที่คิดว่าผู้อ่านจะเกิดความไม่เข้าใจหากใช้ศัพท์บัญญัติของตนเพียงอย่างเดียว “แก้วคำทิพย์ ไชย” จึงต้องใส่คำที่ผู้อ่านทั่วไปคุ้นเคยกำกับด้วย ดังตัวอย่างที่ 42

ตัวอย่างที่ 42

Jimmie McBride was dressed as Santa Claus, and Sallie and I helped him distribute the presents. (Webster : 75)

จิมมี แต่งเป็นคุณพ่อวันคริสตสมภพ (ซานตาครอส) ใจดี มาแจกของขวัญให้เด็กๆ แซลลี่ กับหนูก็ไปช่วยเขาแจกด้วยละคะ (แก้วคำทิพย์: 82)

จากตัวอย่างที่ 42 “แก้วคำทิพย์ ไชย” แปลคำว่า “Santa Claus” เป็น “คุณพ่อวันคริสตสมภพ” ซึ่งเป็นคำที่ผู้อ่านโดยทั่วไปไม่คุ้นเคย ผู้แปลจึงใช้วิธีเขียนคำว่า “(ซานตาครอส)” กำกับลงไปด้วย ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าเป็นวิธีการที่ยุ่งยากซับซ้อน “แก้วคำทิพย์ ไชย” ควรจะแปลคำว่า “Santa Claus” เป็นซานตาครอส โดยไม่ต้องใช้คำว่า “คุณพ่อวันคริสตสมภพ” จะเหมาะสมกว่า

4.2.3 การเติมคำอธิบายโดยใช้เชิงอรรถ

นอกเหนือจากวิธีการเติมคำอธิบายในวงเล็บแล้ว ผู้วิจัยพบว่า “แก้วคำทิพย์ ไชย” ใช้วิธีการเติมคำอธิบายโดยใช้เชิงอรรถอีกด้วย ซึ่งจะใช้วิธีนี้ในกรณีที่คำอธิบายมีความยาว ซึ่งหากนำมาใส่ในวงเล็บท้ายคำโดยตรงแล้ว จะทำให้เกิดความไม่สวยงามได้ จึงใช้วิธีการเติมคำอธิบายโดยใช้เชิงอรรถแทน ในตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 43

I never read Mother Goose or David Copperfield or Ivanhoe or Cinderella or Bluebeard or Robinson Crusoe or Jane Eyre or Alice in Wonderland or a word of Rhudyard Kipling. (Webster: 29)

หนูไม่เคยอ่านหนังสือหลายเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นนิทานแม่ห่าน (Mother Goose) เดวิด กอปเปอร์ฟิลด์ ไอแวนโซ หรือเรื่องเจน อายร์ แล้วยังมีนิทานเรื่องซินเดอเรลล่า เรื่องบลูเบียร์ด* เรื่องของโรบินสัน ครูโซ เรื่องอลิส ในแดนมหัศจรรย์ หรือบทความของรุดยาร์ด คิปลิง

-----

* Bluebeard นิยายพื้นบ้านของฝรั่งเศส กล่าวถึงชายที่สังหารภรรยาของตนตายติดต่อกัน ๖ คน (แก้วคำทิพย์ :36)

ตัวอย่างที่ 43 “แก้วคำทิพย์ ไชย” แปลคำว่า “Bluebeard” ซึ่งเป็นชื่อเฉพาะของนิยายพื้นบ้านด้วยการทับศัพท์โดยการถ่ายเสียงให้ใกล้เคียงกับต้นฉบับว่า ด้วยคำว่า “บลูเบียร์ด” และยังให้ข้อมูลเพิ่มเติมด้วยการใส่คำอธิบายในเชิงอรรถท้ายหน้าว่า “Bluebeard นิยายพื้นบ้านของฝรั่งเศส กล่าวถึงชายที่สังหารภรรยาของตนตายติดต่อกัน ๖ คน” ทำให้ผู้อ่านได้รับความรู้เพิ่มขึ้น เนื่องจากบุคคลทั่วไปอาจไม่ทราบว่านิยายเรื่องนี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับอะไร นับว่าการแปลของ “แก้วคำทิพย์ ไชย” เหมาะสม และสร้างอรรถรสให้กับผู้อ่านมากขึ้น

4.2.4 การใช้เครื่องหมายวรรคตอน

จากการศึกษางานแปลเรื่อง “คุณพ่อขยาขาว” สำนักแปล “แก้วคำทิพย์ ไชย” ผู้วิจัยพบว่า “แก้วคำทิพย์ ไชย” มีการใช้เครื่องหมายวรรคตอน ไม่ว่าจะเป็นครื่องหมายอัญประกาศ เครื่องหมายปรัศนี เป็นต้น และยังตัดเครื่องหมายวรรคตอนที่ไม่นิยมใช้ในภาษาไทยออกไป ดังรายละเอียดต่อไปนี้

4.2.4.1 การใช้เครื่องหมายอัญประกาศ

จากการศึกษาพบว่า “แก้วคำทิพย์ ไชย” คงการใช้เครื่องหมายอัญประกาศ ที่ใช้เขียนกำกับบทสนทนา ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 44

“Sit down, Jerusha, I have something to say to you.” Jerusha dropped into the nearest chair and waited with a touch of breathlessness . An automobile flashed past the window; Mrs.

Lippett glanced after it.

“Did you notice the gentleman who has just gone?”

“I saw his back.”

“He is one of our most affluent Trustees, and has given large sums of money towards the asylum's support. I am not at liberty to mention his name; he expressly stipulated that he was to remain unknown.” (Webster: 5)

“นั่งลงสิ เยรูซา ฉันมีเรื่องจะบอกเธอ”

เยรูซา นั่งลงบนเก้าอี้ใกล้ๆ รอฟังด้วยใจระทึก ขณะเดียวกับที่คูณลิปเปิดตำราเรื่องมองตามรถยนต์ที่เพิ่งแล่นผ่านหน้าต่างไป

“เธอเห็นสุภาพบุรุษที่เพิ่งออกไปรีเปล่า?”

“หนูเห็นแค่ด้านหลังของเขาละ”

“ท่านคือผู้อุปการะที่มั่งคั่งร่ำรวยที่สุดคนหนึ่ง และเขาได้บริจาคเงินก้อนใหญ่ให้กับบ้านเด็กกำพร้าของเรา แต่ว่าฉันคงบอกชื่อของท่านให้เธอรู้ไม่ได้ ท่านต้องการรักษาชื่อไว้เป็นความลับ” (แก้วคำทิพย์ :15)

ตัวอย่างที่ 45

“To college?” Jerusha's eyes grew big. (Webster :7)

เยรูซาเบิกตาโต “เรียนวิทยาลัยหรือคะ?” (แก้วคำทิพย์ :16)

จากตัวอย่างที่ 44-45 จะเห็นได้ว่า “แก้วคำทิพย์ ไชย” คงการใช้เครื่องหมายอัญประกาศกำกับข้อความที่เป็นคำพูดหรือบทสนทนาเช่นเดียวกับที่ปรากฏในต้นฉบับ ซึ่งการคงเครื่องหมายนี้ไว้ จะช่วยให้ผู้อ่านทราบข้อความดังกล่าวเป็นคำพูดของตัวละครในเรื่อง มิใช่คำบรรยายทั่วไป

นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังพบว่า “แก้วคำทิพย์ ไชย” มีการใช้เครื่องหมายอัญประกาศเพิ่มเติมในบางส่วนของข้อความนั้นเป็นคำบรรยาย โดยปรับเปลี่ยนข้อความดังกล่าวให้เป็นคำพูดของตัวละครนั้นๆ ซึ่งก็ไม่ได้ทำให้ความหมายของเนื้อหาเปลี่ยนแปลงไปแต่อย่างใด ดังตัวอย่างที่ 46

ตัวอย่างที่ 46

I smiled a little and said no, I thought I could pull through. At least homesickness is one disease that I've escaped! I never heard of anybody being asylum-sick, did you? (Webster :17)

หนูยิ้มเล็กน้อย แล้วจึงตอบเธอไปว่า “ก็นิดหน่อย แต่เดี๋ยวก็คงหายคิดถึงไปเองแหละ” อาการคิดถึงบ้านคงเป็นอย่างเดียวที่คงไม่มีทางเกิดขึ้นกับหนู และหนูก็ไม่เคยได้ยินว่ามีใครจะคิดถึงสถานเลี้ยงเด็กกำพร้ามาก่อน ท่านเคยได้ยินหรือเปล่าคะ? (แก้วคำทิพย์ :24)

จากตัวอย่างที่ 46 จะเห็นได้เห็นว่า “แก้วคำทิพย์ ไชย” มีการปรับเปลี่ยนการนำเสนอความคิดของต้นฉบับจากการบรรยายมาเป็นการใช้รูปแบบบทสนทนา โดยใส่เครื่องหมายอัญประกาศกำกับข้อความ “no, I thought I could pull through” และแปลว่า “ก็นิดหน่อย แต่เดี๋ยวก็คงหายคิดถึงไปเองแหละ” ซึ่งการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการถ่ายทอดความหมายจากการบรรยายมาเป็นรูปแบบของบทสนทนานี้ไม่ปรากฏอยู่ในฉบับแปลของ “สังวรณ์ ไกรฤกษ์”

4.2.4.2 การใช้เครื่องหมายปริศนีย์ (?)

สำหรับการใช้เครื่องหมายปริศนีย์ของ “แก้วคำทิพย์ ไชย” ผู้วิจัยพบว่า มีการใช้ที่แตกต่างไปจาก “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” อย่างเห็นได้ชัด กล่าวคือ “แก้วคำทิพย์ ไชย” คงใช้เครื่องหมายปริศนีย์ตามต้นฉบับ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 47

“A writer?” Jerusha's mind was numbed. She could only repeat Mrs. Lippett's words. (Webster :8)

“นักประพันธ์?” เยรูชามีงงไปหมด ทำได้แค่ทวนคำพูดของคุณแม่บ้านเท่านั้น (แก้วคำทิพย์ :16)

ตัวอย่างที่ 48

You never answered my question and it was very important.

ARE YOU BALD? (Webster :28)

ท่านไม่เคยตอบคำถามหนูกลับมาเลย และมันสำคัญต่อหนูมากนะคะ ท่านศีรษะล้านหรือเปล่าคะ? (แก้วคำทิพย์ :35)

จะเห็นได้ว่า ในตัวอย่างที่ 47-48 “แก้วคำทิพย์ ไชย” คงเครื่องหมายปริศนิตามตำแหน่งต้นฉบับทุกตำแหน่ง แม้ว่าในภาษาไทยจะไม่จำเป็นต้องใช้เครื่องหมายดังกล่าวผู้อ่านก็สามารถเข้าใจว่ารูปประโยคเป็นประโยคคำถาม แต่ปัจจุบันก็มีผู้นิยมใช้เครื่องหมายปริศนีอยู่ในบทแปลทั่วไป

4.2.4.3 การใช้เครื่องหมายยัติภังค์ (--)

จากการศึกษา “คุณพ่อชาวยาว” สำนักแปล “แก้วคำทิพย์ ไชย” ผู้วิจัยพบว่า “แก้วคำทิพย์ ไชย” ไม่ได้ใช้เครื่องหมายยัติภังค์ในงานแปลของตนเอง เนื่องจากเครื่องหมายวรรคตอนชนิดนี้ไม่เป็นที่นิยมในภาษาไทย ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 49

“Usually, as you know, the children are not kept after they are sixteen, but an exception was made in your case. You had finished our school at fourteen, and having done so well in your studies—not always, I must say, in your conduct—it was determined to let you go on in the village high school. Now you are finishing that, and of course the asylum cannot be responsible any longer for your support. As it is, you have had two years more than most.” (Webster :6)

“เธอรู้ที่อยู่แล้วว่า โดยปกติเราจะรับเลี้ยงเด็กกำพร้าจนกระทั่งอายุครบ ๑๖ ปี แต่เธอเป็นกรณียกเว้น ฉันคงพูดได้ว่าเธอไม่ใช่เด็กเรียบร้อยเท่าไรนัก แต่ก็มีผลการเรียนที่ดีมากทีเดียว ซึ่งนั่นทำให้เธอได้เข้าเรียนโรงเรียนมัธยมฯหลายของหมู่บ้าน ตอนนี้เธอเรียนจบแล้ว และอยู่ที่นั่นมานานกว่าเด็กคนอื่นถึง ๒ ปี ซึ่งแน่นอน บ้านเด็กกำพร้าไม่สามารถรับเลี้ยงเธอได้อีกต่อไป” (แก้วคำทิพย์ :15)

จากตัวอย่างที่ 49 จะเห็นได้ว่า “แก้วคำทิพย์ ไชย” ตัดเครื่องหมายยัติภังค์ออกไป แต่ใช้การสร้างประโยคขึ้นมาใหม่ ดังตัวอย่าง นี้ “แก้วคำทิพย์ ไชย” ได้ย้ายข้อความ “ฉันคงพูดได้ว่าเธอไม่ใช่เด็กเรียบร้อยเท่าไรนัก” มาด้านหน้าข้อความ “แต่ก็มีผลการเรียนที่ดีมากทีเดียว” แล้วต่อด้วยข้อความ “ซึ่งนั่นทำให้เธอได้เข้าเรียนโรงเรียนมัธยมฯหลายของหมู่บ้าน” การที่ “แก้วคำทิพย์ ไชย” ตัดเครื่องหมายยัติภังค์นี้ออกไปเนื่องจากเห็นว่าเป็นเครื่องหมายวรรคตอนที่ไม่นิยมใช้ในภาษาไทยดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้นนั่นเอง

ตัวอย่างที่ 50

I hope you aren't the Trustee who sat on the toad? It went off—I was told—with quite a pop, so probably he was a fatter Trustee. (Webster: 45)

หนูหวังว่าท่านคงไม่ใช่ผู้อุปการะที่นั่งทับคางคกรอกนะคะ เรื่องนี้เป็นที่โจษจันกันไปทั่วแล้ว และมันเป็นเรื่องโด่งดังมากทีเดียว หนูว่าต้องเป็นผู้อุปการะที่มีรูปร่างอ้วนกว่าท่านแน่ๆเลย (แก้วคำทิพย์ :51)

จากตัวอย่างที่ 50 “แก้วคำทิพย์” ไม่ใช่เครื่องหมายยัติภังค์เช่นกัน แต่ได้แปลข้อความ “It went off—I was told—with quite a pop” รวบเป็น “เรื่องนี้เป็นที่โจษจันกันไปทั่วแล้ว และมันเป็นเรื่องโด่งดังมากทีเดียว” แทน ซึ่งก็สามารถสื่อความหมายกับผู้อ่านได้ใจความครบถ้วนตามต้นฉบับ

นอกจากการใช้ไม่ใช่เครื่องหมายยัติภังค์ ซึ่งปรากฏอยู่ใน “คุณพ่อขายาว” ฉบับแปล ของ “แก้วคำทิพย์ ไชย” เกือบทั้งฉบับแล้ว ในบางครั้งผู้แปลใช้เครื่องหมายจุดไปปลา (...) แทนที่ตำแหน่งเครื่องหมายยัติภังค์นั้น เพื่อช่วยบอกว่าเป็นการเว้นถ้อยคำ ดังตัวอย่างที่ 51

ตัวอย่างที่ 51

“I trust that you are properly grateful for this very rare good fortune that has befallen you? Not many girls in your position ever have such an opportunity to rise in the world. You must always remember—”

“I—yes, ma'am, thank you. I think, if that's all, I must go and sew a patch on Freddie Perkins's trousers.” (Webster: 9)

“เชื่อว่าเธอจะต้องรู้สึกดีใจและขอบคุณที่โชคชะตาเข้าข้าง เธอได้รับโอกาสที่เด็กผู้หญิงในบ้านเด็กกำพร้าน้อยคนนักจะได้รับ ดังนั้นจงจำไว้เสมอว่า...”

“ค่ะ...หนูจะจำไว้เสมอค่ะ คุณแม่บ้าน ขอคุณค่ะ ถ้าไม่มีอะไรแล้ว หนูขอตัวไปปะกางเกงให้ เฟรดดี เปรอร์กินส์ก่อนนะคะ” (แก้วคำทิพย์ :18)

จากตัวอย่างที่ 51 จะเห็นได้ว่า “แก้วคำทิพย์ ไชย” แปล “You must always remember—” และ “I--yes” ว่า “ดังนั้นจงจำไว้เสมอว่า...” และ “ค่ะ...” ตามลำดับ โดยเปลี่ยนเครื่องหมายยัติภังค์ (--) เป็นเครื่องหมายจุดไข่ปลาแทน ซึ่งวิธีการนี้ไม่ปรากฏใน “คุณพ่อขาขาว” สำนักแปล “สังวรณี ไกรฤกษ์” แต่อย่างไรก็ดี นับเป็นวิธีการใช้เครื่องหมายยัติภังค์ที่แตกต่างกัน

4.2.4.4 การใช้เครื่องหมายจุลภาค (,)

จากการศึกษาการใช้เครื่องหมายจุลภาคใน “คุณพ่อขาขาว” สำนักแปลของ “แก้วคำทิพย์ ไชย” ผู้วิจัยพบว่า ผู้แปลไม่ใช่เครื่องหมายจุลภาคคั่นระหว่างคำ หรือข้อความตามต้นฉบับเดิมเช่นเดียวกับ “สังวรณี ไกรฤกษ์” ทั้งนี้เพราะเครื่องหมายจุลภาคไม่นิยมใช้ในประโยคภาษาไทย ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 52

And one day--well, I won't bore you with particulars--but somehow, one of the fattest, biggest, JUCIEST toads got into one of those big leather arm chairs in the Trustees' room, and that afternoon at the Trustees' meeting--But I dare say you were there and recall the rest? (Webster :45)

แล้ววันหนึ่ง หนูจะไม่เล่ารายละเอียดให้ท่านต้องเบื่อไปเสียก่อนนะคะ มีคางคกที่อ้วนที่สุด ตัวโตที่สุด และตัวเป่งพองอย่างมาก เล็ดลอดเข้าไปในห้องประชุมของคุณะผู้อุปการะได้อย่างไรไม่ทราบ และมันกระโดดขึ้นไปอยู่บนเก้าอี้หนังในห้องด้วย และพอตอนบ่ายก็มีการประชุมของคุณะผู้

อุปการะจัดขึ้นที่ห้องนั้น หนูกลัวว่าคุณต้องอยู่ที่นั่นด้วยเป็นแน่ และเหตุการณ์เป็นอย่างไรต่อไป ท่านคงจำได้นะคะ (แก้วคำทิพย์ :51)

ตัวอย่างที่ 53

I was pretty panting at the end, but it was great fun, with the whole class waving balloons and cheering and yelling (Webster :93)

กว่าจะถึงเส้นชัยก็ทำเอาเหนื่อยจนหายใจหอบแฮ่กๆ แต่ก็สนุกดีละ ตลอดทางเพื่อนในชั้น ต่างก็โบกลูกโป่งและตะโกนเชียร์กันดังสนั่น (แก้วคำทิพย์ :101)

จากตัวอย่างที่ 52-53 จะเห็นได้ว่า “แก้วคำทิพย์ ไชย” ตัดเครื่องหมายจุลภาคที่ปรากฏอยู่ในต้นฉบับออกไปจากฉบับแปลทั้งหมด เนื่องจากเป็นเครื่องหมายที่ไม่นิยมใช้ในภาษาไทย และการตัดเครื่องหมายนี้ออกไปก็ไม่ได้ทำให้เนื้อหาเปลี่ยนแปลงแต่อย่างใด แต่ผู้แปลมุ่งจะใช้รูปแบบการถ่ายทอดความหมายที่สอดคล้องกับความนิยมของคนไทยมากกว่า

4.2.4.5 การใช้เครื่องหมายทวิภาค (:)

จากการศึกษา “คุณพ่อชาวยาว” สำนักแปล “แก้วคำทิพย์ ไชย” พบว่า “แก้วคำทิพย์ ไชย” ไม่ใช้เครื่องหมายทวิภาคในบทแปลเลย ทั้งนี้เพราะพิจารณาเห็นว่าเครื่องหมายดังกล่าวไม่เป็นที่นิยมในภาษาไทย ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 54

It seems as though I belonged to somebody now, and it's a very comfortable sensation. I must say, however, that when I think about you, my imagination has very little to work upon. There are just three things that I know:

- I. You are tall.
- II. You are rich.
- III. You hate girls. (Webster 14)

และราวกับว่าตอนนี้หนูได้เป็นส่วนหนึ่งของใครบางคนด้วย มันช่างเป็นความรู้สึกที่อบอุ่น และผ่อนคลายจริงๆเลยล่ะ แต่ไม่ว่าหนูจะนั่งคิดอย่างไร หนูก็ไม่สามารถจินตนาการถึงตัวท่านได้มากนัก เพราะหนูรู้เพียง ๓ สิ่ง เกี่ยวกับผู้อุปการะ คือ

๑. ท่านเป็นคนรูปร่างสูง
๒. ท่านมีฐานะร่ำรวย
๓. ท่านไม่ค่อยชอบเด็กผู้หญิง (แก้คำทิพย์ 22)

จากตัวอย่างที่ 54 จะเห็นได้ว่า “แก้คำทิพย์ ไชย” ตัดเครื่องหมายทวิภาคออก และใส่ข้อความ “คือ” ลงไปแทน เพื่อให้ผู้อ่านทราบว่าต่อไปจะมีคำอธิบายตามมา ซึ่งก็ทำให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจได้เป็นอย่างดี

ตัวอย่างที่ 55

I have a new unbreakable rule: never, never to study at night no matter how many written reviews are coming in the morning. (Webster :29)

หนูตั้งกฎที่เข้มงวดขึ้นมาใหม่ข้อหนึ่งค่ะ กฎมีว่า ไม่ว่าหนูจะมีวิชาที่ต้องเรียนมากมายแค่ไหน หนูก็จะไม่ท่องตำราเรียนในตอนกลางคืนอีกแล้ว (แก้คำทิพย์ :35)

จากตัวอย่างที่ 55 “แก้คำทิพย์ ไชย” ตัดเครื่องหมายทวิภาคออกเช่นกัน และใส่ข้อความ “กฎมีว่า” เพื่อชี้ให้เห็นว่าต่อไปจะมีคำอธิบายตามมา ซึ่งสามารถสื่อความหมายได้ครบถ้วนเป็นอย่างดี

4.2.4.6 การใช้เครื่องหมายอัฒภาค (;)

จากการศึกษา “คุณพ่อชาวยาว” สำนักนแปล “แก้คำทิพย์ ไชย” ในประเด็นการใช้เครื่องหมายอัฒภาค พบว่า ผู้แปลไม่ใช้เครื่องหมายอัฒภาคในฉบับแปลเลย ซึ่งก็เป็นเพราะเหตุผลเดียวกับการไม่ใช้เครื่องหมายยัติภังค์ เครื่องหมายจุลภาค และเครื่องหมายทวิภาค คือ ในภาษาไทยไม่นิยมใช้เครื่องหมายเหล่านี้ ดังจะแสดงให้เห็นในตัวอย่างที่ 56-58

ตัวอย่างที่ 56

You wouldn't believe, Daddy, what an abyss of ignorance my mind is; I am just realizing the depths myself. The things that most girls with a properly assorted family and a home and friends and a library know by absorption, I have never heard of. (Webster :29)

คุณพ่อต้องไม่เชื่อแน่เลยล่ะว่าหนูโง่เขลาเพียงใด หนูเองก็เพิ่งจะมารู้ตอนที่หนูฟังเพื่อนๆ เกือบทุกคนคุยกันถึงเรื่องต่างๆที่หนูไม่เคยได้ยินมาก่อนเลยล่ะ (แก้วคำทิพย์ :36)

ตัวอย่างที่ 57

I'm going to have a beautiful time in vacation; there's another Freshman who lives in Texas staying behind, and we are planning to take long walks and if there's any ice--learn to skate. (Webster :31)

หนูเองก็จะไปเที่ยวช่วงวันหยุดนี้ให้สนุกสนานไปเลยล่ะ หนูกับนักศึกษาใหม่อีกคนหนึ่ง ซึ่งเป็นชาวเท็กซัส และย้ายเข้ามาอยู่ที่นี้ทีหลังหนู พวกเราวางแผนกันไว้ว่าจะไปเดินทางไกลด้วยกัน และถ้าน้ำแข็งหนาพอ พวกเราก็จะหัดเล่นสเกตน้ำแข็งด้วยนะคะ (แก้วคำทิพย์ :37)

ตัวอย่างที่ 58

SIR: You never answer any questions; you never show the slightest interest in anything I do. (Webster :42)

ท่านคะ ท่านไม่เคยตอบคำถามของหนูเลย หรือไม่เคยแม้แต่จะแสดงว่าท่านใส่ใจมันสักนิด (แก้วคำทิพย์ :48)

จากตัวอย่างที่ 56-58 จะเห็นได้ว่า “แก้วคำทิพย์ ไชย” ไม่ใช่เครื่องหมายอรรถภาคเช่นเดียวกับ “สังวรณั โกรฤกษ์” แต่ก็ไม่ทำให้ความหมายเสียไปแต่อย่างใด เนื่องจากในภาษาไทยไม่มีการใช้เครื่องหมายนี้นั่นเอง

จากการศึกษาเรื่องรูปแบบการถ่ายทอดความหมายที่พบในบทแปลของ “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” และ “แก้วคำทิพย์ ไชย” ผู้วิจัยพบว่า ผู้แปลทั้งสองท่านใช้รูปแบบการถ่ายทอดความหมายที่มีลักษณะ ทั้งเหมือนกันและแตกต่างกันไป ดังจะนำเสนอต่อไป

ในเรื่องการจัดย่อหน้าใหม่ ทั้ง “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” และ “แก้วคำทิพย์ ไชย” ใช้วิธีการจัดย่อหน้าใหม่โดยคำนึงถึงความเหมาะสมกับฉบับแปลของตน ดังแสดงให้เห็นในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 : เปรียบเทียบการจัดย่อหน้าใหม่ที่พบในบทแปลของ “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” และ “แก้วคำทิพย์ ไชย”

การจัดย่อหน้าใหม่ของ “สังวรณ์ ไกรฤกษ์”	การจัดย่อหน้าใหม่ของ “แก้วคำทิพย์ ไชย”
1. การแบ่งย่อหน้าเดียวเป็นหลายย่อหน้าเมื่อข้อความในย่อหน้าเดิมมีความยาว และต้องการแบ่งประเด็นให้ชัดเจน	1. การแบ่งย่อหน้าเดียวเป็นหลายย่อหน้าเมื่อข้อความในย่อหน้าเดิมมีความยาว และต้องการแบ่งประเด็นให้ชัดเจน
2. การรวมหลายย่อหน้าเป็นย่อหน้าเดียวเมื่อ	2. การรวมหลายย่อหน้าเป็นย่อหน้าเดียวเมื่อ
2.1 ในหลายย่อหน้านั้นมีประเด็นต่อเนื่องกัน	2.1 ในหลายย่อหน้านั้นมีประเด็นต่อเนื่องกัน
2.2 ในหลายย่อหน้านั้นมีเนื้อหาไม่ยาวและสามารถนำมารวมกันเป็นย่อหน้าเดียวได้	2.2 ในหลายย่อหน้านั้นมีเนื้อหาไม่ยาวและสามารถนำมารวมกันเป็นย่อหน้าเดียวได้
	2.3 เมื่อมีการตัดแปลงบทบรรยายมาเป็นบทสนทนา

จากตารางที่ 1 สรุปได้ว่า การจัดย่อหน้าใหม่ของ “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” และ “แก้วคำทิพย์ ไชย” มีความคล้ายคลึงกันสองประการคือ ผู้แปลทั้งสองท่านมีการแบ่งย่อหน้าเดียวออกเป็นหลายย่อหน้าเมื่อข้อความในย่อหน้าเดิมมีความยาวและต้องการแบ่งประเด็นให้ชัดเจน และมีการรวมหลายย่อหน้าเป็นย่อหน้าเดียวเมื่อ ทั้งสองย่อหน้ามีประเด็นต่อเนื่องกัน มีเนื้อหาไม่ยาวและสามารถนำมารวมเป็นย่อหน้าเดียวได้ อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยพบความแตกต่างในการจัดย่อหน้าใหม่ของผู้แปลทั้งสองคือ “แก้วคำทิพย์ ไชย” จะมีการตัดแปลงแปลบทบรรยายมาเป็นบทสนทนาโดยใช้เครื่องหมาย

อัญประกาศกำกับ และจะรวบเอาบทบรรยายกิริยาของตัวละครกับบทสนทนาที่ดัดแปลงขึ้นใหม่นั้น มาไว้ในย่อหน้าเดียวกัน ดังปรากฏในตัวอย่างที่ 40 ขณะที่การจัดย่อหน้าใหม่ในลักษณะนี้ไม่ปรากฏในฉบับแปลของ “สังวรณ์ ไกรฤกษ์”

การจัดย่อหน้าใหม่โดยการแบ่งย่อหน้าเดียวเป็นหลายย่อหน้า เมื่อข้อความเดิมมีความยาว และต้องการแบ่งประเด็นให้ชัดเจนของผู้แปลทั้งสองท่านทำให้ผู้อ่านได้พักสายตา และสามารถติดตามเรื่องราวต่างๆ ได้ดีขึ้น ส่วนการจัดย่อหน้าใหม่โดยรวมหลายย่อหน้าเป็นย่อหน้าเดียวก็ทำให้เนื้อความกระชับมากขึ้น นอกจากนี้ยังพบว่า “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” มีการเปลือยละเอียด และมีการเพิ่มความนอกเหนือไปจากที่ปรากฏในบทแปลเพื่อให้บทแปลมีรสชาดมากขึ้น ดังปรากฏในตัวอย่างที่ 6 และ ตัวอย่างที่ 8 ขณะที่ “แก้วคำทิพย์ ไชย” มักแปลแต่ละย่อหน้าโดยยึดข้อความจากต้นฉบับเป็นหลักจึงสามารถถ่ายทอดความหมายได้เทียบเคียงกับต้นฉบับได้เป็นอย่างดี

อย่างไรก็ดี ผู้วิจัยพบว่ากรณีที่ต้นฉบับภาษาอังกฤษเรื่อง “Daddy-Long-Legs” ใช้อยู่หน้าที่มีลักษณะยาวนั้น เนื่องจากเป็นลักษณะการเขียนย่อหน้าในแบบเก่า โดยวรรณกรรมนี้ประพันธ์ขึ้นเมื่อเมื่อปี 1912 ซึ่งยังคงใช้การเขียนย่อหน้ายาวๆ แต่งานเขียนในปัจจุบันใช้การเขียนในลักษณะของ journalistic writing อันเป็นการเขียนสมัยใหม่ที่ปรากฏในงานพิมพ์ทั่วไป ซึ่งนิยมจัดย่อหน้าให้มีความกระชับ ในแต่ละย่อหน้าจะมีใจความสำคัญเพียงเรื่องเดียว และมีขนาดไม่ยาวจนเกินไปนักด้วยความแตกต่างของเวลาที่ผู้เขียนประพันธ์วรรณกรรมเรื่องนี้กับเวลาที่ผู้แปลทั้งสองท่านนำมาแปล จึงทำให้ต้องมีการปรับเปลี่ยนการจัดย่อหน้าเสียใหม่ เพื่อให้เหมาะสมกับหลักการจัดย่อหน้าที่นิยมใช้ในปัจจุบัน

ในเรื่องการเติมคำอธิบายคำที่ไม่เป็นที่คุ้นเคยในวัฒนธรรมไทยนั้น ผู้วิจัยพบว่าผู้แปลทั้งสองท่านมีวิธีการที่แตกต่างออกไปเช่นกัน ดังสรุปได้ในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 : เปรียบเทียบการเติมคำอธิบายคำที่ไม่เป็นที่คุ้นเคยในวัฒนธรรมไทยที่พบในบทแปลของ “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” และ “แก้วคำทิพย์ ไชย”

การเติมคำอธิบายคำที่ไม่เป็นที่คุ้นเคยในวัฒนธรรมไทยของ “สังวรณ์ ไกรฤกษ์”	การเติมคำอธิบายคำที่ไม่เป็นที่คุ้นเคยในวัฒนธรรมไทยของ “แก้วคำทิพย์ ไชย”
1. การเติมคำอธิบายในวงเล็บหลังคำนั้นๆ	1. การเติมคำอธิบายในวงเล็บหลังคำนั้นๆ 2. การเติมคำอธิบายโดยใช้เชิงอรรถ

จากตารางที่ 2 สรุปได้ว่าการเติมคำอธิบายคำที่ไม่เป็นที่คุ้นเคยในวัฒนธรรมไทยที่พบในบทแปลของผู้แปลทั้งสองท่านนั้นมีความแตกต่างกัน โดย “สังวรรณ ไกรฤกษ์” นิยมใช้การเติมคำอธิบายในวงเล็บหลังคำหรือประโยคที่ต้องการจะอธิบาย ซึ่งปรากฏอยู่เป็นหลายแห่งในต้นฉบับ ดังตัวอย่างที่ 15-17 แสดงให้เห็นว่าผู้แปลใส่ใจกับการให้ความรู้เพิ่มเติมแก่ผู้อ่านเมื่อกล่าวถึงบุคคล หรือสิ่งที่คิดว่าคนไทยจะไม่คุ้นเคย ซึ่งหากไม่อธิบายคำดังกล่าวแล้วจะทำให้ผู้อ่านไม่ได้รับอรรถรสเทียบเคียงกับต้นฉบับ ทั้งยังอาจไม่เข้าใจในสิ่งที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อในต้นฉบับได้ ขณะที่ “แก้วคำทิพย์ ไชย” ไม่นิยมใช้การเติมคำอธิบายในวงเล็บหลังคำนัก และหากจะเติมคำอธิบายด้วยวิธีการนี้ก็จะต้องใส่ชื่อภาษาอังกฤษของคำนั้นๆกำกับลงไปด้วย ดังปรากฏในตัวอย่างที่ 41 นอกจากนี้ยังพบว่า “แก้วคำทิพย์ ไชย” ใช้วิธีการเติมคำอธิบายโดยใช้เชิงอรรถในกรณีที่คำนั้นมีคำอธิบายที่มีความยาว ซึ่งวิธีการนี้ไม่ปรากฏในฉบับแปลของ “สังวรรณ ไกรฤกษ์”

ส่วนการศึกษาเรื่องการใช้เครื่องหมายวรรคตอนนั้น ผู้วิจัยพบว่าผู้แปลทั้งสองท่านมีการใช้เครื่องหมายวรรคตอนที่เหมือน และต่างกัน ดังสรุปได้ในตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 3 : เปรียบเทียบการใช้เครื่องหมายวรรคตอนที่พบในบทแปลของ “สังวรรณ ไกรฤกษ์” และ “แก้วคำทิพย์ ไชย”

เครื่องหมายวรรคตอนที่ปรากฏในต้นฉบับ	การใช้เครื่องหมายวรรคตอนของ “สังวรรณ ไกรฤกษ์”	การใช้เครื่องหมายวรรคตอนของ “แก้วคำทิพย์ ไชย”
1. การใช้เครื่องหมายอัฒประกาศ	ใช้เมื่อปรากฏในต้นฉบับ หรือต้องการเน้นคำเป็นพิเศษ	ใช้เมื่อปรากฏในต้นฉบับและใช้เมื่อปรับเปลี่ยนจากการบรรยายมาเป็นรูปแบบบทสนทนา
2. การใช้เครื่องหมายปริศนิ	ไม่ใช่	ใช้เมื่อปรากฏในต้นฉบับ
3. การใช้เครื่องหมายยัติภังค์	ใช้	ไม่ใช่และในบางครั้งใช้เครื่องหมายจุดไปลาแทนเพื่อบอกว่าเป็นการเว้นถ้อยคำ
4. การใช้เครื่องหมายจุลภาค	ไม่ใช่	ไม่ใช่

ตารางที่ 3 : เปรียบเทียบการใช้เครื่องหมายวรรคตอนที่พบในบทแปลของ “สังวรณั โกรฤกษ์” และ “แก้วคำทิพย์ ไชย” (ต่อ)

เครื่องหมายวรรคตอนที่ปรากฏในต้นฉบับ	การใช้เครื่องหมายวรรคตอนของ “สังวรณั โกรฤกษ์”	การใช้เครื่องหมายวรรคตอนของ “แก้วคำทิพย์ ไชย”
5. การใช้เครื่องหมายทวิภาค	ใช้เป็นบางครั้ง	ไม่ใช่
6. การใช้เครื่องหมายอัฒภาค	ไม่ใช่	ไม่ใช่

จากตารางที่ 3 จะเห็นได้ว่า “สังวรณั โกรฤกษ์” และ “แก้วคำทิพย์ ไชย” มีการใช้เครื่องหมายวรรคตอนที่แตกต่างกันออกไปตามท่วงทำนองการเขียนของแต่ละคน โดย “สังวรณั โกรฤกษ์” จะใช้เครื่องหมายอัฒภาค เครื่องหมายยัติภังค์ ตามที่ปรากฏในต้นฉบับ ในส่วนของเครื่องหมายทวิภาคจะใช้เป็นบางครั้งตามที่พิจารณาเห็นว่าเหมาะสมดังปรากฏในตัวอย่างที่ 31 สำหรับเครื่องหมายปรศนีก็ไม่ใช่เช่นกัน เนื่องจากพิจารณาโครงสร้างประโยคคำถามในภาษาไทยที่จะมีคำบอกลักษณะการเป็นประโยคคำถาม เช่น ใคร อะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร ฯลฯ อยู่แล้ว จึงไม่จำเป็นต้องใช้เครื่องหมายปรศนีอีก และในเรื่องการใช้เครื่องหมายจุลภาคกับเครื่องหมายอัฒภาคนั้น “สังวรณั โกรฤกษ์” ก็ตัดเครื่องหมายทั้งสองนี้ออกในฉบับแปลเช่นกัน เนื่องจากเป็นเครื่องหมายที่ไม่นิยมในภาษาไทยนั่นเอง ในส่วนของการใช้เครื่องหมายวรรคตอนของ “แก้วคำทิพย์ ไชย” มีความเหมือนกับ “สังวรณั โกรฤกษ์” อยู่บ้างคือ “แก้วคำทิพย์ ไชย” จะไม่ใช่เครื่องหมายจุลภาค และอัฒภาค รวมไปถึงเครื่องหมายทวิภาคด้วย เนื่องจากเป็นเครื่องหมายที่ไม่นิยมใช้ในภาษาไทยดังกล่าวไปแล้ว และ “แก้วคำทิพย์ ไชย” มีการใช้เครื่องหมายปรศนีตามที่ปรากฏในต้นฉบับซึ่งเป็นลักษณะที่แตกต่างไปจากวิธีการแปลของ “สังวรณั โกรฤกษ์” ซึ่งการใช้เครื่องหมายปรศนีนี้เป็นที่นิยมกันมากขึ้นในงานแปลปัจจุบัน สำหรับการใช้อัญประกาศของ “แก้วคำทิพย์ ไชย” มีความแตกต่างที่เพิ่มเติมขึ้นก็คือนอกเหนือจากการใช้อัญประกาศตามที่ปรากฏในต้นฉบับแล้ว ยังมีการใช้กำกับบทสนทนาที่ “แก้วคำทิพย์ ไชย” ดัดแปลงขึ้นเองจากคำบรรยาย ดังในตัวอย่างที่ 46 ส่วนการใช้เครื่องหมายยัติภังค์นั้นก็แตกต่างจากการใช้ของ “สังวรณั โกรฤกษ์” เช่นกัน โดย “แก้วคำทิพย์ ไชย” จะไม่ใช่เครื่องหมายดังกล่าว และจะเปลี่ยนเป็นเครื่องหมายจุดไข่ปลาแทนเพื่อบอกว่าเป็นการเว้นถ้อยคำ

จากการเปรียบเทียบรูปแบบการถ่ายทอดความหมายระหว่าง “คุณพ่อขาขาว” จำนวนแปลของ “สังวรณั โกรฤกษ์” และ “แก้วคำทิพย์ ไชย” ซึ่งได้กล่าวไปแล้วข้างต้นนั้น จะเห็นได้ว่า ทั้งสองท่านมีรูปแบบการถ่ายทอดความหมายที่ “เหมือนกัน” ในการจัดย่อหน้าใหม่ คือ การจัดย่อหน้าใหม่ทั้งการแบ่งย่อหน้าเดียวเป็นหลายย่อหน้า และการรวมหลายย่อหน้าเป็นย่อหน้าเดียว ซึ่งอาจส่งผลให้รสชาติของต้นฉบับเปลี่ยนแปลงไปได้ ส่วนการใช้เครื่องหมายวรรคตอนนั้น ผู้แปลทั้งสองท่านก็มักจะเลือกใช้เครื่องหมายวรรคตอนที่เป็นที่นิยมใช้ในภาษาไทย ในส่วนของรูปแบบการถ่ายทอดความหมายที่แตกต่างกันคือ เรื่องของการเติมคำอธิบายคำที่ไม่เป็นคูนเคยในวัฒนธรรมไทยนั้น “สังวรณั โกรฤกษ์” จะใช้วิธีการเติมคำอธิบายในวงเล็บหลังคำนั้นๆ โดยไม่เขียนภาษาอังกฤษกำกับ ขณะที่ “แก้วคำทิพย์ ไชย” ไม่นิยมใช้วิธีการดังกล่าว ซึ่งหากใช้ก็จะเขียนคำภาษาอังกฤษกำกับไว้ให้ผู้อ่านรับทราบด้วย นอกจากนี้แล้วยังใช้วิธีการเติมคำอธิบายโดยใช้เชิงอรรถในกรณีที่คำนั้นมีคำอธิบายที่ค่อนข้างยาวอีกด้วย อาจกล่าวโดยสรุปได้ว่ารูปแบบการถ่ายทอดความหมายของผู้แปลทั้งสองท่านมีความ “คล้ายคลึงกัน” แต่จะแตกต่างกันในรายละเอียดปลีกย่อย ซึ่งแม้ว่า “สังวรณั โกรฤกษ์” และ “แก้วคำทิพย์ ไชย” จะมีการปรับเปลี่ยนรูปแบบการถ่ายทอดความหมายให้เหมาะสมกับท่วงทำนองการเขียนของตน แต่ผู้แปลทั้งสองท่านก็พยายามที่จะรักษาความหมายของเนื้อหาในต้นฉบับให้ได้มากที่สุด ดังจะกล่าวรายละเอียดต่อไปในบทที่ 5

บทที่ 5

การเปรียบเทียบการถ่ายทอดความหมาย และกลวิธีการแปล ของ “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” และ “แก้วคำทิพย์ ไชย”

ในบทนี้ ผู้วิจัยจะนำเสนอถึงการเปรียบเทียบการถ่ายทอดความหมาย และกลวิธีการแปล ที่พบในวรรณกรรมแปลเรื่อง “คุณพ่อขาขาว” ของ “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” และ “แก้วคำทิพย์ ไชย” ว่ามีความเหมือน หรือแตกต่างกันอย่างไร โดยแบ่งประเด็นในการศึกษาออกเป็น 2 ประเด็นคือ การถ่ายทอดความหมาย และกลวิธีการแปลที่พบในสองสำนวนแปล

ในการศึกษาเรื่องการถ่ายทอดความหมายนั้น ผู้วิจัยมุ่งศึกษาว่าบทแปลทั้งสองสำนวนแปลสามารถถ่ายทอดเนื้อความได้ถูกต้องครบถ้วนตามต้นฉบับหรือไม่ โดยแบ่งวิเคราะห์ตามระดับหน่วยของภาษาทั้งในระดับคำ และระดับประโยค ส่วนการศึกษากลวิธีการแปลนั้น ผู้วิจัยมุ่งศึกษาว่า ผู้แปลทั้งสองท่านใช้วิธีการใดในการแปล “คุณพ่อขาขาว” ทั้งสองสำนวนแปล ซึ่งรายละเอียดของแต่ละประเด็นมีดังนี้

5.1 การศึกษาการถ่ายทอดความหมาย และกลวิธีการแปลของ “สังวรณ์ ไกรฤกษ์”

ในการศึกษาเรื่องการถ่ายทอดความหมาย และกลวิธีการแปลของ “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” ผู้วิจัยได้แบ่งประเด็นในการศึกษาออกเป็นเรื่องต่างๆ ดังนี้

5.1.1 การถ่ายทอดความหมายของ “สังวรณ์ ไกรฤกษ์”

จากการศึกษาการถ่ายทอดความหมายของ “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” ผู้วิจัยพบว่า สามารถจำแนกลักษณะการถ่ายทอดความหมายออกเป็น 2 ประเด็น คือ

5.1.1.1 การถ่ายทอดความหมายในระดับคำและสำนวน

5.1.1.2 การถ่ายทอดความหมายในระดับประโยค

ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

5.1.1.1 การถ่ายทอดความหมายในระดับคำและสำนวน

จากการศึกษาข้อมูลบทแปลของ “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” เพื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบการถ่ายทอดความหมายในระดับคำและสำนวน ผู้วิจัยได้แบ่งประเด็นในการศึกษาออกเป็น การแปลคำนาม การแปลคำสรรพนาม และการแปลสำนวนและคำเปรียบเทียบ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1) การแปลคำนาม

ในการศึกษาเรื่องการแปลคำนามที่ปรากฏใน “คุณพ่อขยาว” ของ “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” ผู้วิจัยพบว่า นอกเหนือจากการแปลแบบตรงตัวแล้ว “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” ใช้การถ่ายทอดความหมายโดยการทับศัพท์ ซึ่งเป็นการนำคำศัพท์จากภาษาอังกฤษมาแทนที่คำในภาษาไทย โดยใช้วิธีการถ่ายเสียงให้เทียบเคียงกับภาษาอังกฤษมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ในการศึกษาวิเคราะห์บทแปลเรื่อง “คุณพ่อขยาว” ของ “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” นี้ พบว่ามีการใช้การถ่ายทอดความหมายโดยการทับศัพท์ใน 3 ลักษณะ คือ

- 1.1) การทับศัพท์โดยตรง
- 1.2) การทับศัพท์โดยเติมคำนามบอกลักษณะ
- 1.3) การทับศัพท์โดยเพิ่มคำอธิบาย

1.1) การทับศัพท์โดยตรง

การทับศัพท์โดยตรง เป็นการนำคำในภาษาหนึ่งมาเขียนด้วยตัวอักษรของอีกภาษาหนึ่ง โดยพยายามให้การเขียนในภาษาใหม่นี้ถ่ายทอด “เสียง” ของคำในภาษาเดิมให้ใกล้เคียงที่สุดเท่าที่จะทำได้ โดยไม่มีการเพิ่มเติมคำอธิบายแต่อย่างใด การทับศัพท์โดยตรงนี้มักใช้ในการแปลชื่อเฉพาะของสิ่งต่างๆ เช่น ชื่อคน ชื่อสถานที่ เป็นต้น ในการศึกษาวิเคราะห์บทแปลเรื่อง “คุณพ่อขยาว” สำนวนการแปลของ “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” พบว่ามีการใช้การทับศัพท์โดยตรง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 59

Julia’s desirable uncle called again this afternoon— and brought a five **pound** box of chocolates. (Webster :76)

คุณอาเจวิสผู้แสนดีของจูเลียได้มาเยี่ยมเราอีกเมื่อบายนี้ และนำช็อคโกแล็ตกล่องใหญ่ขนาด 5 ปอนด์มาให้เรา (สังวรณั :106)

จากตัวอย่างที่ 59 แสดงถึงการทับศัพท์ในการแปลคำนามที่เกี่ยวกับมาตราชั่ง ตวง วัด โดย “สังวรณั ไกรฤกษ์” ได้ถ่ายทอดคำศัพท์ “pound” ว่า “ปอนด์” ซึ่งแม้ว่าจะมิใช่การถ่ายเสียงตรงตัวนัก เนื่องจากคนไทยไม่ออกเสียงคำนี้โดยตรงว่า “พาวด์” แต่ก็มีลักษณะการออกเสียงที่ใกล้เคียงกับต้นฉบับ และสามารถสื่อความหมายกับผู้อ่านได้ชัดเจน

ตัวอย่างที่ 60

I only ran four miles. They caught me and brought me back. (Webster: 80)

ดิฉันวิ่งหนีไปได้ไกลเพียง 4 ไมล์ เขาก็ตามไปจับกลับมา (สังวรณั: 110)

จากตัวอย่างที่ 60 “สังวรณั ไกรฤกษ์” ได้ถ่ายทอดคำศัพท์ตรงตัวตามต้นฉบับ ในการแปลคำว่า “mile” โดยใช้คำว่า “ไมล์” เนื่องจากพิจารณาเห็นว่าผู้อ่านคุ้นเคยกับมาตราชั่ง ตวง วัด ดังกล่าว จึงมิได้ปรับเปลี่ยนเป็นหน่วยวัดอื่นๆ ที่คนไทยนิยมใช้ เช่น เมตร หรือกิโลเมตร

ตัวอย่างที่ 61

We had ham and eggs and biscuits and honey and jelly-cake and pie and pickles and cheese and tea for supper--and a great deal of conversation. (Webster :58)

อาหารค่ำวันนี้มีหมูแฮม ไข่ ขนมหปังกรอบ น้ำผึ้ง ผักดอง เค้ก เยลลี่ พาย เนยแข็ง และน้ำชา เราคุยกันมากมายหลายเรื่อง (สังวรณั :86)

จากตัวอย่างที่ 61 จะเห็นได้ว่า “สังวรณั ไกรฤกษ์” ใช้วิธีทับศัพท์โดยตรงเมื่อแปลคำว่า “pie” เนื่องจากพิจารณาเห็นว่าผู้อ่านน่าจะเข้าใจความหมายของคำนี้ได้เป็นอย่างดี เนื่องจากเป็นอาหารที่มีขายแพร่หลายในประเทศไทย นอกจากนี้ผู้วิจัยยังพบการแปลผิดในตัวอย่างนี้ กล่าวคือ ผู้แปลแปลคำว่า “jelly-cake” ผิด โดยแปลว่า “เค้ก เยลลี่” ซึ่งอาจทำให้ผู้อ่านเข้าใจว่าเป็นอาหารสอง

ประเภทคือ **ช็อคโกแลต** กับเค้ก การแปลผิดนี้ส่งผลให้ผู้รับสารได้รับความไม่ครบถ้วนตามต้นฉบับ ผู้วิจัยจึงเห็นว่าควรแปลเสียใหม่เป็น “ช็อคโกแลตเค้ก”

ตัวอย่างที่ 62

This morning (it's Monday now) three boxes of **chocolates** came by express for Julia and Sallie and me. (Webster :55)

เมื่อเช้านี้ (วันจันทร์) มี**ช็อคโกแลต** 3 กล่อง ส่งมาทางไปรษณีย์ด่วน เป็นของกำนัลสำหรับจูเลีย แซลลี่ และดิฉัน (สังวรรณ :82)

จากตัวอย่างที่ 62 จะเห็นได้ว่า “สังวรรณ ไกรฤกษ์” ใช้วิธีทับศัพท์โดยตรงในการแปลคำนาม “chocolates” โดยแปลว่า “ช็อคโกแลต” เนื่องจากพิจารณาว่าคำนามดังกล่าวเป็นชื่อขนมที่คนไทยคุ้นเคยเป็นอย่างดี ซึ่งผู้แปลก็สามารถแปลประโยคนี้ได้อย่างถูกต้องครบถ้วนตามต้นฉบับ

1.2) การทับศัพท์โดยเติมคำนามบอกลักษณะ

การทับศัพท์โดยเพิ่มคำนามบอกลักษณะข้างหน้า เป็นการใช้ในกรณีที่คำนั้นไม่มีคำเทียบเคียงในภาษาฉบับแปล และผู้แปลตัดสินใจนำคำในภาษาต้นฉบับมาใช้ในฉบับแปล คำนามที่เติมลงไปจะทำให้ความหมายที่คำนั้นอ้างอิงถึงชัดเจนขึ้น ในการศึกษาวิเคราะห์ทับศัพท์แปลเรื่อง “คุณพ่อขาขาว” สำนวนแปลของ “สังวรรณ ไกรฤกษ์” พบว่ามีการใช้การทับศัพท์โดยเติมคำนามบอกลักษณะ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 63

The grass is dotted with yellow **dandelions** and hundreds of girl in blue and white and pink dresses. (Webster: 51)

สนามหญ้าเขียวขจีก็ประดับไปด้วย**ดอกแดนดิไลอัน**สีเหลืองเต็มไปหมด นอกจากภาพงดงามชวนฝันนี้แล้ว ยังมีนักศึกษาจำนวนนับร้อยๆ สวมเสื้อผ้าสีต่างๆ – ฟ้ายาว ชมพู และม่วง ฯลฯ เพิ่มความงามให้แก่ทัศนียภาพยิ่งนัก (สังวรรณ : 77)

จากตัวอย่างที่ 63 จะเห็นได้ว่า “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” ใช้วิธีการทับศัพท์โดยเติมคำนามบอกลักษณะข้างหน้าในการแปลชื่อดอกไม้ “dandelions” เนื่องจากพิจารณาว่า การเติมคำว่า “ดอก” ไว้ข้างหน้าชื่อ จะช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจได้ว่า “dandelions” เป็นชื่อของดอกไม้ชนิดหนึ่ง ซึ่งเป็นดอกไม้ที่ไม่คุ้นเคยในวัฒนธรรมไทย โดย “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” แปลชื่อดอกไม้ชนิดนี้ว่า “ดอกแดนดิไลอัน” และใช้การถ่ายเสียงจากตัวอักษรภาษาอังกฤษจากชื่อของดอกไม้ การแปลคำศัพท์ด้วยวิธีการนี้นับว่าช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจบริบทของคำได้มากขึ้น และช่วยให้คำศัพท์นั้นสื่อความหมายกับผู้อ่านได้อย่างชัดเจน

ตัวอย่างที่ 64

Old Ira Hatch has **rheumatism** and can't work anymore; he never saved his money when he was earning good wages, so now he has to live on the town. (Webster: 108)

พ่อเต่าอีรา แฮทช์ เป็นโรครุมัติข้มขนาดหนัก จนทำงานต่อไปอีกไม่ได้ เขาไม่รู้จักสะสมเงินไว้สำหรับยามป่วยไข้ และตอนนี้ก็ทำมาเลี้ยงชีพไม่ได้ จึงต้องอาศัยเงินเลี้ยงดูของบ้านเมือง (สังวรณ์ :143)

จากตัวอย่างที่ 64 “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” แปลคำศัพท์ “rheumatism” โดยทับศัพท์โดยเพิ่มลักษณะนาม “โรค” ข้างหน้า เพื่อให้ความหมายของคำนั้นชัดเจนมากขึ้น ได้เป็นคำว่า “โรครุมัติข้ม” อย่างไรก็ดี แม้ว่าผู้อ่านจะทราบว่ “รุมัติข้ม” เป็นโรคชนิดหนึ่ง แต่ก็ไม้อาจทราบว่าเป็นโรคที่มีอาการอย่างไร ในกรณีนี้ผู้วิจัยมีความเห็นว่า ผู้แปลควรจะใช้การแปลโดยเทียบเคียงกับภาษาไทยว่า “โรคไขข้ออักเสบ” จะเหมาะสมมากกว่าเพราะสามารถสื่อความกับผู้อ่านได้ตรงกับที่ผู้เขียนฉบับแปลต้องการ และสร้างอรรถรสในการอ่านมากขึ้น

ตัวอย่างที่ 65

The sun came up on the way, and the swamp **maple** and **dogwood** glowed crimson and orange and the stone walls and cornfields sparkled with hoarfrost. (Webster: 182)

แสงตะวัน โผล่พ้นขอบฟ้าส่องต้อง**ต้นเมเปิ้ล**ที่หนองน้ำ และ**ดอกค็อกวู้ด**สีขาวกลายเป็นสีแดงและสีส้ม กำแพงหินและไร่ข้าวโพด มีหยดน้ำค้างเกาะเต็มไปหมด เมื่อต้องแสงอาทิตย์ยามเช้าก็เปล่งประกายวาววามวิบตา (สังวรรณ :228)

จากตัวอย่างที่ 65 ในการแปลคำศัพท์ “maple” และ “dogwood” จะเห็นได้ว่า “สังวรรณ ไกรฤกษ์” ใช้วิธีการทับศัพท์โดยเติมคำลักษณะนามข้างหน้าในการแปลชื่อเฉพาะต้นไม้ โดยแปลว่า “ต้นเมเปิ้ล” และ “ดอกค็อกวู้ด” จะเห็นได้ว่า การเติมคำนาม “ต้น” และ “ดอก” หน้าชื่อต้นไม้ จะทำให้เราได้ทราบความหมายของสิ่งที่อ้างอิงได้ชัดเจนขึ้น โดยทราบว่าเป็นการกล่าวถึงต้นไม้และดอกไม้ หากผู้แปลใช้วิธีการแปลแบบทับศัพท์โดยตรง ไม่เติมคำนามบอกลักษณะใดๆ ข้างหน้าคำ ก็อาจจะไม่สื่อความหมายกับผู้อ่านเท่าที่ควร เนื่องจากผู้อ่านบางท่านอาจไม่ทราบว่าเป็นชื่อของต้นไม้และดอกไม้ การแปลของ “สังวรรณ ไกรฤกษ์” จึงนับว่าเหมาะสมเป็นอย่างดี

1.3) การทับศัพท์โดยเพิ่มคำอธิบาย

ในการแปลคำศัพท์ที่ไม่เป็นที่รู้จักแพร่หลายในวัฒนธรรมไทย ผู้แปลได้ใช้กลวิธีการทับศัพท์โดยเพิ่มคำอธิบาย เพื่อให้ผู้อ่านเห็นภาพ และเกิดความเข้าใจเพิ่มมากขึ้น ดังปรากฏในตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 66

We are getting the most dreadful lessons in philosophy---all of **Schopenhauer** for tomorrow. (Webster: 160)

เรากำลังเรียนวิชาปรัชญาที่น่าเบื่ออย่างร้ายกาจ พรุ่งนี้จะต้องเรียนเรื่องของ**โชเปนฮาวเออร์**
นักปรัชญาชาวเยอรมัน (สังวรรณ :201)

ในตัวอย่างที่ 66 “สังวรรณ ไกรฤกษ์” แปลชื่อเฉพาะ “Schopenhauer” โดยให้คำอธิบายเพิ่มเติมว่า “โชเปนฮาวเออร์ นักปรัชญาชาวเยอรมัน” นับเป็นการให้ความรู้เพิ่มเติมแก่ผู้อ่านมากขึ้น

นอกจากนี้ “สังวรรณ ไกรฤกษ์” ยังใช้วิธีทับศัพท์โดยเพิ่มคำอธิบายในวงเล็บดังที่กล่าวไปแล้วในบทที่ 4 (ตัวอย่างที่ 15-17)

2) การแปลคำสรรพนาม

ในวรรณกรรมแปลเรื่อง “คุณพ่อขยาขาว” ทั้งสองสำนวนแปล มีการแปลคำสรรพนาม ที่หลากหลาย และแตกต่างกันออกไป โดย “สังวรณั ไกรฤกษ์” มีการแปลคำสรรพนามดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 67

Je-ru-sha Ab-bott

You are wan-ted

In the of-fice,

And **I** think **you**'d

Better hurry up! (Webster 3)

“เจอรูซา แอ๊บบอท ---คุณถูกเรียกตัวให้เข้าไปสำนักงาน---ต้องรีบไปหน่อย---เร็วๆเข้า!
เร็วๆเข้า!” (สังวรณั 19)

จากตัวอย่างที่ 67 เป็นตอนที่ทอมมี เด็กในสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า ได้รับคำสั่งจากคุณแม่บ้านให้มาเรียกตัวเยรูซาไปพบ “สังวรณั ไกรฤกษ์” แปลคำสรรพนามบุรุษที่ 2 “you” ที่ใช้เรียกเยรูซา ซึ่งเป็นผู้มีอาวุโสมากกว่า และเป็นคนดูแลทอมมีว่า “คุณ” ซึ่งเป็นสรรพนามที่เป็นทางการเกินไปสำหรับการที่เด็กในความดูแล จะใช้เรียกพี่เลี้ยง และไม่เหมาะกับห้วงเวลาในปัจจุบัน ผู้วิจัยเห็นว่าผู้แปลควรแปลสรรพนาม “I” ว่า “ผม” และ “you” ว่า “พี่” จึงจะเหมาะสม และฟังดูเป็นธรรมชาติมากกว่า

ตัวอย่างที่ 68

“Sit down, Jerusha, **I** have something to say to **you**.” (Webster :5)

“นั่งลงสิ เจอรูซา ฉันมีอะไรจะพูดกับเธอ” แม่บ้านพูดอย่างอารมณ์ดี (สังวรณั: 21)

จากตัวอย่างที่ 68 เป็นประโยคที่มีสลิปเปดต์ แม่บ้านของสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า พุดกับเขรฐา “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” แปลสรรพนาม “I” และ “you” ว่า “ฉัน” และ “เธอ” ซึ่งนับเป็นสรรพนามบุรุษที่ 1 และ 2 ที่เหมาะสม เนื่องจากมีสลิปเปดต์เป็นผู้มีอาวุโสมากกว่าเขรฐา

ตัวอย่างที่ 69

I love college and I love you for sending me—(Webster :15)

ดิฉันรักวิทยาลัยนี้มากคะ และดิฉันรักท่านมากที่ได้กรุณาส่งดิฉันมาเรียนที่นี่ (สังวรณ์ :33)

จากตัวอย่างที่ 69 “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” แปลสรรพนาม “I” ที่ใช้แทนตัวผู้พูดคือ เขรฐา ซึ่งพูดกับผู้ซึ่งเธออุปโลกน์ว่าเป็นพ่อบุญธรรมของเธอ ว่า “ดิฉัน” ซึ่งในปัจจุบัน บุตรสาวไม่นิยมจะแทนตัวเองเช่นนี้ เนื่องจากแสดงความห่างเหินกับบิดา แต่เป็นที่น่าสังเกตว่า ในวรรณกรรมไทยสมัยก่อน ผู้หญิงจะนิยมแทนตัวเองว่า “ดิฉัน” แม้ว่าจะพูดกับบุคคลที่ใกล้ชิด หรือบุคคลในครอบครัว โดยพิจารณาว่า เป็นคำที่สุภาพและให้เกียรติคู่สนทนา “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” เป็นนักแปลอาวุโสที่มีอายุมาก และในสมัยของท่านจะนิยมใช้คำว่า “ดิฉัน” ในการแทนตัวผู้พูด ด้วยความเคยชินจึงแปลสรรพนาม “I” ด้วยคำว่า “ดิฉัน”

3) การแปลสำนวนและคำเปรียบเทียบ

สำนวน หมายถึง ถ้อยคำที่ผูกไว้ตายตัว สลับที่หรือตัดคำได้ออกไม่ได้ สำนวนรวมถึง สุภาษิต ภาษิต คำพังเพย มีลักษณะคมคาย กินใจ ถ้อยคำกระชับรัด ไพเราะ รื่นหู

สำนวน เป็นการใช้ภาษากล่าวถึงเรื่องราว เหตุการณ์ต่างๆ อย่างกระชับรัด ได้ความหมายซึ่งสรุปครอบคลุมเหตุการณ์ อาจใช้ถ้อยคำคล้องจอง เพื่อให้จำง่าย และใช้กันอย่างแพร่หลาย นอกจากนี้แล้วสำนวนยังเป็นสิ่งที่บ่งชี้ถึงวิถีชีวิตความเป็นอยู่ และวัฒนธรรมของคนในสังคม ดังนั้นสำนวนภาษาของแต่ละชาติจึงแตกต่างกัน ในการแปลสำนวนนั้นผู้แปลจึงจำเป็นต้องมีความรู้ในเรื่องวัฒนธรรมของภาษาต้นฉบับเป็นอย่างดี เพื่อจะสามารถสื่อความเข้าใจกับผู้อ่านฉบับแปลได้

จากการศึกษางานแปลเรื่อง “คุณพ่อขยาบ” สำนวนการแปลของ “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” พบว่า

ผู้แปล ใช้กลวิธีในการแปลสำนวนดังนี้

- 3.1) การแปลแบบตรงตัว
- 3.2) การแปลแบบตีความ
- 3.3) การแปลแบบเทียบเคียงสำนวนภาษาไทย

3.1) การแปลแบบตรงตัว

การแปลแบบตรงตัว เป็นการแปลความหมายตามคำหรือสำนวนในภาษาต้นฉบับเดิม โดยถ่ายทอดอย่างตรงตัวซึ่งเป็นการถ่ายทอดทั้งความหมายและความคิดของผู้ประพันธ์ต้นฉบับโดยไม่มีการปรับเปลี่ยนแต่อย่างใด ลักษณะการเปรียบเทียบที่ปรากฏในฉบับแปลยังคงลักษณะไว้ตามเดิม เพื่อให้ผู้อ่านตีความหมายเอง จากการศึกษาวรรณกรรม “คุณพ่อชาขาว” สำนวนแปล “สังวรณั ไกรฤกษ์” พบว่าผู้แปลใช้การแปลแบบตรงตัว ดังนี้

ตัวอย่างที่ 70

Mrs. Lippett brought **accusing eyes to bear upon the prisoner in the dock**, and the prisoner looked guilty because it seemed to be expected –not because she could remember any striking black pages in her record. (Webster :7)

นางลิปเป็ทมองดูเจอร์ชชา เหมือนกับผู้พิพากษามองจำเลยผู้ทำผิดซึ่งนั่งอยู่ในคอกของศาลระหว่างรอพิจารณารลงโทษ เจอร์ชชานั่งคอดก นึกถึงความผิดบางอย่างที่เธอเคยทำไว้ซึ่งคงถูกบันทึกลงในหน้าสีดำของประวัติชีวิต (สังวรณั: 25)

จากตัวอย่างที่ 70 จะเห็นได้ว่า “สังวรณั ไกรฤกษ์” โดยถ่ายทอด “accusing eyes to bear upon the prisoner in the dock” ว่า “เหมือนกับผู้พิพากษามองจำเลยผู้ทำผิดซึ่งนั่งอยู่ในคอกของศาล” ซึ่งการแปลในที่นี้ เป็นการรักษาภาพพจน์ตรงตามต้นฉบับ สามารถสื่อความหมายแฝงได้อย่างครบถ้วน ตามที่ต้นฉบับต้องการจะสื่อ โดยเป็นการเปรียบเทียบ “เจอร์ชชา” ผู้กระทำความผิดว่าเป็นเหมือน “นักโทษ(ผู้กระทำความผิด) ที่อยู่ในคอกของศาล(ผู้พิพากษา)” ซึ่งเป็นสิ่งที่รู้จักคุ้นเคยในวัฒนธรรมไทยอยู่แล้ว ทำให้คนไทยสามารถเข้าใจความหมายของตัวอย่างนี้ได้ดี

3.2) การแปลแบบตีความ

ในการแปลแบบตีความ ผู้แปลจะต้องตีความหมายของสำนวน หรือคำเปรียบเทียบกับในฉบับแปลก่อนที่จะนำมาถ่ายทอดในภาษาฉบับแปลโดยใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 71

The professor doesn't seem to realize that we are taking any other subject. **He's queer old duck**; he goes about with his head in the clouds and blinks dazedly when occasionally he strikes solid earth. (Webster :160)

อาจารย์ผู้สอนทำราวกับเราไม่ต้องเรียนวิชาอื่นด้วย **เขาเป็นคนที่มึนหัวคิดประหลาด** ทำราวกับว่าล่องลอยอยู่ในหมอกเมฆบางเบา ยามใดที่เขาตกลงมาสู่พื้นดินที่แน่นแข็ง สู้ความเป็นจริง เขาจะขี้ตาเพราะนัยน์ตาพร่าพราย (สังวรณ :201)

จากตัวอย่างที่ 71 “สังวรณ ไกรฤกษ์” แปลประโยค “He's queer old duck” ว่า “เขาเป็นคนที่มึนหัวคิดประหลาด” ซึ่งเป็นการแปลแบบตีความจากบริบทรอบข้าง ซึ่งสอดคล้องกับความหมายโดยรวมของประโยค ทั้งยังสามารถสื่อความกับผู้อ่านได้ ทำให้เกิดความเข้าใจได้ง่ายขึ้น

3.3) การแปลโดยเทียบเคียงสำนวนไทย

การแปลโดยเทียบเคียงสำนวนไทย เป็นการแปลสำนวนโดยนำมาเปรียบเทียบกับสำนวนโวหารของไทยซึ่งเป็นที่คุ้นเคย แทนการอธิบายความตามต้นฉบับภาษาอังกฤษ ซึ่งทำให้ผู้อ่านเข้าใจและเห็นภาพพจน์ได้ชัดเจนขึ้น ในการแปลระดับสำนวน “สังวรณ ไกรฤกษ์” มีการแปลโดยใช้วิธีเทียบเคียงสำนวนไทย ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 72

And then-just as I was setting down with a sigh of well-earn relief to The Portait of a Lady, a girl named Aeckerly, **a dough-faced**, deadly, unintermittently stupid girl, who sits next to

me in Latin because her name begins with A (I wish Mrs. Lippett had named me Zabriski), came to ask if Monday’s lesson commenced at paragraph 69 or 70 and stayed ONE HOUR. She has just gone. (Webster: 49)

ดิฉันถูกกักตัวต่อไปอีกหนึ่งชั่วโมง เพราะพอดิฉันถอนใจอย่างโล่งอกเมื่อการบรรยายเรื่อง กุลสตรีจบลง ก็คิดจะรีบกลับไปห้อง แต่เพื่อนนักศึกษาจอมที่มคนหนึ่ง นามสกุลแอกเคอร์รี่ ทำทาง เชื่องช้า หน้าซีดขาว ดูเหมือนคนไม่มีชีวิต สมองซ้ำ เรอนั่งติดกับดิฉันในห้องเรียน เพราะตัวอักษร แรกของชื่อที่ขึ้นต้นด้วยตัวเอ.เหมือนดิฉัน (ดิฉันอยากให้คุณลิปเป็ตตั้งชื่อให้ดิฉันด้วยตัวแซด อย่าง เช่น ซาบริสกี) เธอมาถามดิฉันว่า บทเรียนละตินเมื่อวันจันทร์นั้น เริ่มตรงย่อหน้าที่ 69 หรือ 70 เธอ พุดเนือยๆ ยืดขาด ทำให้ต้องอยู่ต่ออีกหนึ่งชั่วโมงเต็มๆ นี่เธอเพิ่งจากไปเดี๋ยวนี้เอง (สังวรณั :74)

จากตัวอย่างที่ 72 “สังวรณั โกรฤกษ์” แปลคำเปรียบเทียบ “a dough-faced” ว่า “หน้าซีดขาว ดูเหมือนคนไม่มีชีวิต” ซึ่งเทียบเคียงกับสำนวน “หน้าซีดราวกับคนตาย” อันเป็นสำนวนที่คนไทยรู้จักคุ้นเคยเป็นอย่างดี ทำให้สามารถเปรียบเทียบให้เห็นถึงลักษณะของความซีดขาวที่ความหมายแฝง ในต้นฉบับต้องการจะสื่อได้อย่างครบถ้วน ส่งผลให้ผู้อ่านได้รรถรสที่ติดเทียมกับต้นฉบับได้ดียิ่งขึ้น จึงนับเป็นการแปลที่เหมาะสม

ตัวอย่างที่ 73

You know,Daddy, I think that the most necessary quality for any person to have is imagination. It makes people able **to put themselves in other people’s place**. (Webster: 95)

ดิฉันมีความเห็นว่า คุณสมบัติที่ทุกคนควรจะมีก็คือ การรู้จักสร้างมโนภาพ รู้จักวาดภาพใน ใจ จะทำให้คนเรารู้จักเอาใจเขามาใส่ใจเรา เอาใจเราไปใส่ใจเขา (สังวรณั :129)

จากตัวอย่างที่ 73 ในการแปลสำนวน “put themselves in other people’s place” “สังวรณั โกรฤกษ์” แปลโดยเทียบเคียงกับสำนวนไทยที่ว่า “รู้จักเอาใจเขามาใส่ใจเรา” อันหมายความว่าเรา ต้องรู้จักเห็นอกเห็นใจผู้อื่น โดย “สังวรณั โกรฤกษ์” แปลเป็น “รู้จักเอาใจเขามาใส่ใจเรา เอาใจเราไป ใส่ใจเขา” ซึ่งสามารถสื่อความหมายได้เทียบเคียงกับต้นฉบับ ทำให้ผู้อ่านเข้าใจง่ายขึ้น จึงนับเป็น การแปลที่เหมาะสม

ตัวอย่างที่ 74

This isn't much of a letter; I meant to have written a lot but I've been hemming four window curtains and three portieres (I'm glad you can't see the length of the stitches) and polishing a brass desk set with tooth powder (**very uphill work**) (Webster: 123)

ดิฉันอยากจะเขียนจดหมายยาวกว่านี้ แต่ต้องใช้เวลาเย็บชายผ้าม่านหน้าต่าง 4 บาน และม่านประตู 3 ช่อง (ดิฉันดีใจที่ท่านไม่มีโอกาสได้เห็นฝีเข็มของดิฉันว่ามีช่วงยาวเพียงใด) นอกจากนั้นยังต้องขัดส่วนที่เป็นโลหะของโต๊ะด้วยยาสีฟัน (**เป็นงานที่ยากยิ่งกว่าเข็นครกขึ้นภูเขา**) (สังวรณ์ :160)

จากตัวอย่างที่ 74 “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” แปลสำนวน “very uphill work” โดยเทียบเคียงกับสำนวนไทยที่ว่า “เข็นครกขึ้นภูเขา” ซึ่งหมายถึงการทำงานที่แสนยากลำบาก การแปลโดยใช้การเทียบเคียงสำนวนไทยนี้สามารถสื่อความหมายได้เทียบเคียงกับต้นฉบับ ทำให้ผู้อ่านเห็นภาพได้ชัดเจน

5.1.1.2 การถ่ายทอดความหมายในระดับประโยค

สัจฉวี สายบัว (2540 : 72) กล่าวเอาไว้ว่า การปรับโครงสร้างระดับประโยคเป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับการแปล และพบได้เสมอ ซึ่งการปรับ โครงสร้างของประโยคจะเกี่ยวข้องกับการปรับระเบียบวิธีเรียงคำในประโยค การเปลี่ยนประโยคเป็นวลี และวลีเป็นประโยค การปรับการใช้ปฏิเสธ การปรับการใช้กรรตุจากและกรรมจากของกริยาในประโยค และการเพิ่มและลดคำในประโยค ซึ่งการปรับควรจะทำให้ลักษณะภาษานั้นสละสลวย อ่านแล้วรื่นหู และสามารถสื่อความเข้าใจได้โดยทั่วถึงกัน

ในการเปรียบเทียบกลวิธีการถ่ายทอดความหมายในระดับประโยคของ “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” ในที่นี้ ได้แบ่งการวิเคราะห์ออกเป็น 2 หัวข้อคือ การแปลประโยคกรรมจาก และการแปลประโยคปฏิเสธ ซึ่งจะกล่าวถึงรายละเอียดดังต่อไปนี้

1) การแปลประโยคกรรมจาก

ภาษาทุกภาษามีเอกลักษณ์โดดเด่นเฉพาะตัวที่แตกต่างกันออกไป ภาษาอังกฤษและภาษาไทยก็มีความแตกต่างกันในเรื่องของโครงสร้างประโยค ประเด็นหนึ่งที่มีความแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัดคือ การที่ภาษาอังกฤษใช้รูปประโยคกรรมจากมากกว่าในภาษาไทย

จากความแตกต่างกันของโครงสร้างประโยคของภาษาไทย และภาษาอังกฤษนี้เอง ทำให้นักแปลประสบปัญหาเมื่อต้องแปลประโยคกรรมวาจกภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย โดยมักจะแปลประโยคโดยใช้โครงสร้างภาษาอังกฤษโดยแปลว่า “ถูก+คำกริยา” ซึ่งในประโยคภาษาไทย การใช้คำว่า “ถูก” จะสื่อความหมายไปในเชิงลบ ฉะนั้น ผู้แปลจึงจำเป็นต้องมีกลวิธีในการแปลประโยคกรรมวาจกเพื่อให้เป็นภาษาไทยที่ถูกต้องและเหมาะสม คือ จะต้องหลีกเลี่ยงอิทธิพลจากภาษาต้นฉบับให้มากที่สุด

ในการแปลประโยคกรรมวาจกที่พบในงานแปลเรื่อง “คุณพ่อขาขาว” ส่วนวน “สังวรณั โกรฤกษ์” พบว่ามีการใช้กลวิธีต่างๆ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 75

“This gentleman has taken an interest in several of our boys. You remember Charles Benton and Henry Freize? **They were both sent through college by Mr.—er—this trustee**, and both have repaid with hard work and success the money that was so expended...” (Webster: 5)

“สุภาพบุรุษผู้นี้สนใจเด็กผู้ชายของเราหลายคน เธอจำได้ไหม **ชาร์ลส์ เบ็นตัน และเฮนรี เฟรส ได้เข้ามหาวิทยาลัยโดยคุณ---อ้อ---โดยกรรมการผู้นี้เป็นคนส่งเสีย** และทั้งสองก็ขยันขันแข็งเล่าเรียนจนได้รับความสำเร็จ สมกับที่ท่านผู้นี้ได้ให้เงินช่วยเหลือจำนวนมาก...” (สังวรณั :22)

ตัวอย่างที่ 75 จากต้นฉบับ “They were both sent through college by Mr.—er—this trustee” “สังวรณั โกรฤกษ์” ได้แปลโดยปรับประโยคให้อยู่ในรูปของประโยคกรรมวาจก โดยเรียงคำในประโยคตามต้นฉบับ และหลีกเลี่ยงคำกริยาเดิม คือไม่แปล “were sent” ตรงตัวว่า “ถูกส่ง” แต่ใช้คำว่า “ได้เข้า” แทน เพื่อไม่ให้ความหมายบิดเบือนไปจากต้นฉบับ การแปลของ “สังวรณั โกรฤกษ์” จึงสามารถสื่อความเข้าใจกับผู้อ่านได้เทียบเคียงกับต้นฉบับ

ตัวอย่างที่ 76

Usually, as you know, **the children are not kept after they are sixteen**, but an exception was made in you case. (Webster :6)

เชอคงรู้กฎของสถานกำพร้าแห่งนี้แล้วใช่ไหม เมื่อเด็กกำพร้าคนใดอายุครบสิบหกปีแล้ว จะอยู่ที่นี้ต่อไปไม่ได้ แต่ในกรณีของเธอนั้นเป็นกรณีพิเศษ (สังวรณ :23)

ตัวอย่างที่ 76 จากต้นฉบับ “the children are not kept after they are sixteen” “สังวรณ ไกรฤกษ์” ได้ปรับโครงสร้างประโยคเป็นประโยคกรรตุจาก โดยใช้การสลับความ แปล “after they are sixteen” ก่อน โดยเปลี่ยนความเป็น “เมื่อเด็กกำพร้าคนใดอายุครบสิบหกปี” แล้วจึงตามด้วยเนื้อความในประโยค “the children are not kept” ซึ่ง “สังวรณ ไกรฤกษ์” หลีกเลี่ยงการแปลกริยาเดิมคือ “are not kept” และใช้คำว่า “จะอยู่ที่นี้ต่อไปไม่ได้” แทน การแปลดังกล่าวทำให้ประโยคสามารถสื่อความหมายจากต้นฉบับได้อย่างชัดเจน

ตัวอย่างที่ 77

We were kept in chapel twenty minutes later than usual to listen to a speech about womanly women. (Webster: 49)

เราถูกกักตัวอยู่ในโรงสวดนานกว่าปกติถึง 20 นาที เพื่อฟังการบรรยายเรื่องผู้หญิงที่เป็นกุลสตรี (สังวรณ :74)

ในตัวอย่างที่ 77 กล่าวถึงตอนที่ตัวละครเอกของเรื่องคือ “จูดี” ต้องอยู่ในโบสถ์นานกว่าปกติ เพื่อฟังคำสอน ซึ่ง “สังวรณ ไกรฤกษ์” คงการใช้รูปประโยคกรรตุจากเช่นเดียวกับประโยคต้นฉบับ โดย แปลคำกริยา “were kept” เป็น “ถูกกักตัว” ซึ่งในประโยคภาษาไทย มักจะใช้รูป ถูก+กริยา เมื่อกล่าวถึงความหมายในเชิงลบ ในตัวอย่างนี้ ผู้แปลตีความว่า การถูกเก็บตัวอยู่ในโบสถ์เป็นเวลานานกว่าปกติ เป็นสิ่งที่ไม่ดี สำหรับ “จูดี” ซึ่งเป็นประธานในประโยค จึงคงใช้กริยาในรูปที่ ถูก+กริยา บทแปลดังกล่าว สามารถสื่อความหมายได้ชัดเจน และเทียบเคียงกับประโยคต้นฉบับ

ตัวอย่างที่ 78

I know I’m not to accept any letters in return, and I’ve been warned not to bother you with questions, but tell me, Daddy, just this once—are you awfully old or just a little old? (Webster :27)

ดิฉันทราบดีว่า ต้องไม่หวังที่จะได้รับจดหมายตอบจากท่านแม่เพียงฉบับเดียว **คุณลิปเปิดได้** **เตือนดิฉันไว้ล่วงหน้าแล้ว** และบอกว่าในจดหมายดิฉันจะต้องไม่รบกวนท่านด้วยคำถามใดๆ ดิฉันเข้าใจค่ะ แต่คุณพ่อคะ กรุณาอนุญาตให้ดิฉันถามสักครั้งเถิดค่ะ—ครั้งเดียวเท่านั้น—คือดิฉันอยากทราบว่า ท่านแก่มากหรือน้อยแค่ไหน (สังวรณั :48)

จากตัวอย่างที่ 78 “สังวรณั ไกรฤกษ์” แปลประโยค “I’ve been warned not to bother you with questions” โดยการปรับประโยคให้เป็นกรรตุวาท โดยเพิ่มประธาน “คุณลิปเปิด” ซึ่งละไว้ในประโยค และละคำว่า “ถูก” หน้าคำกริยา “เตือน” ไว้ ทำให้ประโยคสละสลวย จากนั้นจึงแยกความ “not to bother you with questions” มาแปลเป็น “และบอกว่าในจดหมายดิฉันจะต้องไม่รบกวนท่านด้วยคำถามใดๆ “ ทำให้ได้ความทั้งหมดว่า “คุณลิปเปิดได้เตือนดิฉันไว้ล่วงหน้าแล้ว และบอกว่าในจดหมายดิฉันจะต้องไม่รบกวนท่านด้วยคำถามใดๆ” ซึ่งสามารถสื่อความเข้าใจได้เป็นอย่างดี

ตัวอย่างที่ 79

Did I tell you that **I have been elected** a member of the Senior Dramatic Club? (Webster :142)

ดิฉันเล่าให้คุณพ่อฟังหรือยังคะ **ดิฉันได้รับคัดเลือก**เข้าเป็นสมาชิกสโมสรละครรุ่นโต (สังวรณั :182)

จากตัวอย่างที่ 79 “สังวรณั ไกรฤกษ์” แปลประโยคต้นฉบับ โดยปรับให้เป็นกรรตุวาท เพื่อหลีกเลี่ยงการแปลตามกริยากรรมวาทเดิมคือ “have been elected” หรือ “ถูกเลือก” โดยใช้คำว่า “ได้รับ” นำหน้ากริยาแทน โดย “สังวรณั ไกรฤกษ์” แปลคำกริยาว่า “ได้รับคัดเลือก” โดยยังคงตำแหน่งผู้ถูกกระทำไว้เป็นประธานของประโยค ดังนั้น การแปลของ “สังวรณั ไกรฤกษ์” จึงสละสลวยเหมาะสม และเข้าใจง่าย

ตัวอย่างที่ 80

The lower slopes **are covered with** woods, but the top is just piled rocks and open moor. (Webster :114)

ใหญ่ที่เขาที่ลาดต่ำลงนั้นเป็นป่า แต่บนยอดเขาเป็นหินก้อนใหญ่ๆ และมีที่ราบกว้าง (สังวรณ :151)

จากตัวอย่างที่ 80 “สังวรณ ไกรฤกษ์” ปรับประโยคเป็นกรรตุวาท โดยใช้คำกริยา “เป็น” เข้ามาช่วยในการแปล และหลีกเลี่ยงการแปลคำกริยาเดิมคือ “are covered with” ตรงตัวว่า “ถูกปกคลุมด้วย” ซึ่งเป็นการแปลที่ติดโครงสร้างภาษาอังกฤษ แต่เลือกใช้รูป “เป็น+คำนาม” แทน เป็น “เป็นป่า” ซึ่งทำให้บทแปลที่ได้มีความสละสลวย กระชับ และเข้าใจง่าย สามารถสื่อความหมายได้เทียบเคียงต้นฉบับ

ตัวอย่างที่ 81

We got home at four and went driving at five and had dinner at seven, and at ten **I was sent to bed.** (Webster :117)

เรากลับถึงบ้านตอนบ่ายสี่โมง แล้วออกไปนั่งรถเล่นตอนห้าโมงเย็น กลับมารับประทานอาหารเวลาหนึ่งทุ่ม ตามที่คุณเจวิสได้สังหารไว้ แล้วเขาก็ส่งดิฉันเข้านอนเวลาสี่ทุ่ม(สังวรณ :154)

จากตัวอย่างที่ 81 จะเห็นได้ว่า “สังวรณ ไกรฤกษ์” มีการปรับเปลี่ยนประโยคกรรตุวาทให้เป็นกรรตุวาท โดยการกำหนดผู้กระทำคือ “เขา” ซึ่งละเอาไว้ในต้นฉบับ มาเป็นประธานในประโยค และแปลคำกริยา “was sent” ว่า “ส่ง” โดยละคำว่า “ถูก” ไว้ ได้ประโยคที่ว่า “แล้วเขาก็ส่งดิฉันเข้านอน” ซึ่งเป็นการแปลที่เหมาะสม และสามารถสื่อความหมายได้ครบถ้วนตามต้นฉบับ

ตัวอย่างที่ 82

We had the men’s cards all made out ahead of time, and after ever dance, we d’leave them in groups under the letter that stood for their names, **so that they could be readily found by their next partners.** (Webster: 129)

เรามีบัตรชื่อพวกผู้ชายไว้แล้วล่วงหน้า หลังจากเต้นรำเสร็จแล้ว เราจะให้พวกผู้ชายไปยืนรวมกลุ่มกันตามตัวอักษร จะไปยืนรวมกลุ่มกันเพื่อว่าคู่ต้นของเขาจะหาตัวได้ง่าย (สังวรณ :166)

จากตัวอย่างที่ 82 “สังวรณั ไกรฤกษ์” ได้ปรับเปลี่ยนประโยคเป็นกรรตุวาท โดยการนำเอาคำนาม “their next partners” มาทำหน้าที่เป็นประธานในประโยค และปรับเอา “They” ซึ่งเป็นประธานของประโยคกรรมาจกเดิม ไปวางในตำแหน่งผู้ถูกกระทำแทน โดยแปลเป็น “คู่เต้นของเขาจะหาตัวได้ง่าย” การแปลดังกล่าวสามารถสื่อความหมายได้เท่าเทียมกับต้นฉบับ และสามารถสื่อให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายได้อย่างชัดเจน

ตัวอย่างที่ 83

An extremely interesting and valuable lecture **was given** in the chapel last week upon Roman Remains in Southern France. (Webster: 137)

เมื่อสัปดาห์ที่แล้ว มีการบรรยายที่น่าสนใจที่สุดในโรงสวด เรื่องเกี่ยวกับซากปรักหักพังของพวกโรมาน ซึ่งยังเหลืออยู่ในฝรั่งเศสภาคใต้ (สังวรณั :176)

จากตัวอย่างที่ 83 “สังวรณั ไกรฤกษ์” แปลประโยคกรรมาจกโดยการปรับให้เป็นประโยคกรรตุวาท โดยใช้คำว่า “มี” นำหน้าประโยค เพื่อหลีกเลี่ยงการระบุผู้ถูกกระทำอย่างเฉพาะเจาะจง และไม่ได้ใช้ความหมายตามกริยากรรมาจกเดิมคือ “was given” โดยใช้คำกริยา “มี + คำนาม” คือ “การบรรยาย” แทน ซึ่งเป็นการใช้ภาษาที่เหมาะสมกับความนิยมของคนไทย สามารถสื่อความได้ครบถ้วน ถูกต้องตามต้นฉบับเช่นเดียวกัน

2) การแปลประโยคปฏิเสธ

ประโยคปฏิเสธ หมายถึง ประโยคที่แสดงว่าไม่เห็นด้วย ในโครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษปฏิเสธ มักจะอยู่ในรูปของการใช้คำว่า “no”, “not”, “none”, “nothing”, “never” เป็นต้น

ในการแปลประโยคปฏิเสธ ผู้วิจัยพบว่า “สังวรณั ไกรฤกษ์” มีการแปลประโยคดังกล่าวออกเป็นสองลักษณะคือ การแปลแบบตรงตัว และการปรับประโยคปฏิเสธ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

2.1) การแปลแบบตรงตัว

การแปลแบบตรงตัว เป็นการแปลประโยคปฏิเสธโดยคงการใช้คำที่มีความหมายในเชิงปฏิเสธ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 84

I've only just come and **I'm not unpacked**, but **I can't wait** to tell you how much I like farms. (Webster: 57)

ดิฉันเพิ่งมาถึงคะ ยังไม่ได้อักรกระเป๋าและหีบห่อเลย แต่ดิฉันอดไม่ได้ที่จะเขียนมาบอกท่าน ว่าดิฉันชอบฟาร์มมากทีเดียว (สังวรรณ :84)

จากตัวอย่างที่ 84 จะเห็นได้ว่า “สังวรรณ ไกรฤกษ์” ได้แปลประโยคปฏิเสธตรงตัวตามต้นฉบับ โดยแปลประโยค “...I'm not unpacked” ว่า “ยังไม่ได้อักรกระเป๋าและหีบห่อเลย ” และแปลประโยค “...I can't wait” ว่า “ดิฉันอดไม่ได้” ทั้งสองประโยคล้วนใช้คำว่า “ไม่” ซึ่งแสดงถึงความหมายในเชิงปฏิเสธตรงตามประโยคต้นฉบับทุกประการ โดยมีได้มีการตัดแปลงประโยคให้อยู่ในรูปประโยคบอกเล่าแต่อย่างใด

ตัวอย่างที่ 85

You will never guess the nice thing that has happened. (Webster :99)

ท่านจะต้องเดาไม่ออกแน่ ว่ามีสิ่งที่ดีอะไรเกิดขึ้น (สังวรรณ :61)

จากตัวอย่างที่ 85 จะเห็นว่า “สังวรรณ ไกรฤกษ์” คงประโยคปฏิเสธไว้ โดยแปลประโยค “You will never guess” ตรงตัว ว่า “ท่านจะต้องเดาไม่ออกแน่” ซึ่งเป็นการแปลโดยมิได้ตัดแปลงให้ประโยคภาษาไทยอยู่ในโครงสร้างของประโยคบอกเล่าแต่อย่างใด

ตัวอย่างที่ 86

We climbed to the top of 'Sky Hill' this morning where Master Jervie and I once cooked supper--**it doesn't seem possible** that it was nearly two years ago. (Webster: 167)

เมื่อเช้านี้เราปีนขึ้นยอดเขาสกายฮิลล์ ซึ่งดิฉันเคยไปรับประทานกันบนนั้น---ไม่น่าจะเป็นไปได้เลยนะคะว่า เวลาได้ผ่านพ้นไปแล้วเกือบสองปี (สังวรณั :209)

จากตัวอย่างที่ 86 จะเห็นได้ว่า “สังวรณั ไกรฤกษ์” ใช้การแปลประโยคปฏิเสธแบบตรงตัว โดยแปลประโยค “...it doesn't seem possible” ว่า “ไม่น่าจะเป็นไปได้” ซึ่งสามารถสื่อความเข้าใจกับผู้อ่านได้เป็นอย่างดี

2.2) การปรับประโยคปฏิเสธ

ในการแปลประโยคปฏิเสธ บางครั้ง “สังวรณั ไกรฤกษ์” จะตีความและปรับประโยคปฏิเสธเสียใหม่ เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจได้ง่ายและชัดเจนมากขึ้น ตลอดจนเพื่อให้เข้ากับภาษาไทยที่ใช้กันอยู่ทั่วไป ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 87

Jerusha's guilty expression this time was not assumed. (Webster :7)

ได้ยินเพียงแค่นั้น สีหน้าของเจอร์ชาก็บ่งบอกลักษณะของนักโทษที่รู้ว่าได้ทำผิดจริง เธอมองเห็นโทษหนักที่กำลังรออยู่เบื้องหน้า (สังวรณั :24)

จากตัวอย่างที่ 87 จะเห็นได้ว่า “สังวรณั ไกรฤกษ์” มีการปรับรูปประโยคปฏิเสธเสียใหม่ โดยมีได้แปลตรงตัวว่า “สีหน้าของเจอร์ชานี้บ่งบอกว่าเธอไม่ได้แกล้งทำ” หากแต่ใช้วิธีเพิ่มความโดยเปรียบเทียบเจอร์ชว่าเป็นนักโทษที่รู้ว่าได้ทำผิดจริง ซึ่งการแปลในลักษณะนี้แม้จะสร้างอรรถรสให้กับผู้อ่าน แต่ก็เป็นการแปลที่ไม่ตรงตามต้นฉบับ

ตัวอย่างที่ 88

I didn't have the courage to say I didn't know, so I just miserably plumped on the first name I could think of, and that was Montgomery. (Webster :37)

ดิฉันรู้สึกสมเพชตัวเองเต็มประดา ถ้าหากจะตอบเธอว่า ดิฉันไม่ทราบ ดิฉันก็อึดอัดใจหนึ่ง แล้วก็คิดว่าเอานามสกุลแรกที่ปรากฏขึ้นในสมองของดิฉันบอกแก่เธอไปนามสกุลนั้นคือ “มอนท์โกเมอรี” (สังวรณ์ :60)

จากตัวอย่างที่ 88 “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” แปลประโยคข้างต้นโดยปรับประโยคปฏิเสธ “I didn't have the courage” เสียใหม่ โดยแปลเป็นประโยคบอกเล่าและใช้คำกริยาใหม่โดยใส่ความรู้สึกของตนเองลงไป ได้ว่า “ดิฉันรู้สึกสมเพชตัวเองเต็มประดา” แทนที่จะแปลตรงตัวว่า “ดิฉันไม่มีความกล้า” แม้ว่าประโยคดังกล่าวสามารถสื่อความกับผู้อ่านได้ แต่ก็เป็นการแปลที่ทำให้ความหมายเดิมตามต้นฉบับเปลี่ยนแปลงไป

ตัวอย่างที่ 89

I can't write any more; I get rather shaky when I sit up too long. (Webster:50)

ดิฉันเห็นจะต้องหยุดเขียนเพียงเท่านี้ เพราะรู้สึกวิงเวียนและมีมือสั่นเมื่อนั่งนานๆ (สังวรณ์ :67)

จากตัวอย่างที่ 89 “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” แปลประโยค “I can't write any more” โดยปรับประโยคปฏิเสธให้เป็นประโยคบอกเล่า ได้ความว่า “ดิฉันเห็นจะต้องหยุดเขียนเพียงเท่านี้” ซึ่งใจความของประโยคดังกล่าวมีความหมายไปในลักษณะประโยคปฏิเสธ แต่ประโยคอยู่ในลักษณะประโยคบอกเล่า อันเป็นธรรมชาติของภาษาไทยนั่นเอง นับเป็นการแปลดัดแปลงที่ไม่ทำให้บทแปลเสียอรรถรสแต่อย่างใด

5.1.2 กลวิธีการแปลของ “สังวรณ์ ไกรฤกษ์”

ในการแปลวรรณกรรม “คุณพ่อขาวยาว” ของ “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” มีการใช้กลวิธีการแปลต่างๆ ซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะของผู้แปล เพื่อให้บทแปลสามารถสื่อความหมายกับผู้อ่านได้ตรงกับ

ที่ผู้แปลต้องการ จากการศึกษาพบว่า “สังวรรณ ไกรฤกษ์” มีการใช้กลวิธีการแปลแบ่งออกเป็น 3 ประเด็น คือ การลดความ การรวบความ และการสลับความ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

5.1.2.1 การลดความ

นอกจากการแปลแบบเพิ่มความแล้ว “สังวรรณ ไกรฤกษ์” ยังใช้กลวิธีลดความจากต้นฉบับอีกด้วย จากการศึกษาพบว่าผู้แปลใช้กลวิธีการลดความ โดยการตัดคำหรือข้อความบางส่วนออกไปซึ่งอาจทำให้ได้บทแปลที่มีความหมายไม่ครบถ้วนตามต้นฉบับที่ต้องการสื่อ เนื่องจากเนื้อความบางส่วนขาดหายไป ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 90

The ten o'clock bell is going to ring in two minutes. Our day is divided into sections by bells. We eat and sleep and study by bells. It's very enlivening; **I feel like a firehouse all of the time.** There it goes! Light out night. (Webster: 15)

อีก 2 นาที ระฆังจะตีบอกเวลา 4 หุ่่ม วันของเราที่นี้ถูกแบ่งเป็นส่วนๆ ด้วยระฆัง เรารับประทานอาหาร เข้านอน และเรียนหนังสือตามสัญญาณระฆัง ทำให้ดูเป็นระเบียบ และมีชีวิตชีวา ระฆังดังขึ้นแล้วค่ะ ไฟทุกดวงดับ ราตรีสวัสดิ์ค่ะ (สังวรรณ :33)

จากตัวอย่างที่ 90 “สังวรรณ ไกรฤกษ์” แปลลดความโดยไม่แปลประโยค “I feel like a firehouse all of the time.” ซึ่งการแปลลดความนี้ไม่ได้ทำให้ผู้อ่านสับสนหรือไม่เข้าใจความหมายที่ต้นฉบับต้องการจะสื่อ แต่ก็มีผลทำให้ผู้อ่านไม่ได้รับสารครบถ้วนตามต้นฉบับ

ตัวอย่างที่ 91

It was great fun, though I have seen better candy. When it was finally finished, and ourselves and the chicken and the doorknobs all thoroughly sticky, we organized a procession and still in our caps and aprons, each carrying a big fork or spoon or frying pan, we marched through the empty corridors to the officer' parlor where half a dozen professors and instructors were

passing a tranquil evening. **We serenaded them with college songs** and offered refreshments. They accepted politely but dubiously. We left them sucking chunks of molasses candy, sticky and speechless. (Webster: 35)

นับเป็นกิจกรรมที่สนุกสนานมากค่ะ จนกระทั่งดิฉันได้เห็นที่ออฟฟิศน้ำอ้อยเป็นรูปเป็นร่างขึ้นมา และเสร็จเรียบร้อย ทว่าทั้งตัวของพวกเรา บริเวณครัวและลูกบิดประตู เหนียวเหนอะหนะไปหมด พวกเราเข้าแถวต่างๆ ที่ยังอยู่ในชุดพ้อครัว แต่ละคนถือช้อนบ้าง ส้อมบ้าง มีดที่ใช้ทำอาหารบ้าง บางคนถือหม้อ กระทะ คนละอย่าง เดินแถวผ่านระเบียงไปยังห้องพักของอาจารย์ ซึ่งขณะนั้นมี ศาสตราจารย์ และอาจารย์จำนวน 6 คน กำลังนั่งพักผ่อนอยู่อย่างเงียบเชียบ พวกเราเสิร์ฟเครื่องดื่มให้อาจารย์ทุกคน และให้เกียรติที่ออฟฟิศแสนเหนียวด้วย ซึ่งก็ไม่มีใครพูดอะไร เพราะพูดไม่ออก (สังวรณ์ :57)

จากตัวอย่างที่ 91 “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” ลดความโดยไม่แปลข้อความ “We serenaded them with college songs” โดยมุ่งจะให้การดำเนินเรื่องเป็นไปอย่างกระชับ รวดเร็ว ซึ่งมีผลทำให้ฉบับแปลไม่ได้บรรดาสเทียบเท่ากับต้นฉบับ

ตัวอย่างที่ 92

I leave you now to pack **a trunk, and three boxes of teakettles and dishes and sofa cushions and books.** (Webster :57)

ดิฉันขอจบเพียงเท่านี้ค่ะ เพื่อเตรียมจัดกระเป๋าสัมภาระต่างๆ รวมทั้งกล่องถ้วยชาม หม้อ กาแฟ หมอนอิง และหนังสือมากมาย (สังวรณ์ :84)

จากตัวอย่างที่ 92 จะเห็นได้ว่า “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” ใช้กลวิธีลดความในการแปลประโยคดังกล่าวข้างต้น โดยแปล “...pack a trunk, and three boxes of teakettles and dishes and sofa cushions and books.” เป็น “กระเป๋าสัมภาระต่างๆ รวมทั้งกล่องถ้วยชาม หม้อกาแฟ หมอนอิง และหนังสือมากมาย” เนื่องจากพิจารณาเห็นว่าข้อความดังกล่าวไม่ได้มีความสำคัญต่อเนื้อเรื่องมากนัก แต่เป็นเพียงรายละเอียดปลีกย่อย จึงใช้วิธีแปลแบบลดความ เพื่อให้การดำเนินเรื่องกระชับ ไม่เยิ่นเย้อ แต่อย่างไรก็ดี การแปลดังกล่าวทำให้ผู้อ่านไม่ได้รับบรรดาสเทียบเท่ากับการแปลเก็บความครบถ้วนตาม

ต้นฉบับ ซึ่งหากแปลตรงตามต้นฉบับ จะได้ว่า “ดิฉันขอจบเพียงเท่านี้ละคะ เพื่อเตรียมจัดกระเป๋าสัมภาระต่างๆ รวมทั้งกล่องสามกล่องสำหรับใส่กาน้ำชา ถ้วยชาวม หมอนอิง และหนังสืออีกมากทีเดียว”

ตัวอย่างที่ 93

Saturday

Sir,

I have the honor to report fresh exploration in the field of geometry. On Friday last we abandoned our former works in parallelepipeds and proceeded to truncated prisms. We are finding the road rough and very uphill. (Webster :30)

“สังวรณั ไกรฤกษ์” ไม่มีการแปลเนื้อหาใดๆ เกี่ยวกับข้อความนี้

จากตัวอย่างที่ 93 พบว่า “สังวรณั ไกรฤกษ์” ตกความสำคัญไปถึง 1 ย่อหน้าด้วยกัน ส่งผลให้การถ่ายทอดความหมายไม่ครบถ้วนเท่ากับต้นฉบับ

ตัวอย่างที่ 94

We had mutton stew and pie-plant for lunch--hate 'em both; they taste like the asylum. The post brought me nothing but bills (though I must say that I never do get anything else; my family are not the kind that write). (Webster :48)

บุรุษไปรษณีย์ไม่นำจดหมายหรืออะไรอื่นที่น่าชื่นชมมาให้เลยนอกจากใบเก็บเงิน ที่จริงดิฉันพูดได้เต็มปากว่า ไม่เคยได้รับจดหมายเลยสักฉบับ (ครอบครัวของดิฉันเป็นประเภทไม่ชอบเขียนจดหมาย!) (สังวรณั :73)

จากตัวอย่างที่ 94 จะเห็นได้ว่า “สังวรณั ไกรฤกษ์” แปลลดความโดยไม่แปลประโยค “We had mutton stew and pie-plant for lunch--hate 'em both; they taste like the asylum.” ทำให้ผู้อ่านไม่ได้รับอรรถรสเทียบเท่ากับต้นฉบับ ที่ถูกต้อง ควรจะเก็บความให้ครบถ้วน โดยแปลเป็น “เราทาน

สตูว์เนื้อแกะ กับพายผักเป็นมือกลางวัน แต่ดิฉันไม่ชอบทั้งสองอย่างนั้นเลยล่ะ รสชาติเหมือนกับที่
บ้านเด็กกำพร้าไม่มีผิด” จึงจะเหมาะสมกว่า

ตัวอย่างที่ 95

In English class this afternoon we had an unexpected written lesson. This was it:

**I asked no other thing,
No other was denied.
I offered Being for it;
The mighty merchant smiled.**

**Brazil? He twirled a button
Without a glance my way:
But, madam, is there nothing else
That we can show today?**

That is a poem. I don't know who wrote it or what it means. It was simply printed out on the blackboard when we arrived and we were ordered to comment upon it. When I read the first verse I thought I had an idea--The Mighty Merchant was a divinity who distributes blessings in return for virtuous deeds--but when I got to the second verse and found him twirling a button, it seemed a blasphemous supposition, and I hastily changed my mind. The rest of the class was in the same predicament; and there we sat for three-quarters of an hour with blank paper and equally blank minds. Getting an education is an awfully wearing process! (Webster :48)

ชั่วโมงวรรณคดีอังกฤษบ่ายวันนี้ มีงานวิจารณ์โคลงบทหนึ่ง เมื่อเราเข้าไปในห้องเรียนก็เห็นโคลงเขียนติดไว้ที่กระดานดำ พร้อมด้วยคำสังให้วิจารณ์ เมื่อดิฉันอ่านโคลงตอนแรก ก็คิดว่าตัวเองพอจะเข้าใจ---พอคำผู้ทรงอำนาจยิ่งใหญ่ในโคลงนั้น หมายถึงเทพเจ้าผู้ประสาทพรให้แก่ผู้บำเพ็ญประโยชน์ แต่พออ่านตอนที่สอง พบว่าพोक้านั้นแกะกระดุมเล่น รู้สึกว่าออกจะไม่เข้าทำคุณเป็นการหมิ่นผู้ศักดิ์สิทธิ์ ดิฉันจึงรีบเปลี่ยนความคิดว่า ที่ว่าเข้าใจนั้น ที่แท้ก็ไม่เข้าใจ นักศึกษาคณ

อื่นๆ ในชั้นก็มีความเห็นอย่างเดียวกัน ทุกคนตีความไม่ออก ได้แต่นั่งนิ่งเป็นเวลานานถึง 45 นาที มีแต่กระดาษเปล่าอยู่ตรงหน้า และในสมองก็ว่างเปล่าเช่นกัน !

การศึกษานับเป็นงานที่ต้องใช้ความพยายามอย่างหนัก และใช้สติปัญญาไม่น้อยเลย บางครั้งทำเอาเหนื่อยล้าไปทีเดียว (สังวรณั :73)

จากตัวอย่างที่ 95 จะเห็นได้ว่า “สังวรณั โกรฤกษ์” ลดความโดยไม่แปลบทกวีนี้ เนื่องจากเห็นว่าในย่อหน้าถัดมา มีการอธิบายความของบทกวีดังกล่าวอยู่แล้ว จึงตัดบทกวีทิ้งไป ซึ่งทำให้ผู้อ่านไม่ได้รรถรสเทียบเท่ากับต้นฉบับ ผู้วิจัยจึงเห็นว่า “สังวรณั โกรฤกษ์” ควรจะคงการแปลบทกวีไว้เพื่อความสมบูรณ์ของบทแปล

5.1.2.3 การรวมความ

การรวมความในที่นี้หมายถึง การรวมเอาประโยคตั้งแต่สองประโยคเข้าด้วยกัน เป็นประโยคเดียวในภาษาไทย เพื่อให้เกิดความกระชับ ไม่เยิ่นเย้อ โดยประโยคเหล่านั้นมีเนื้อความที่สัมพันธ์กัน กลวิธีรวมความนี้แตกต่างจากการลดความ คือ ผู้แปลไม่ได้ตัดประโยคออก และยังคงความหมายตามต้นฉบับไว้ครบถ้วน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 96

Her mother was a Rutherford. The family came over in the ark, and were connected by marriage with Henry the Eighth. (Webster: 37)

เธอบอกว่าคุณแม่ของเธอมาจากตระกูลรัธเธอร์ฟอร์ด ซึ่งสืบเชื้อสายมาจากบรรพบุรุษที่มา
กับเรือของโนอาห์สืบเนื่องมา จนกระทั่งมีคนหนึ่งได้เสกสมรสกับพระเจ้าเฮนรี่ที่แปด (สังวรณั :60)

จากตัวอย่างที่ 96 “สังวรณั โกรฤกษ์” ได้รวมประโยคเข้าด้วยกัน เพื่อให้เกิดข้อความต่อเนื่อง โดยใช้คำเชื่อมว่า “ซึ่ง” ซึ่งตามต้นฉบับผู้เขียนได้แยกประโยคเป็นสองประโยค แต่ประโยคมีความสัมพันธ์กันด้านความหมาย ผู้แปลต้องการให้ผู้อ่านเข้าใจได้ง่ายขึ้น จึงเพิ่มคำว่า “ซึ่ง” เข้ามาเพื่อแสดงความต่อเนื่องกันของทั้งสองประโยค ทำให้เกิดเป็นประโยคเดียวในฉบับแปล

ตัวอย่างที่ 97

It 's the kind of character that I am going to develop. I am going to pretend that all life is just a game which I must play as skillfully and fairly as I can. If I lose, I am going to shrug my shoulders and laugh--also if I win. (Webster: 49)

ดิฉันกำลังฝึกพัฒนาจิตใจตนเองให้เข้มแข็งอยู่เสมอ ด้วยการพยายามคิดว่า การดำเนินชีวิตก็เหมือนกับการเล่นกีฬา ซึ่งต้องอาศัยทักษะและจิตใจที่แจ่มใส ถ้าแพ้ก็จะยกไหล่และหัวเราะ ถ้าชนะก็จะทำเช่นเดียวกัน (สังวรณี :75)

จากตัวอย่างที่ 97 “สังวรณี ไกรฤกษ์” ได้รวบรวมประโยค “It 's the kind of character that I am going to develop.” เข้ากับประโยค “I am going to pretend that all life is just a game which I must play as skillfully and fairly as I can.” และใช้คำว่า “ด้วย” เป็นคำเชื่อมทั้งสองประโยคเพื่อให้เกิดความต่อเนื่องกัน ทำให้เกิดความกระชับมากกว่าแยกแปลเป็นสองประโยค และสามารถคงใจความตามต้นฉบับได้อย่างครบถ้วนอีกด้วย

ตัวอย่างที่ 98

Am I too familiar, Daddy? **Ought I to treat you with more dignity and aloofness?--**
Yes, I'm sure I ought. I'll begin again. (Webster: 136)

คุณพ่อคะ ดิฉันทำตัวเป็นกันเองกับคุณพ่อกินไปซะใหม่คะ ดิฉันควรจะแสดงความเคารพต่อท่านให้มากกว่านี้ ต่อไปนี้ดิฉันจะทำตัวใหม่คะ (สังวรณี :175)

จากตัวอย่างที่ 98 ผู้แปลรวมสองประโยคคือ ประโยค “Ought I to treat you with more dignity and aloofness?” เข้ากับประโยค “Yes, I'm sure I ought” โดยเปลี่ยนรูปประโยคคำถามเป็นประโยคบอกเล่า เกิดเป็นประโยคใหม่ที่มีความกระชับ ไม่เยิ่นเย้อและเป็นธรรมชาติในภาษาไทย

ตัวอย่างที่ 99

He said he saw from the address that I was still at college, and if I would accept some advice, he would suggest that I put all of my energy into my lessons and wait until I graduated before beginning to write. **He enclosed his reader's opinion. Here it is:** (Webster :153)

เขาบอกว่า เขาเห็นจากคำบลที่อยู่ของดิฉัน จึงรู้ว่ายังเป็นนักศึกษาอยู่ เขาแนะนำให้ดิฉันทุ่มเทความสนใจและเวลาในการศึกษา รอจนกระทั่งเรียนจบเสียก่อนแล้วจึงเริ่มงานเขียน เขาได้แนบข้อวิจารณ์ของคนตรวจเรื่องมาด้วยดังนี้ (สังวรณ์ :194)

จากตัวอย่างที่ 99 จะเห็นได้ว่า ผู้แปลได้รวบสองประโยคคือ “He enclosed his reader's opinion.” เข้ากับประโยค “Here it is:” เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมชาติ และการรวบประโยคครั้งนี้ไม่ได้ทำให้ความหมายเสียไป และยังทำให้ข้อความกระชับมากขึ้นอีกด้วย

5.1.2.3 การสลับความ

การสลับความ หมายถึง การปรับลำดับการเรียงความในประโยคใหม่ เพื่อความเป็นธรรมชาติและเหมาะสมกับภาษาฉบับแปลมากขึ้น เนื่องจากโครงสร้างประโยคในแต่ละภาษามีความแตกต่างกัน เมื่อถ่ายทอดความหมายเป็นภาษาไทยจึงจำเป็นต้องคำนึงถึงโครงสร้างทางไวยากรณ์ระหว่างต้นฉบับและบทแปล เพื่อไม่ให้ภาษาต่างประเทศมีอิทธิพลต่อโครงสร้างทางไวยากรณ์ของภาษาฉบับแปล

จากการศึกษาผู้วิจัยพบว่า “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” ใช้กลวิธีสลับความ ในการแปลวรรณกรรม “คุณพ่อขยาว” ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 100

(1)	(2)
(2)	(1)
(2)	(1)
คำถามนี้ถูกหยิบยกขึ้นมาถกเถียงกันนานร่วมครึ่งชั่วโมง	ตอนที่เรารับประทานเยลลี่มะนาวเป็นอาหารว่าง (สังวรณ์ :13)

จากตัวอย่างที่ 100 “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” ได้สลับความในประโยคเสียใหม่ โดยในต้นฉบับประโยคดังกล่าวแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มความคิด ตามตัวเลข (1), (2) แต่ในบทแปล ผู้แปลได้จัดลำดับการเรียงวลีหรือเรียบเรียงความคิดใหม่เป็น (2), (1) ซึ่งความหมายทางด้านเนื้อหาต้นฉบับยังอยู่

ครบถ้วนในบทแปล อย่างไรก็ตามก็พบว่า บทแปลในตัวอย่างนี้มีการใช้รูป ถูก+กริยา ซึ่งไม่เป็นที่นิยม เพราะเรามักจะใช้โครงสร้างดังกล่าว เมื่อเอ่ยถึงสิ่งที่มีความหมายไม่ดี

ตัวอย่างที่ 101

(1)	(2)	(3)
We had a very inspiring sermon	this morning	preached by the Bishop of Alabama.(Webster: 38)

(2)	(1)	(3)
เมื่อเช้านี้	เราได้ฟังคำสอนที่เป็นข้อคิด อย่างดียิ่ง	บรรยายโดยท่านบิชอปแห่ง อลาบามา (สังวรณ :62)

จากตัวอย่างที่ 101 ผู้แปลได้สลับความในประโยคเสียใหม่ โดยนำเอาคำนามบอกเวลา “this morning” มาวางไว้ต้นประโยค ซึ่งก็ไม่ได้ทำให้ความหมายของประโยคดังกล่าวเปลี่ยนไปแต่อย่างใด

ตัวอย่างที่ 102

(1)	(2)	(3)
Tommy liked Jerusha	even if she did sometimes jerk him by the arm	and nearly scrub his nose off. (Webster: 4)

(2)	(3)	(1)	(4)
แม้ว่าบางครั้งเขาเคย ถูกระชากแขนแรงๆ เมื่อชนขนาดหนัก	หรือถูกขั้ดถูขี้โคล บาง ครั้งถูอย่างแรงจนจมูก แทบหลุด	แต่ทอมก็รักเจอร์ูซา	เพราะเธอใจดี (สังวรณ :19)

จากตัวอย่างที่ 102 ประโยคต้นฉบับดังกล่าวแบ่งออกเป็น 3 กลุ่มความคิด ตามตัวเลข (1) , (2), (3) แต่ผู้แปลได้จัดลำดับการเรียงวลีใหม่ เป็น (2), (3), (1), (4) โดยเพิ่มความ “เพราะเธอใจดี” ขึ้นตามจินตนาการของผู้แปลเอง เพื่อให้ผู้อ่านมองเห็นภาพได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

5.2 การศึกษาการถ่ายทอดความหมาย และกลวิธีการแปลของ “แก้วคำทิพย์ ไชย”

ในการศึกษาเรื่องการถ่ายทอดความหมาย และกลวิธีการแปลของ “แก้วคำทิพย์ ไชย” ผู้วิจัยได้แบ่งประเด็นในต่างๆ ดังนี้

5.2.1 การถ่ายทอดความหมายของ “แก้วคำทิพย์ ไชย”

5.2.2 กลวิธีการแปลของ “แก้วคำทิพย์ ไชย”

ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

5.2.1 การถ่ายทอดความหมายของ “แก้วคำทิพย์ ไชย”

ในการศึกษาเรื่องการถ่ายทอดความหมายของ “แก้วคำทิพย์ ไชย” ผู้วิจัยพบว่า สามารถจำแนกลักษณะการถ่ายทอดความหมายออกเป็น 2 ประเด็น คือ

5.2.1.1 การถ่ายทอดความหมายในระดับคำและสำนวน

5.2.1.2 การถ่ายทอดความหมายในระดับประโยค

ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

5.2.1.1 การถ่ายทอดความหมายในระดับคำและสำนวน

จากการศึกษาข้อมูลบทแปลของ “แก้วคำทิพย์ ไชย” เพื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบการถ่ายทอดความหมายในระดับคำและสำนวน ผู้วิจัยได้แบ่งประเด็นในการศึกษาออกเป็น การแปลคำนาม การแปลคำสรรพนาม และการแปลสำนวนและคำเปรียบเทียบ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1) การแปลคำนาม

ในการศึกษาเรื่องการแปลคำนามที่ปรากฏใน “คุณพ่อชาวยาว” ของ “แก้วคำทิพย์ ไชย” ผู้วิจัยพบว่า มีการใช้การทับศัพท์ใน 3 ลักษณะคือ

1.1) การทับศัพท์โดยตรง

1.2) การทับศัพท์โดยเติมคำนามบอกลักษณะ

1.3) การแปลทับศัพท์โดยเพิ่มคำอธิบาย

1.1) การทับศัพท์โดยตรง

ในการศึกษาวิเคราะห์บทแปลเรื่อง “คุณพ่อชาวยิว” จำนวนการแปลของ “แก้วคำทิพย์ ไชย” พบว่ามีการใช้การทับศัพท์โดยตรง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 103

Jerusha assembled her charges, straightened their ruffled frocks, wiped their noses, and started them in an orderly and willing line toward the dining room to engage themselves for a blessed half with bread and milk and **prune pudding**. (Webster: 1-2)

หน้าที่ของเจอรูชาคือดูแลเด็กทั้งหมดนี้ คุณเสื่อให้เรียบ เช็ดน้ำมันก๊วย หวีผม จัดแถวให้เป็นระเบียบ เพื่อเดินเข้าห้องอาหารให้เข้าที่นั่งรับประทานอาหารเอง อาหารส่วนใหญ่จะเป็นขนมปัง นม และ**พุดดิ้งลูกพรุน** (แก้วคำทิพย์ :12)

จากตัวอย่างที่ 103 “แก้วคำทิพย์ ไชย” ใช้การทับศัพท์โดยตรงว่า “พุดดิ้งลูกพรุน” แทนคำว่า “prune pudding” โดยเข้าใจว่า คนไทยน่าจะรู้จักขนมชนิดนี้อยู่แล้ว จึงไม่ได้เติมคำนาม “ขนม” ไว้ข้างหน้าคำ “พุดดิ้งลูกพรุน”

ตัวอย่างที่ 104

and then I remembered I'd promised to pick some **blackberries** for supper, so I went off and left the sheet lying on the table.(Webster :63)

ทันใดนั้นก็นึกขึ้นมาได้พอดีว่าหนูได้รับปากกับครอบครัวแซมเปิลว่าจะออกไปเก็บ**แบลคเบอร์รี่**สำหรับอาหารเย็น หนูจึงทิ้งกระดาษไว้บนโต๊ะ และรีบออกไป (แก้วคำทิพย์ :70)

จากตัวอย่างที่ 104 “แก้วคำทิพย์ ไชย” แปลทับศัพท์คำว่า “blackberries” โดยตรงว่า

“เบลกเบอร์รี่” โดยไม่ได้เติมคำนามบอกลักษณะข้างหน้าแต่อย่างใด เนื่องจากเห็นว่า ผู้อ่านน่าจะตีความได้เองว่า “เบลกเบอร์รี่” เป็นผลไม้ชนิดหนึ่ง แม้จะเป็นผลไม้ที่ไม่คุ้นเคยในวัฒนธรรมไทย แต่ผู้อ่านก็จะทราบความหมายด้วยการเทียบเคียงคำว่า “เบอร์รี่” กับผลไม้ที่คุ้นหูสำหรับคนไทยอย่าง “สตอเบอร์รี่”

ตัวอย่างที่ 105

I've learned to make **doughnuts**. (Webster :63)

หนูได้หัดทำ**โดนัท**ด้วยคะ (แก้วคำทิพย์ :69)

ตัวอย่างที่ 105 “แก้วคำทิพย์ ไชย” แปลทับศัพท์คำว่า “doughnut” โดยใช้วิธีทับศัพท์โดยตรง แปลว่า “โดนัท” โดยมีได้เติมคำนามบอกลักษณะใดๆ ข้างหน้า เพื่อบ่งบอกว่าคำนั้นหมายถึงสิ่งใด เนื่องจากเห็นว่า “โดนัท” เป็นอาหารที่คนไทยคุ้นเคยและรู้จักกันเป็นอย่างดี

ตัวอย่างที่ 106

I am beginning chemistry, a most unusual study. I've never seen anything like it before.

Molecules and atoms are the material employed, but I'll be in a position to discuss them more definitely next month. (Webster :69)

หนูได้เริ่มเรียนวิชาเคมีแล้ว ซึ่งมันเป็นวิชาที่แปลกไปกว่าทุกวิชาที่หนูเคยเรียนมา **โมเลกุล และอะตอม** เป็นคำใหม่ที่เพิ่งเรียนจากวิชานี้ (แก้วคำทิพย์ :76)

ตัวอย่างที่ 106 “แก้วคำทิพย์ ไชย” แปลคำว่า “Molecules and atoms” ตรงตัว โดยใช้คำว่า “โมเลกุล และอะตอม” ซึ่งสามารถสื่อความหมายให้ผู้อ่านเข้าใจได้เป็นอย่างดี เพราะเป็นคำศัพท์เฉพาะวงการที่ใช้กันอย่างแพร่หลายในสังคมไทย

ตัวอย่างที่ 107

And old. A hundred years or so. It has a veranda on the side which I can't draw and a sweet porch in front. The picture really doesn't do it justice---those things that look like feather

duster are maple tree, and the prickly ones that border the drive are **murmuring pines and hemlocks**. (Webster :58)

บ้านหลังนี้อายุเก่าแก่มากเสียด้วย ราว ๑๐๐ ปีเชียวนะคะ ที่จริงข้างบ้านมีระเบียบยื่นออกมา ซึ่งหนาวไม่ได้ และมีกั้นสาครอยู่ทางด้านหน้าด้วย รูปข้างบนนี้ดูไม่เหมือนของจริงเอาเสียเลย ต้นที่เหมือนไม้ปัดขนไก่พวกนั้นคือต้นเมเปิ้ล ส่วนพวกที่เต็มไปด้วยหนามเล็กๆที่ขึ้นเรียงรายอยู่ข้างถนน นั้นคือ **ต้นสนเมอร์เมอร์ริงและต้นเฮมล็อกค์** (แก้วคำทิพย์ :64)

ตัวอย่างที่ 108

Mr. McBride owns a factory, and Christmas eve he had a tree for the employees' children. It was in the long packing room, which was decorated with **everygreens and holly**. (Webster: 75)

คุณแมกไบรด์ เป็นเจ้าของโรงงานแห่งหนึ่ง และก่อนวันคริสตสมภพ ท่านได้เตรียมต้นคริสต์มาสต้นหนึ่งไว้สำหรับลูกๆของคณงาน ตั้งไว้ในห้องสี่เหลี่ยมยาวห้องหนึ่งซึ่งประดับประดาด้วย**ต้นเอเวอร์กรีนและกิ่งต้นฮอลลี่** (แก้วคำทิพย์ : 82)

จากตัวอย่างที่ 107-108 จะเห็นได้ว่า “แก้วคำทิพย์ ไชย” ใช้วิธีการทับศัพท์โดยเติมคำนามบอกลักษณะข้างหน้าชื่อต้นไม้ ไม่ว่าจะเป็น “ต้นสนเมอร์เมอร์ริง” “ต้นเฮมล็อก” “ต้นเอเวอร์กรีน” และ “กิ่งต้นฮอลลี่” การเติมคำว่า “ต้น” หน้าคำนามเหล่านี้ ช่วยให้ผู้อ่านซึ่งอาจไม่คุ้นเคยกับต้นไม้ ซึ่งเป็นไม้เมืองหนาวเกิดความเข้าใจได้ง่ายขึ้นว่า ผู้แปลกำลังกล่าวถึงต้นไม้ ซึ่งนับว่าเป็นการแปลที่เหมาะสมเป็นอย่างดี

สำหรับการแปลชื่อเฉพาะโดยใช้กลวิธีการทับศัพท์โดยเพิ่มคำอธิบายนั้น ผู้วิจัยพบว่า “แก้วคำทิพย์ ไชย” ไม่นิยมใช้วิธีการดังกล่าวมากนัก แต่อย่างไรก็ดีผู้วิจัยพบว่า ผู้แปลใช้การทับศัพท์โดยเพิ่มคำอธิบายในวงเล็บ และการทับศัพท์และเพิ่มคำอธิบายในเชิงอรรถ อยู่เพียง 2 ตัวอย่างด้วยกัน ดังที่กล่าวไปแล้วในบทที่ 4 ในตัวอย่างที่ 41 และ 43

2) การแปลคำสรรพนาม

ในการแปลวรรณกรรม “คุณพ่อชยาว” “แก้วคำทิพย์ ไชย” มีการแปลคำสรรพนามดังต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 109

Je-ru-sha Ab-bott

You are wan-ted

In the of-fice,

And **I** think **you**'d

Better hurry up! (Webster:3)

“เยรูซา อับบอต

สำนักงานเรียก**เธอ**ให้เข้าไปพบ

และ**ฉัน**คิดว่า รีบไปดีกว่า” (แก้วคำทิพย์:13)

ตัวอย่างที่ 109 เป็นตอนที่ทอมมี เด็กในสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า ได้รับคำสั่งจากคุณแม่บ้านให้มาเรียกตัวเยรูซาไปพบ “แก้วคำทิพย์ ไชย” แปลสรรพนามที่ทอมมีใช้เรียกเยรูซาว่า “เธอ” และใช้สรรพนามแทนตัวเองว่า “ฉัน” ซึ่งฟังดูไม่เคารพคู่สนทนาเท่าใดนัก และแสดงว่าผู้พูดเป็นเด็กที่ไม่มีสัมมาคารวะ ผู้วิจัยเห็นว่า ผู้แปลควรแปลสรรพนาม “I” ว่า “ผม” และ “you” ว่า “พี่” จึงจะเหมาะสม และฟังดูเป็นธรรมชาติมากกว่า

ตัวอย่างที่ 110

What do **you** think is **my** favorite book? Just now, **I** mean; **I** change every three days.

Wuthering Heights. (Webster :46)

ท่านคิดว่า หนังสือเล่มโปรดของ**หนู**คือเรื่องอะไรคะ เรื่องที่ตอนนี้**หนู**ชอบคือ วัตเธอร์ริงไฮท์ เรื่องโปรดของหนูจะเปลี่ยนไปเรื่อยๆ ทุกๆ ๓ วันค่ะ (แก้วคำทิพย์ :52)

จากตัวอย่างที่ 110 จะเห็นได้ว่า “แก้วคำทิพย์ ไชย” แปลสรรพนาม “I” ซึ่งเป็นคำแทนตัวเยรูซาว่า “หนู” และแปลสรรพนาม “you” แทนตัวคุณพ่อขายาวว่า “ท่าน” ซึ่งนับว่าเหมาะสมกับวัยของตัวละครเป็นอย่างดี อีกทั้งยังเป็นการเคารพคู่สนทนาอีกด้วย

ตัวอย่างที่ 111

Sir: Yours of the 7th inst. at hand. In compliance with the instructions received through your secretary, **I** leave on Friday next to spend the summer at Lock Willow Farm. (Webster :102)

ท่านคะ **ดิฉัน** ได้รับจดหมายยืนยันคำสั่งของท่าน ลงวันที่ ๗ จากคุณเลขานุการเรียบร้อยแล้ว และเพื่อเป็นไปตามที่ท่านต้องการ **ดิฉัน** จะออกเดินทางไปไร่ลือก วิลโลว์ เข้าวันศุกร์นี้ และพักอยู่ที่นั่นตลอดช่วงหน้าร้อน (แก้วคำทิพย์ :110)

จากตัวอย่างที่ 111 สรรพนามบุรุษที่ 1 ว่า “หนู” แต่ในบริบทนี้ เจอรูชาที่มีความรู้สึกไม่พอใจ “คุณพ่อขาขาว” ที่ออกคำสั่งให้เธอไปอยู่ที่ไร่ลือก วิลโลว์ ทั้งๆที่เธอมีแผนการที่จะใช้วันหยุดภาคเรียนกับเพื่อนๆ เมื่อเกิดความไม่พอใจ เธอจึงเปลี่ยนจากสรรพนาม “หนู” เป็น “ดิฉัน” เพื่อแสดงความหมิ่นที่ตัวเองมีต่อผู้ปล้ำมภ์ นับว่าเป็นการแปลที่แสดงให้เห็นถึงอารมณ์ของตัวละครได้เป็นอย่างดี

ตัวอย่างที่ 112

Mr. James McBride spent last Sunday with us. Fried chicken an ice cream for dinner, both of which he appeared to appreciated. (Webster: 173)

คุณเจมส์ แมกไบรด์ มาพักกับเราเมื่อวันอาทิตย์ที่ผ่านมา คุณเหมือนเขาจะชอบไก่ทอดกับไอศกรีมที่เราจัดเป็นอาหารเย็น (แก้วคำทิพย์ :180)

จากตัวอย่างที่ 112 จะเห็นได้ว่า “แก้วคำทิพย์ ไชย” แปลชื่อ “Mr. James McBride” ตรงตัวว่า “คุณเจมส์ แมกไบรด์” ซึ่ง เจมส์ เป็นชื่อจริงของ “จิมมี่” ที่เอ่ยถึงในเนื้อเรื่องหลายครั้ง ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าการแปลชื่อโดยเปลี่ยนไปตามภาษาต้นฉบับ จะทำให้ผู้อ่านเกิดความสับสน และคิดว่า “คุณเจมส์” เป็นคนละคนกับ “จิมมี่” ได้ ผู้แปลจึงน่าจะคงใช้ชื่อ “จิมมี่ แมกไบรด์” ไว้ในการแปลประโยคตัวอย่างนี้ จึงจะเหมาะสมมากกว่า

3) การแปลสำนวนและคำเปรียบเทียบ

จากการศึกษางานแปลเรื่อง “คุณพ่อชาวยาว” สำนวนการแปลของ “แก้วคำทิพย์ ไชย” พบว่า ผู้แปลใช้กลวิธีในการแปลสำนวนดังนี้

- 3.1) การแปลแบบตรงตัว
- 3.2) การแปลแบบตีความ
- 3.3) การแปลแบบเทียบเคียงสำนวนภาษาไทย

3.1) การแปลแบบตรงตัว

จากการศึกษาวรรณกรรม “คุณพ่อชาวยาว” สำนวนแปล “แก้วคำทิพย์ ไชย” พบว่าผู้แปลมีการใช้การแปลแบบตรงตัว ดังนี้

ตัวอย่างที่ 113

It didn't seem right for a person of my **lack of antecedents** to marry into any such family as his. (Webster: 178)

หนูเป็นแค่เด็กกำพร้าไม่มีห้วนอนปลายเท้า ไม่คู่ควรกับคนที่มาจากครอบครัวที่มีหน้ามีตามีชาติตระกูลอย่างเขาเลย (แก้วคำทิพย์ :186)

จากตัวอย่างที่ 113 “แก้วคำทิพย์ ไชย” แปลคำว่า “lack of antecedents” ซึ่งมีความหมายว่า “ไม่มีบรรพบุรุษ” ว่า “ไม่มีห้วนอนปลายเท้า” ซึ่งการแปลนี้เป็นการแปลแบบตรงตัว โดยมีการใช้ภาษาให้เป็นสำนวนภาษาไทยที่สละสลวย เป็นการเก็บความได้ครบถ้วนถูกต้องตามต้นฉบับทุกประการ นับว่าเหมาะสม และสอดคล้องกับบริบทเป็นอย่างดี

3.2) การแปลแบบตีความ

จากการศึกษาวรรณกรรม “คุณพ่อชาวยาว” สำนวนแปล “แก้วคำทิพย์ ไชย” พบว่าผู้แปลมีการใช้การแปลแบบตีความ ดังนี้

ตัวอย่างที่ 114

You are the richest man I know. Don't you suppose you could spare one hundred dollars? That girl deserves help a lot more than I ever did. I wouldn't ask it except for the girl; I don't care much what happens to the mother –**she is such a jellyfish**. (Webster :160)

ท่านเป็นคนร่ำรวยที่สุดที่หนูรู้จัก ท่านพอจะกรุณาช่วยบริจาคเงินสัก ๑๐๐ ดอลลาร์ได้ไหมคะ? เธอสมควรได้รับเงินจำนวนนี้มากกว่าหนูยิ่งนัก หนูขอความเมตตาจากท่านเพราะเห็นแก่หญิงสาวคนนี้ โดยไม่สนใจว่าแม่ของเธอจะเป็นอย่างไร เพราะ**เธอช่างทำตัวไร้ประโยชน์เหลือเกิน** (แก้วคำทิพย์ :168)

จากตัวอย่างที่ 114 จะเห็นได้ว่า “แก้วคำทิพย์ ไชย” ตีความประโยค “she is such a jellyfish.” ว่า “เธอช่างทำตัวไร้ประโยชน์เหลือเกิน” โดยเปรียบเทียบ “แมงกะพรุน” ที่ล่องลอยไปมาในทะเลกับ “การทำตัวไร้ประโยชน์” และตัดคำว่า “jellyfish” หรือ “แมงกะพรุน” ในต้นฉบับไป โดยไม่ได้เอ่ยถึงในบทแปล เนื่องจากเป็นการเปรียบเทียบที่ไม่ปรากฏในวัฒนธรรมไทยแต่อย่างใด ดังนั้น จึงไม่จำเป็นที่ผู้แปลจะต้องคงคำว่า “แมงกะพรุน” ไว้ในฉบับแปล เพราะจะทำให้ภาษาฉบับแปลไม่เป็นธรรมชาติ และอาจทำให้ผู้อ่านเกิดความสับสนได้ง่าย ดังนั้นในตัวอย่างนี้ ผู้วิจัยจึงเห็นว่าการแปลของ “แก้วคำทิพย์ ไชย” เหมาะสม ทั้งยังสั้นกระชับ และเข้าใจง่ายอีกด้วย

3.3) การแปลโดยเทียบเคียงสำนวนไทย

จากการศึกษาวรรณกรรม “คุณพ่อขายาว” สำนวนแปล “แก้วคำทิพย์ ไชย” พบว่าผู้แปลมีการแปลโดยเทียบเคียงสำนวนไทย ดังนี้

ตัวอย่างที่ 115

I suppose I might call you Dear Mr.Girl-Hater. Only that's sort of insulting to you, as though money were the only important thing about you. Besides, being rich is such a very external quality. Maybe you won't stay rich all your life; **lots of very clever men get smashed up in Wall Street**. But at least you will stay tall all your life! So I've have to call you Dear Daddy-Long-

Legs. I hope you won't mind. It's just a private pet name—we won't tell Mrs.Lippett. (Webster: 14)

จริงๆ แล้วหนูน่าจะเรียกท่านว่า คุณเกิร์ต เฮเตอร์ (คนเกลียดเด็กผู้หญิง) แต่มันเป็นคำพูดที่เหมือนจะเป็นการสบประมาทตัวเอง แต่ถ้าหนูจะเรียกท่านว่า ท่านผู้ร่ำรวย ก็จะฟังดูราวกับว่าท่านเห็นเงินเป็นสิ่งเดียวที่สำคัญที่สุดในโลก ซึ่งคงจะเป็นการสบประมาทท่าน อีกอย่างเงินก็เป็นเพียงแค่ของนอกกายเท่านั้น มีสำนวนที่ว่า “สี่เท้ายังรู้พลาด นักปราชญ์ยังรู้พลั้ง” ดังนั้นท่านก็อาจจะไม่ได้ร่ำรวยแบบนี้ไปตลอดชีวิตก็ได้

แต่อย่างน้อย ท่านก็ต้องสูงแบบนี้ตลอดไป หนูจึงคิดว่าท่านคงจะไม่ทำอะไรหากหนูจะขอเรียกท่านว่า “คุณพ่อขย่าวที่รัก” กรุณาอย่าบอกเรื่องเช่เล่นนี้กับคุณลิปเปตต์นะคะ (แก้วคำทิพย์: 22)

จากตัวอย่างที่ 115 “แก้วคำทิพย์ ไชย” แปลสำนวนคำเปรียบเทียบ “...lots of very clever men get smashed up in Wall Street.” โดยเทียบเคียงกับสำนวนไทยว่า “สี่เท้ายังรู้พลาด นักปราชญ์ยังรู้พลั้ง” ซึ่งหมายถึง แม้บุคคลนั้นจะมีความเก่งกาจสักเพียงใดก็สามารถพลาดพลั้งได้ การแปลของ “แก้วคำทิพย์ ไชย” นี้สามารถสื่อความหมายได้ทัดเทียมกับต้นฉบับ รวมทั้งทำให้ผู้อ่านเข้าใจมากขึ้นด้วย จึงนับว่าการแปลของ “แก้วคำทิพย์ ไชย” เป็นการแปลที่เหมาะสม

ตัวอย่างที่ 116

The way people are forever rolling their eyes to heaven and saying “Perhaps it's all for the best” when they are perfectly dead sure it's not, makes me enraged. Humility or resignation or whatever you choose to call it, it simply **impotent inertia**. I'm for a more militant religion! (Webster: 160)

การที่คนเรามัวแต่นั่งเฝ้าคอยอ่อนวอนสวรรค์ หวังว่า “บางทีสวรรค์จะประทานสิ่งดีๆ ลงมา” ทั้งที่รู้อยู่แก่ใจว่าเป็นไปไม่ได้ มันทำให้หนูขุ่นเคืองใจอยู่ไม่น้อย จะเรียกมันว่าการเจียมตัว การตกอยู่ใต้อาณัติ หรือจะเรียกอะไรก็ตาม มันก็คือการนั่งอมมือรอทำ ทำตัวไร้ประโยชน์นั่นล่ะคะ หนูขอเลือกศาสนาที่ทำให้กระตือรือร้น ดิ้นรนต่อสู้ด้วยตัวเองได้จะดีกว่า (แก้วคำทิพย์ :168)

จากตัวอย่างข้างต้น คำว่า “impotent inertia” แปลว่า “เรื้อยเปื่อย เลื่อยซา” “แก้วคำทิพย์ ไชย” ได้แปลเป็นสำนวนเปรียบเทียบในภาษาไทยว่า “นั่งงอมืองอเท้า” ซึ่งมีความหมายเท่าเทียมกันว่า การทำตัวเป็นคนเรื้อยเปื่อย ไม่ทำงานใดๆให้เกิดประโยชน์ และให้ความหมายเทียบเคียงกับ “impotent inertia” ในต้นฉบับ ทั้งยังมีความสละสลวย ทำให้ผู้อ่านเห็นภาพชัดเจน และเป็นการเปรียบเทียบที่สอดคล้องกับความเข้าใจของคนไทยอีกด้วย นับเป็นการแปลที่เหมาะสมยิ่ง

5.2.1.2 การถ่ายทอดความหมายในระดับประโยค

ในการเปรียบเทียบกลวิธีการถ่ายทอดความหมายในระดับประโยคของ “แก้วคำทิพย์ ไชย” ได้แบ่งการวิเคราะห์ออกเป็น 2 หัวข้อคือ การแปลประโยคกรรมวาจก และการแปลประโยคปฏิเสธ ซึ่งจะกล่าวถึงรายละเอียดดังต่อไปนี้

1) การแปลประโยคกรรมวาจก

ผู้วิจัยพบว่า “แก้วคำทิพย์ ไชย” มีการแปลประโยคกรรมวาจก ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 117

As I say, the question of your future was brought up and your record was discussed-
thoroughly discussed. (Webster: 7)

ก็อย่างที่ฉันพูดไปแล้วว่า วันนี้เราพูดถึงเรื่องอนาคตของเธอ ยรรูชา-ประวัติและผลการเรียน
ของเธอจะถูกนำขึ้นมาพิจารณาอย่างละเอียด (แก้วคำทิพย์ :16)

จากตัวอย่างที่ 117 ในการแปลประโยค “the question of your future was brought up” “แก้วคำทิพย์ ไชย” แปลประโยคดังกล่าว โดยนำผู้กระทำ “เรา” มาวางในตำแหน่งประธานของประโยค ส่วนวลี “the question of your future” ก็นำมาเป็นกรรมของประโยคในภาษาไทยแทน จึงได้ประโยคใหม่เป็น “เราพูดถึงเรื่องอนาคตของเธอ” ซึ่งเป็นการเรียงประโยคที่สอดคล้องกับลักษณะทางภาษาไทย คือ “ประธาน+กริยา+กรรม” ทำให้ประโยคสละสลวย มีความกระชับ และเข้าใจง่าย

ส่วนในการแปลประโยคถัดมา คือ “your record was discussed” ผู้แปลได้คงประโยคกรรม วาจากไว้ตามต้นฉบับ กล่าวคือคง “your record” ไว้ในตำแหน่งประธานของประโยค โดยแปลว่า “ประวัติของเธอ” และ “ประวัติและผลการเรียนของเธอ” และตามด้วยคำกริยาเดิมคือ “was discussed” ซึ่งแปลในโครงสร้าง “ถูก+กริยา” เป็น “ถูกนำมาพิจารณา” ซึ่งบทแปลของ “แก้วคำทิพย์ ไชย” ในประโยคนี้ สามารถสื่อความหมายได้เทียบเคียงกับต้นฉบับเดิม แต่อย่างไรก็ดีภาษาที่ใช้ยังคงติดโครงสร้างภาษาอังกฤษจึงทำให้ไม่สละสลวยเท่าที่ควร

ตัวอย่างที่ 118

The grass **is dotted with** yellow dandelions and hundreds of girl in blue and white and pink dresses. (Webster: 51)

สนามหญ้ากว้างละลานไปด้วยสีเหลืองของดอกแดนดิไลอัน และเด็กผู้หญิงนับร้อยในชุดสี ขาว ฟ้า และชมพูต่างก็ร่าเริงอยู่ที่นั่น (แก้วคำทิพย์ :58)

จากตัวอย่างที่ 118 “แก้วคำทิพย์ ไชย” แปลกริยา “is dotted with” เสียใหม่ว่า “ละลานไปด้วย” โดยหลีกเลี่ยงการแปลโดยใช้ “ถูก+กริยา” ทำให้ได้ประโยคที่สามารถสื่อความหมายได้อย่าง ชัดเจน

ตัวอย่างที่ 119

Did I ever tell you about the election? It happened three weeks ago, but so fast do we live, that three weeks is ancient history. **Sallie was elected**, and we had a torchlight parade with transparencies saying “McBride Forever”... (Webster: 71)

หนูเล่าให้ท่านฟังหรือยังคะ ว่าผลการเลือกตั้งเป็นอย่างไร เราเลือกตั้งกันตั้งแต่เมื่อ ๓ สัปดาห์ที่แล้ว แต่พวกเรามีเรื่องวุ่นๆมากมายที่ต้องทำ เวลา ๓ สัปดาห์ จึงผ่านไปเร็วมาก ราวกับมันเป็นประวัติศาสตร์ที่ถูกต้องไปแล้ว แซลลี่ได้รับเลือกตั้งคะ และพวกเราก็จัดขบวนแห่คบเพลิงอัน สว่างไสวพร้อมป้ายพลาสติกใสเขียนว่า “แมกไบรด์ ชั่วนิรันดร์” (แก้วคำทิพย์ :78)

จากตัวอย่างที่ 119 “แก้วคำทิพย์ ไชย” หลีกเลี่ยงการแปลคำกริยาเดิม “was elected” ตรงตัวว่า “ถูกเลือก” แต่ใช้ “ได้รับ + กริยา” แทน เป็น “ได้รับเลือกตั้ง” ได้ประโยคที่แปลว่า “แซลลี่ได้รับการเลือกตั้ง” ซึ่งเป็นการเรียบเรียงถ้อยคำที่เหมาะสมและสื่อความหมายได้ตรงตามต้นฉบับ

ตัวอย่างที่ 120

The new clerk in the post office at Bonnyrig Four Corners drank every drop of Jamaica ginger they had in stock—seven dollars’ worth—before **he was discovered**. (Webster :107)

เสมียนคนใหม่ของที่ทำการไปรษณีย์บนนี้ ริคก์ โฟร์ แอบขโมยคิมน้ำจิงจาไมกา ในห้องเก็บของจนเกลี้ยง ไม่เหลือแม้แต่หยอดเดียว คิดเป็นเงินประมาณ ๗ ดอลลาร์ ก่อนจะถูกจับได้ในภายหลัง (แก้วคำทิพย์ :116)

จากตัวอย่างที่ 120 “แก้วคำทิพย์ ไชย” แปลโดยคงลักษณะประโยคกรรมวาจกไว้ โดยแปลคำกริยา “was discovered” ในโครงสร้าง “ถูก+กริยา” เป็น “ถูกจับได้” ทั้งนี้เนื่องจากพิจารณาเห็นว่าคำแปลดังกล่าวสามารถสื่อความหมายได้ชัดเจน และเหมาะสมกับบริบทที่สื่อความไปในทางลบ นับว่าเป็นการแปลที่เหมาะสม

ตัวอย่างที่ 121

“He ‘s been very ill,miss. This is the first day **he’s been allowed to sit up**. You’ll not stay long enough to excite him?” (Webster :183)

“ท่านไม่สบายมากเลยครับ วันนี้เป็นวันแรกที่**หมออนุญาตให้ท่านลุกขึ้นนั่ง** ผมคิดว่าคุณคงจะไม่อยู่นานจนท่านเหนื่อยนะครับ” (แก้วคำทิพย์ :191)

จากตัวอย่างที่ 121 “แก้วคำทิพย์ ไชย” แปลรูปประโยคกรรมวาจก “he’s been allowed to sit up” โดยปรับให้เป็นประโยคธรรมดาจาก โดยนำเอาคำนาม “หมอ” ที่ละไว้ในประโยคต้นฉบับ มาเป็นประธานในประโยค ได้เป็นประโยค “หมออนุญาตให้ท่านลุกขึ้นนั่ง” ซึ่งสามารถสื่อความหมายได้ครบถ้วนตามต้นฉบับ นับว่าเป็นการแปลที่เหมาะสม

ตัวอย่างที่ 122

The lower slopes **are covered with** woods, but the top is just piled rocks and open moor.
(Webster :114)

บริเวณไหลเขลาดลงไปนั้นเป็นป่าไม้ปกคลุมทั่วไปหมด ส่วนบนยอดเขาเป็นหินก้อนใหญ่ มีพุ่มไม้เตี้ยๆ ขึ้นประปราย (แก้วคำทิพย์ :123)

จากตัวอย่างที่ 122 “แก้วคำทิพย์ ไชย” ปรับประโยคเป็นกรรตุวาท โดยใช้คำกริยา “เป็น” เข้ามาช่วยในการแปล และหลีกเลี่ยงการแปลคำกริยาเดิมคือ “are covered with” ตรงคำว่า “ถูกปกคลุมด้วย” ซึ่งเป็นการแปลที่ติดโครงสร้างภาษาอังกฤษ แต่เลือกใช้โครงสร้าง “เป็น+คำนาม” แทนเป็น “เป็นป่าไม้” ซึ่งทำให้บทแปลที่ได้มีความสละสลวย กระชับ และเข้าใจง่าย สามารถสื่อความหมายได้เทียบเคียงต้นฉบับ และเป็นกลวิธีเดียวกันกับที่ “สังวรณั ไกรฤกษ์” ใช้ ดังตัวอย่างที่ 80

ตัวอย่างที่ 123

An extremely interesting and valuable lecture **was given** in the chapel last week upon Roman Remains in Southern France. (Webster: 137)

เมื่อสัปดาห์ก่อนที่โรงสวดมีบรรยายเรื่องที่น่าสนใจและน่าฟังที่สุด เกี่ยวกับซากปรักหักพังของพวกโรมานที่ยังคงหลงเหลืออยู่ในฝรั่งเศส (แก้วคำทิพย์ :146)

จากตัวอย่างที่ 123 “แก้วคำทิพย์ ไชย” แปลประโยคกรรตุวาทจากการปรับให้เป็นประโยคกรรตุวาท โดยใช้คำว่า “มี” นำหน้าประโยค เพื่อหลีกเลี่ยงการระบุผู้ถูกกระทำอย่างเฉพาะเจาะจง และไม่ได้ใช้ความหมายตามกริยากรรตุวาทเดิมคือ “was given” โดยใช้คำกริยา มี + คำนาม “บรรยาย” แทน ซึ่งเป็นการใช้ภาษาที่เหมาะสมกับความนิยมของคนไทย สามารถสื่อความได้ครบถ้วน ถูกต้องตามต้นฉบับเช่นเดียวกัน จะเห็นได้ว่าในตัวอย่างนี้ “แก้วคำทิพย์ ไชย” ใช้กลวิธีการแปลแบบเดียวกับ “สังวรณั ไกรฤกษ์” ดังปรากฏในตัวอย่างที่ 83

2) การแปลประโยคปฏิเสธ

ในการแปลประโยคปฏิเสธที่พบใน “คุณพ่อขย่าว” สำนักแปล “แก้วคำทิพย์ ไชย” ผู้วิจัยพบว่าการแปลประโยคดังกล่าวออกเป็นสองลักษณะเช่นเดียวกับ “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” คือ การแปลแบบตรงตัว และการปรับประโยคปฏิเสธเป็นประโยคบอกเล่า ดังตัวอย่างต่อไปนี้

2.1) การแปลแบบตรงตัว

จากการวิเคราะห์บทแปล “คุณพ่อขย่าว” สำนักแปล “แก้วคำทิพย์ ไชย” พบว่าการแปลประโยคปฏิเสธแบบตรงตัว ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 124

All the lights are out on the campus, but I drank black coffee and **I can't go to sleep.**
(Webster: 40)

แสงไฟทั่วทั้งบริเวณวิทยาลัยดับลงหมดแล้ว แต่หนูดื่มกาแฟดำเข้าไปจึงยังนอนไม่หลับเสีย
ที (แก้วคำทิพย์ :46)

จากตัวอย่างที่ 124 จะเห็นได้ว่า “แก้วคำทิพย์ ไชย” แปลประโยคปฏิเสธ “...I can't go to sleep.” ตรงตัว โดยแปลว่า “ยังนอนไม่หลับเสียที” ซึ่งเป็นการถ่ายทอดความหมายได้เทียบเท่ากับต้นฉบับ ทำให้ผู้อ่านได้รับอรรถรสครบถ้วน

ตัวอย่างที่ 125

Such a lot of troubles! **I didn't hear the rising bell this morning,** then I broke my shoestring while I was hurrying to dress and dropped my collar button down my neck. (Webster: 47)

ช่างเป็นวันที่มีแต่เรื่องยุ่งๆมากมายอะไรอย่างนี้ ! หนูไม่ได้ยินเสียงระฆังตีบอกเวลาเมื่อตอนเช้า แล้วหนูกีรีบมากจนทำเชือกผูกรองเท้าขาดในขณะที่หนูกำลังรีบแต่งตัวจนทำกระดุมคอเสื้อหล่นเข้าไปข้างในเสื้อ (แก้วคำทิพย์ :53)

จากตัวอย่างที่ 125 “แก้วคำทิพย์ ไชย” แปลประโยค “I didn't hear the rising bell this morning.” ตรงตัว โดยการคงแปลเป็นประโยคปฏิเสธในภาษาไทยว่า “หนูไม่ได้ยินเสียงระฆังตีบอกเวลาเมื่อตอนเช้า” เป็นการถ่ายทอดความหมายที่เทียบเคียงกับต้นฉบับ นับเป็นการแปลที่เหมาะสม

ตัวอย่างที่ 126

It seems he glanced at her when she was a baby, decided **he didn't like her**, and **has never noticed her since**. (Webster: 54)

ดูเหมือนว่าเป็นเพราะเมื่อตอนจูเลียยังเด็ก เขาเคยเห็นเธอแวบหนึ่ง แล้วคิดว่า เขาไม่ค่อยชอบเด็กคนนี้สักเท่าไร จากนั้นเขาก็ไม่ได้ใส่ใจอะไรเธออีก (แก้วคำทิพย์ :60)

จากตัวอย่างที่ 126 จะเห็นได้ว่า “แก้วคำทิพย์ ไชย” ถ่ายทอดความหมายของประโยคปฏิเสธในภาษาอังกฤษ ออกมาเป็นประโยคปฏิเสธในภาษาไทยเช่นเดียวกัน โดยแปลประโยค “...he didn't like her,” ว่า “เขาไม่ค่อยชอบเด็กคนนี้สักเท่าไร” และแปลประโยค “...he has never noticed her since.” ว่า “จากนั้นเขาก็ไม่ได้ใส่ใจอะไรเธอ” ตามลำดับ ซึ่งสามารถถ่ายทอดเนื้อหาได้เท่าเทียมกับต้นฉบับเป็นอย่างดี

2.2) การปรับประโยคปฏิเสธ

ในการแปลประโยคปฏิเสธ บางครั้ง “แก้วคำทิพย์ ไชย” จะตีความและปรับประโยคปฏิเสธเสียใหม่ เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจได้ง่ายและชัดเจนมากขึ้นเช่นเดียวกับ “สังวรณั โกรฤกษ์” ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 127

I should rather have elected economics than French, but **I didn't dare**, because I was afraid that unless I reelected French, the Professor would not let me pass--as it was, I just managed to squeeze through the June examination. (Webster: 69)

อันที่จริงหนูอยากเรียนวิชาเศรษฐศาสตร์เสียมากกว่า แต่หนูกลัวว่าถ้าคราวนี้หนูไม่ลงเรียนภาษาฝรั่งเศสซ้ำอีกรอบ อาจารย์คงไม่ยอมให้หนูสอบผ่านแน่ เดือนมิถุนายนที่แล้ว หนูก็สอบผ่านมาได้ อย่างฉิวเฉียดเต็มที (แก้วคำทิพย์ :76)

จากตัวอย่างข้างต้น จะเห็นได้ว่า “แก้วคำทิพย์” มีการปรับประโยคปฏิเสธ เมื่อแปลเป็นภาษาไทย โดยละไม่แปลประโยคปฏิเสธ “I didn’t dare,” แล้วแปลประโยคที่ตามหลังมาว่า “แต่หนูกลัวว่าถ้าคราวนี้หนูไม่ลงเรียนภาษาฝรั่งเศสซ้ำอีกรอบ” ซึ่งก็สามารถสื่อความเข้าใจให้กับผู้อ่านได้เป็นอย่างดี

ตัวอย่างที่ 128

I suppose the registrar **didn't think** it would be right to ask a properly brought-up girl to room with a foundling. (Webster :16)

แต่ที่สำนักทะเบียนจัดให้หนูพักที่ห้องคนเดียว คงเป็นเพราะไม่อยากให้เด็กที่มาจากครอบครัวดีๆ พวกนั้นต้องมาร่วมห้องกับเด็กกำพร้าอย่างหนู (แก้วคำทิพย์ :23)

จากตัวอย่างที่ 128 จะเห็นได้ว่า “แก้วคำทิพย์ ไชย” มีการปรับเปลี่ยนประโยคปฏิเสธ โดยหลีกเลี่ยงการแปลแบบตรงตัว ซึ่งถ้าแปลก็จะแปลได้ว่า “หนูคิดว่าสำนักทะเบียนไม่คิดว่าจะเป็นการถูกต้องหากจะจัดให้เด็กที่มาจากครอบครัวดีๆ ต้องมาร่วมห้องกับเด็กกำพร้าจากหนู” โดยละไม่แปล “didn’t think” แต่ใช้การเรียบเรียงประโยคใหม่ เพื่อให้มีความหมายสละสลวย และสามารถเทียบเคียงความหมายได้เท่ากับต้นฉบับ

5.2.2 กลวิธีการแปลของ “แก้วคำทิพย์ ไชย”

ในการแปลวรรณกรรม “คุณพ่อขาขาว” ของ “แก้วคำทิพย์ ไชย” มีการใช้กลวิธีการแปลแบ่งออกเป็น 3 ประเด็นเช่นเดียวกัน คือ การลดความ การรวบความ และการสลับความ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

5.2.2.1 การลดความ

การลดความเป็นการตัดคำหรือข้อความบางส่วนออกไปซึ่งอาจทำให้ได้บทแปลที่มีความหมายไม่ครบถ้วนตามต้นฉบับที่ต้องการสื่อ เนื่องจากเนื้อความบางส่วนขาดหายไป จากการศึกษา “คุณพ่อขายาว” ต้นฉบับแปล “แก้วคำทิพย์ ไชย” พบว่ามีการใช้กลวิธีลดความ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 129

Usually, as you know, the children are not kept after they are sixteen, but an exception was made in your case. **You had finished our school at fourteen**, and having done so well in your studies –not always, I must say, in your conduct—it was determined to let you go on in the village high school. Now you are finishing that, and of course the asylum cannot be responsible any longer for your support. As it is, you have had two years more than most. (Webster :6)

เรารู้คืออยู่แล้วว่า โดยปกติเราจะรับเลี้ยงเด็กกำพร้าจนกระทั่งอายุครบ ๑๖ ปี แต่เธอเป็นกรณียกเว้น ฉันคงพูดได้ว่าเธอไม่ใช่เด็กเรียบร้อยเท่าไรนัก แต่ก็มีผลการเรียนที่ดีมากทีเดียว ซึ่งนั่นทำให้เธอได้เข้าเรียนโรงเรียนมัธยมฯ ปลายของหมู่บ้าน ตอนนี้เธอเรียนจบแล้ว และอยู่ที่นี้มานานกว่าเด็กคนอื่นถึง ๒ ปี ซึ่งแน่นอน บ้านเด็กกำพร้าไม่สามารถรับเลี้ยงเธอได้อีกต่อไป (แก้วคำทิพย์:15)

จากตัวอย่างที่ 129 “แก้วคำทิพย์ ไชย” ใช้กลวิธีลดความโดยไม่แปลประโยค “You had finished our school at fourteen,” ทำให้ขาดความหมายที่ต้นฉบับต้องการจะสื่อ ส่งผลให้ผู้อ่านไม่ได้รับอรรถรสเทียบเท่าต้นฉบับ

ตัวอย่างที่ 130

My English instructor stopped me on the way out from chapel **last night**, and said it was a charming piece of work except for the sixth line, which had too many feet. **I will send you a copy in case you care to read it.** (Webster :38)

คุณครูวิชาภาษาอังกฤษเรียกให้หนูหยุดคุยกับท่านตรงทางออกจากโบสถ์ว่า โคลงบทนี้เป็นผลงานที่มีเสน่ห์ ประทับใจผู้อ่าน เสียแต่บรรทัดที่ ๖ ออกจะยาวไปสักหน่อยเท่านั้นละ (แก้วคำทิพย์: 44)

จากตัวอย่างที่ 130 จะเห็นได้ว่า “แก้วคำทิพย์ ไชย” ใช้กลวิธีลดความ โดยไม่แปลคำว่า “last night” นอกจากนี้ยังละ ไม่แปลประโยค “I will send you a copy in case you care to read it.” เนื่องจากเห็นว่าข้อความดังกล่าวเป็นรายละเอียดเล็กน้อยๆ จึงตัดออกไป แต่อย่างไรก็ดี การแปลโดยใช้กลวิธีลดความ ไม่แปลให้ครบตามเนื้อหาในต้นฉบับนี้ ทำให้ผู้อ่านไม่ได้รับอรรถรสในการอ่าน เทียบเท่ากับต้นฉบับ ผู้แปลจึงควรแปลให้ครบเนื้อความ โดยอาจแปลได้ว่า “เมื่อคืนนี้คุณครูวิชาภาษาอังกฤษเรียกให้หนูหยุดคุยกับท่านตรงทางออกจากโบสถ์ว่า โคลงบทนี้เป็นผลงานที่มีเสน่ห์ ประทับใจผู้อ่าน เสียแต่บรรทัดที่ ๖ ออกจะยาวไปสักหน่อยเท่านั้นละ ถ้าท่านอยากอ่าน หนูจะส่งไปให้ นะคะ” จึงจะเหมาะสมกว่า

ตัวอย่างที่ 131

I'm in the infirmary now, and have been here for six days; **this is the first time they would let me sit up and have a pen and paper.** (Webster :43)

ตอนนี้หนูพักฟื้นอยู่ที่โรงพยาบาลค่ะ หนูอยู่ที่นี้มา ๖ วันแล้ว **และนี่เป็นครั้งแรกที่พวกเขาอนุญาตให้หนูลุกขึ้นมาเขียน จ.ม. ได้** (แก้วคำทิพย์ :49)

จากตัวอย่างที่ 131 จะเห็นได้ว่า “แก้วคำทิพย์ ไชย” แปลลดความ โดยตีความประโยค “...this is the first time they would let me sit up and have a pen and paper.” ว่า “และนี่เป็นครั้งแรกที่พวกเขาอนุญาตให้หนูลุกขึ้นมาเขียน จ.ม. ได้” แทนที่จะแปลตรงตัวเป็น “นี่เป็นครั้งแรกที่พวกเขาอนุญาตให้หนูลุกขึ้นและมีปากกา กระดาษได้” แต่อย่างไรก็ดี การแปลโดยใช้วิธีลดความในตัวอย่างนี้ ไม่ทำให้เนื้อหาในต้นฉบับบิดเบือนแต่อย่างใด และสามารถสื่อความหมายกับผู้อ่านได้ เทียบเท่ากับต้นฉบับ นับเป็นการแปลที่เหมาะสม

ตัวอย่างที่ 132

I got home to find that the box with my new **blue** spring dress had come, and the skirt was

so tight that I couldn't sit down. (Webster :49)

จากนั้นหนูก็กลับหอพักเพื่อไปดูชุดสำหรับฤดูใบไม้ผลิที่เพิ่งส่งมาถึง แต่พอลองใส่ดูหนูก็ไม่สามารถนั่งลงได้ เพราะกระโปรงมันคับเกินไป (แก้วคำทิพย์:54)

จากตัวอย่างที่ 132 “แก้วคำทิพย์ ไชย” แปลลดความ โดยละคำว่า “สีฟ้า” ที่ส่งไป ส่งผลให้การถ่ายทอดความหมายไม่ครบถ้วนตามต้นฉบับ

ตัวอย่างที่ 133

Lock Willow,

June 19th

Dear Daddy-Long-Legs,

I'm educated! My diploma is in the bottom bureau drawer with my two best dresses.
(Webster: 170)

ไร่ ล็อก วิลโลว์

คุณพ่อชายาวที่รัก

เรียนจบวิทยาลัยแล้ว! ปริญญาบัตรวางเก็บไว้ในลิ้นชักโต๊ะเขียนหนังสือพร้อมกับชุดที่สวยงามที่สุด ๒ ชุดของหนู (แก้วคำทิพย์ :178)

จากตัวอย่างที่ 133 พบว่า “แก้วคำทิพย์ ไชย” แปลวันที่ที่เจ้าหน้าที่หวัจจดหมายตกไป ทำให้ไม่สามารถถ่ายทอดความหมายได้ครบถ้วนเทียบเท่ากับต้นฉบับ

5.2.1.3 การรวบความ

จากการศึกษาวิเคราะห์วรรณกรรมแปล “คุณพ่อชายาว” สำนักแปล “แก้วคำทิพย์ ไชย” ผู้วิจัยพบว่า มีการใช้กลวิธีรวบความ ดังต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 134

I don't know a single thing about you. **I don't even know your name. It is very**

uninspiring writing to a Thing. (Webster :42)

หนูไม่ทราบเรื่องอะไรที่เกี่ยวกับท่านเลยแม้แต่เรื่องเดียว หนูไม่รู้แม้กระทั่งชื่อของท่าน ซึ่ง หนูไม่ค่อยอยากเขียนจ.ม. ถึงสิ่งของหรือคนนะคะ (แก้วคำทิพย์ :48)

จากตัวอย่างที่ 134 “แก้วคำทิพย์ ไชย” รวบรวมประโยค “ I don't even know your name” และ ประโยค “It is very uninspiring writing to a Thing.” เข้าด้วยกัน การแปลสองประโยคนี้นี้แยกกันจะทำให้ประโยคที่ได้ไม่เป็นธรรมชาติในประโยคภาษาไทย เนื่องจากประโยคที่สองมีการใช้สรรพนาม it ซึ่งหากแปลตรงตัวว่า “มัน” ก็จะทำให้บทแปลขาดความไพเราะ ผู้แปลจึงได้รวบรวมทั้งสองประโยคเข้าด้วยกันโดยใช้คำเชื่อม “ซึ่ง” เชื่อมทั้งสองประโยค และปรับเปลี่ยนโดยเพิ่มประธานในประโยคที่สองใหม่ คือเพิ่มคำว่า “หนู” ขึ้นมา เพื่อให้ประโยคมีความเป็นธรรมชาติ และมีความต่อเนื่องมากขึ้น

ตัวอย่างที่ 135

That is a poem. I don't know who wrote it or what it means. (Webster :48)

มันเป็นโคลงที่หนูไม่ทราบว่าใครเป็นผู้ประพันธ์ หรือแม้แต่มันหมายความว่าอย่างไร (แก้ว คำทิพย์ : 54)

จากตัวอย่างที่ 135 ผู้แปลได้รวบรวมความสองประโยคเข้าด้วยกัน โดยใช้คำว่า “ที่” เป็นคำเชื่อม เนื่องจากพิจารณาเห็นว่าทั้งสองประโยคมีความสัมพันธ์กันด้านความหมาย การรวมประโยคให้เป็นประโยคเดียวจะทำให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจง่ายมากขึ้น

ตัวอย่างที่ 136

Sallie has invited me to spend the Christmas vacation with her. She lives in Worcester, Massachusetts. Wasn't it nice of her? (Webster :72)

แซลลี่ชวนหนูไปฉลองวันคริสต์มาสกับที่บ้านของเธอในวูสเตอร์ รัฐแมสซาชูเซตส์ เธอช่างดีกับหนูจริงๆ (แก้วคำทิพย์: 80)

จากตัวอย่างที่ 136 “แก้วคำทิพย์ ไชย” ได้รวมประโยค “Sallie has invited me to spend the Christmas vacation with her.” เข้ากับประโยค “She lives in Worcester, Massachusetts.” เป็นประโยคเดียว ซึ่งทำให้เกิดความกระชับมากขึ้น และยังรักษาใจความตามต้นฉบับได้อีกด้วย นับเป็นการแปลที่เหมาะสม

5.2.1.4 การสลับความ

ผู้วิจัยพบว่า “แก้วคำทิพย์ ไชย” ใช้วิธีการสลับความเพื่อให้ประโยคในภาษาไทยมีความไพเราะ สละสลวย และเป็นธรรมชาติ เช่นเดียวกับ “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 137

(1)	(2)	(3)
I bought a new gown	--one that I didn't need	, but just wanted. (Webster :74)

(1)	(3)	(2)
หนูซื้อเสื้อชุดยามาตัวหนึ่ง	ซึ่งหนูอยากได้มาก	แม้ว่าจะไม่มีความจำเป็นต้องซื้อก็ตาม (แก้วคำทิพย์: 81)

จากตัวอย่างที่ 137 จะเห็นได้ว่า “แก้วคำทิพย์ ไชย” ได้สลับความในประโยคเสียใหม่ เพื่อให้ฉบับแปลเป็นภาษาไทยที่ไพเราะสละสลวย โดยสลับเอาความ “ซึ่งหนูอยากได้มาก” มาไว้ในตำแหน่ง (2) ทำให้ได้ประโยคใหม่ที่สามารถสื่อความหมายได้อย่างครบถ้วน ทำให้ผู้อ่านเข้าใจง่าย โดยไม่เสียอรรถรสแต่อย่างใด

ตัวอย่างที่ 138

(1)	(2)	(3)	(4)
Fifty-seven irregular verbs have I introduced to my brain	in the past four days	--I'm only hoping	they'll stay till after examinations. (Webster: 30)

(2)	(1)	(3)	(4)
เมื่อ ๔ วันที่ผ่านมา	หนูต้องจำคำกริยา ๓ ช่องให้ได้ทั้งหมด ๕๗ คำ	และหนูก็หวังว่า	หนูจะยังจำมันได้จนกว่าจะสอบเสร็จ (แก้วคำทิพย์ :42)

จากตัวอย่างที่ 138 จะเห็นได้ว่า ต้นฉบับประโยคดังกล่าวแบ่งออกเป็น 4 กลุ่มความคิด ตามตัวเลข (1), (2), (3), (4) แต่ในบทแปลผู้แปลได้จัดลำดับการเรียงวลีใหม่เป็น (2), (1), (3),(4) โดยนำเอาคำบอกเวลา “เมื่อ ๔ วันที่ผ่านมา” มาขึ้นต้นประโยค ซึ่งความหมายทางด้านเนื้อหาขึ้นอยู่กับต้นฉบับทุกประการ การสลับความในตัวอย่างนี้ช่วยให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจได้มากขึ้น และเป็นประโยคภาษาไทยที่สละสลวย อ่านรื่นหูอีกด้วย

ตัวอย่างที่ 139

(1)	(2)	(3)
We hitched up the spring wagon	this morning	and drove to the Centre to church. (Webster :64)
(2)	(1)	(3)
เมื่อเช้านี้	พวกเรานั่งรถม้าผ่านในตัวเมือง	แล้วนั่งเลยออกไปจนถึงโบสถ์ (แก้คำทิพย์ :70)

จากตัวอย่างที่ 139 “แก้คำทิพย์ ไชย” มีการสลับความเช่นเดียวกับตัวอย่างที่ 145 กล่าวคือ สลับความเอาคำบอกเวลา “เมื่อเช้านี้” ขึ้นต้นประโยค ทำให้ได้ประโยคภาษาไทยที่มีความไพเราะ สละสลวย และสามารถสื่อความได้ครบถ้วนตามต้นฉบับอีกด้วย

นอกจากนี้จากการศึกษาวิเคราะห์บทแปลเรื่อง “คุณพ่อชาวยาว” ส่วนวนแปลของ “แก้คำทิพย์ ไชย” พบว่า ผู้แปลไม่นิยมใช้กลวิธีการเพิ่มความ แต่จะใช้การแปลตรงตามต้นฉบับเพื่อคงเนื้อหาเดิมไว้ อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยพบว่า “แก้คำทิพย์ ไชย” มีการใช้การเพิ่มความอยู่บ้าง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 140

Mrs.Lippett overlooked the fact that Jerusha had worked hard for her board during those two years, that the convenience of the asylum had come first and her education second; that on days like the present she was kept at home to scrub. (Webster :6)

ถึงตอนนี้ คุณลิปเปตต์ได้มองข้ามความจริงที่ว่า ตลอดช่วง ๒ ปีที่ผ่านมา นั้น เยรูชาต้อง

ทำงานอย่างหนัก งานบ้านและหน้าที่ดูแลทุกคนในบ้านเด็กกำพร้าจะต้องมาก่อนการเรียนของเธอ ด้วยซ้ำ เหมือนอย่างวันนี้ เสรุขาง่วนอยู่กับงานบ้าน และจัดเตรียมอาหารสำหรับแขกของบ้านเด็กกำพร้าตั้งแต่เช้ามืด (แก้วคำทิพย์ :15)

จากตัวอย่างที่ 140 เป็นการบรรยายความถึงลักษณะงานที่เธอรูซาต้องทำในสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า โดย “แก้วคำทิพย์ ไชย” แปลโดยใช้การเพิ่มความ “เหมือนอย่างวันนี้ เสรุขาง่วนอยู่กับงานบ้าน และจัดเตรียมอาหารสำหรับแขกของบ้านเด็กกำพร้าตั้งแต่เช้ามืด” เพื่อให้ผู้อ่านเห็นภาพการทำงานอย่างหนักของตัวละครเอกของเรื่อง

5.3 ข้อสังเกตจากการวิเคราะห์สำนวนแปลของ “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” และ “แก้วคำทิพย์ ไชย”

จากการวิเคราะห์วรรณกรรมเรื่อง “คุณพ่อชาวยาว” ทั้งสองสำนวนแปล ผู้วิจัยพบว่า นอกเหนือจากการใช้กลวิธีการแปลแบบลดความ รวบความ และสลับความแล้ว “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” ยังใช้ “การเพิ่มความ” ตามจินตนาการของผู้แปลเอง โดยมุ่งหวังให้ภาษาแปลมีความสละสลวย ไพเราะ เป็นธรรมชาติ ทำให้ผู้อ่านสามารถเห็นภาพเหตุการณ์ต่างๆ ได้อย่างชัดเจน ส่งผลให้บรรยากาศของเนื้อเรื่องน่าติดตามมากขึ้น ซึ่งกลวิธีนี้ไม่พบในสำนวนแปลของ “แก้วคำทิพย์ ไชย”

จากการศึกษาวิเคราะห์หีบห่อแปลเรื่อง “คุณพ่อชาวยาว” สำนวนแปลของ “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” พบว่า ผู้แปลใช้การเพิ่มความแบ่งเป็น 2 ลักษณะคือ

- 1) การเพิ่มความเพื่อเน้นอารมณ์ ความรู้สึก และบุคลิกของตัวละคร
- 2) การเพิ่มความให้เหมาะสมกับฉากและสถานการณ์ในเรื่อง

1) การเพิ่มความเพื่อเน้นอารมณ์ ความรู้สึก และบุคลิกของตัวละคร

การเพิ่มความเพื่อเน้นอารมณ์ ความรู้สึก และบุคลิกของตัวละคร มักเกิดจากการตีความตามจินตนาการของผู้แปล โดยตีความจากบริบทแวดล้อม ทั้งนี้เพื่อมุ่งสร้างอารมณ์สในการอ่านให้แก่ผู้อ่านเป็นสำคัญ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 141

The she dropped down on the window seat and leaned throbbing temples against the cool glass. She had been on her feet since five that morning doing everybody’s bidding, scolded and

hurried by a nervous matron. Mrs. Lippett, behind the scenes, did not always maintain the calm and pompous dignity with which she faced an audience of trustees and lady visitors. Jerusha gazed out across a broad stretch of frozen lawn, beyond the tall iron paling that marked the confines of the asylum, down undulating ridges sprinkled with country estates, to the spires of the village rising from the midst of bare trees. (Webster: 2)

วันพุธนี้เธอรู้สึกเหน็ดเหนื่อยเมื่อย่ำเป็นพิเศษ เธอนั่งลงที่ขอบหน้าต่างของห้องเฝ้า. แบนหน้าผากับกระจกหน้าต่างที่เย็นยะเยือก **รู้สึกว่าเส้นเลือดเต้นตุบๆ จึงค่อยสบายขึ้น** เมื่อเข้านี้เธอถูกจากที่นอนเวลา 5 นาฬิกา เหมือนเคย ทำงานต่างๆ ตามคำสั่งของทุกคน ถูกดูแลและถูกเร่งโดยแม่บ้าน ซึ่งออกจะเป็นโรคประสาท

นางลิปเป็ทเป็นแม่บ้านของสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า “จอห์น เกรีย” เป็นคนที่มีสองบุคลิก เวลาออกรับแขกจะดูเป็นคนละคนกับนางลิปเป็ทตัวจริง ซึ่งโมโหง่าย โกรธเก่ง เข้มงวดกวดขัน ปากร้าย และเจ้าระเบียบ แต่พอถึงเวลารับแขกจะมีทีท่าสงบ อ่อนโยน เป็นสง่า น่าเคารพ จึงทำให้เกิดความประทับใจแก่กรรมการบริหาร รวมทั้งสตรีผู้มีเกียรติ และแขกทุกคนที่มาเยี่ยมสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าแห่งนี้

ขณะที่เจอรูชานั่งแนบหน้ากับกระจกหน้าต่างอยู่นั้น เธอมองออกไปยังสนามใหญ่เบื้องหน้า โบสถ์คูคล้ายกับเคลือบด้วยน้ำแข็งเพราะความหนาว สุดเขตสนามเป็นรั้วเหล็กสูง กั้นอาณาเขตสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า เลี้ยวออกไปไกลโพ้น แลเห็นทิวเขาสลับซับซ้อน ดูประหนึ่งเกลียวคลื่น ตามไหล่เขามีบ้านแบบชนบทกระจัดกระจาย มองเห็นยอดแหลมของอาคารและโบสถ์ประจำหมู่บ้านสูงตระหง่านอยู่ท่ามกลางต้นไม้ที่มีแต่กิ่งก้าน ไม่มีใบแม้แต่หน่อย (สังวรณ :16-17)

จากตัวอย่างที่ 141 เป็นเหตุการณ์ตอนที่เจอรูซาเพิ่งเสร็จจากการทำงานเพื่อต้อนรับคณะกรรมการของสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าที่มาประชุมประจำเดือนที่นั่น จะเห็นได้ว่า “สังวรณ ไกรฤกษ์” เพิ่มความในหลายจุด เพื่อมุ่งหวังจะดึงให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ร่วมไปกับตัวละครนั้นๆ โดยอาศัยการตีความของบริบทแวดล้อม โดยเพิ่มความว่า “วันพุธนี้เธอรู้สึกเหน็ดเหนื่อยเมื่อย่ำเป็นพิเศษ” และ “รู้สึกว่าเส้นเลือดเต้นตุบๆ จึงค่อยสบายขึ้น” ทำให้ผู้อ่านเห็นภาพได้ชัดเจนว่าเยรูซาเหน็ดเหนื่อยกับงานมากเพียงใด ในส่วนของการบรรยายฉากทิวทัศน์ “สังวรณ ไกรฤกษ์” ก็ตีความได้ละเอียดกว่าต้นฉบับ

ตัวอย่างที่ 142

Jerusha leaned forward watching with curiosity—and a touch of wistfulness—the stream of carriages and automobiles that rolled out of the asylum gates. In imagination she followed first one equipage then another to the big houses dotted along the hillside. She pictured herself in a fur coat and a velvet hat trimmed with feathers leaning back in the seat and nonchalantly murmuring “Home” to the driver. But on the doorsill of her home **the picture grew blurred.** (Webster :2)

เจอร์ูชา มองดูรถหลายคันของแขกที่กำลังเล่นตามกันออกจากประตูใหญ่ เธอเหม่อมองด้วยความคิดฝัน สภาพชีวิตภายใน “บ้าน” จริงๆ นั้นเป็นอย่างไร หัวใจของเธอแฝงไว้ด้วยความอยากรู้ อยากเห็นระคนกับความเศร้า เธอวาดภาพว่าตัวเองมีบ้าน มีพ่อแม่พี่น้อง เธอสวมเสื้อคลุมขนสัตว์ สวมหมวกกำมะหยี่ตกแต่งด้วยขนนกพลิวสวย กำลังนั่งพิงพนักด้านหลังของรถ เธอออกคำสั่งแก่คนขับด้วยท่าทางภาคภูมิใจว่า “กลับบ้าน” รถก็จะเล่นผ่านสถานที่ต่างๆ ผ่านบ้านที่เรียงรายอยู่ตามไหล่เขา ในที่สุดรถมาหยุดที่หน้าบ้านของเธอ---สิ่งที่ปรากฏในความฝันนั้นเป็นภาพชัดเจนราวกับว่าเป็นความจริง แต่เมื่อเธอลงจากรถมาถึงประตูบ้าน ทุกสิ่งก็สะอึกก็!

ภาพภายในบ้านของเจอร์ูชาสลัวมัว และเลือนลาง เพราะตั้งแต่เกิดมาเธอไม่เคยได้เหยียบย่างเข้าไปในบ้านแห่งใดเลย จึงไม่อาจนึกฝันวาดภาพภายในบ้านได้ (สังวรณ์ :17)

จากตัวอย่างที่ 142 เป็นการบรรยายความรู้สึกนึกคิดของตัวละครในเรื่องคือเจอร์ูชา “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” ใช้วิธีเพิ่มความ โดยใช้การตีความจากบริบทแวดล้อม เพื่อให้ผู้อ่านเห็นภาพความรู้สึกนึกคิด และอารมณ์ของตัวละครได้อย่างชัดเจน ไม่ว่าจะเป็นการเพิ่มความว่า “สภาพชีวิตภายใน “บ้าน” จริงๆ นั้นเป็นอย่างไร หัวใจของเธอแฝงไว้ด้วยความอยากรู้ อยากเห็นระคนกับความเศร้า เธอวาดภาพว่าตัวเองมีบ้าน มีพ่อแม่พี่น้อง” หรือการแปลประโยค “ the picture grew blurred” เสียใหม่ โดยเพิ่มความว่า “ภาพภายในบ้านของเจอร์ูชาสลัวมัว และเลือนลาง เพราะตั้งแต่เกิดมาเธอไม่เคยได้เหยียบย่างเข้าไปในบ้านแห่งใดเลย จึงไม่อาจนึกฝันวาดภาพภายในบ้านได้”

ตัวอย่างที่ 143

Poor ,eager, adventurous little Jerusha, in all her seventeen years, had never stepped inside an ordinary house; she could not picture the daily routine of those other human beings who

carried on their lives undiscommoded by orphans. (Webster :3)

เจอร์ชานำสงสาร เธอเป็นเด็กสาวที่มีนิสัยร่าเริงแจ่มใส ช่างคิดช่างฝัน กระจือรีอรั้น มีชีวิตชีวา และมีอารมณ์ขันมากที่สุด **ความมีอารมณ์ขันเป็นพิเศษของเธอนี้ ทำให้เธออดทนและฟันฝ่าชีวิตกำพร้าอันลำบากมาได้เป็นอย่างดี ถ้าหากเป็นคนอมทุกข์ เพราะสิ่งแวดล้อมซึ่งก่อทุกข์และปัญหาอยู่เสมอแล้ว เธอก็จะยืนหยัดในชีวิตเช่นนี้ได้ยากยิ่ง**

ตลอดเวลา 17 ปี ในชีวิตของเธอนั้น เจอร์ชานไม่เคยมีโอกาสดูหนังอย่างเข้าไปในบ้านธรรมดาๆ สักครั้งเดียว เธอจึงไม่สามารถจินตนาการได้ว่า ชีวิตประจำวันของคนเรานั้นดำเนินไปอย่างไรภายใน “บ้าน” **เด็กกำพร้าจะกินอยู่และหลับนอนในสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าซึ่งเป็นเพียงอาคารที่อยู่อาศัย มิใช่ “บ้าน” ตามความหมาย (สังวรณ:19)**

จากตัวอย่างที่ 143 “สังวรณ ไกรฤกษ์” เพิ่มความเพื่อบรรเทาอารมณ์ ความรู้สึก และบุคลิกของจูดี้ เป็นการให้รายละเอียดของตัวละคร โดยการตีความเพิ่มเติมจากต้นฉบับเพื่อให้ผู้อ่านเกิดจินตนาการคล้ายตาม และเห็นภาพชัดเจนมากขึ้น โดยเพิ่มข้อความ “ความมีอารมณ์ขันเป็นพิเศษของเธอนี้ ทำให้เธออดทนและฟันฝ่าชีวิตกำพร้าอันลำบากมาได้เป็นอย่างดี ถ้าหากเป็นคนอมทุกข์ เพราะสิ่งแวดล้อมซึ่งก่อทุกข์และปัญหาอยู่เสมอแล้ว เธอก็จะยืนหยัดในชีวิตเช่นนี้ได้ยากยิ่ง” และ “เด็กกำพร้าจะกินอยู่และหลับนอนในสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าซึ่งเป็นเพียงอาคารที่อยู่อาศัย มิใช่ “บ้าน” ตามความหมาย” เพิ่มเติมลงไป

2) การเพิ่มความให้เหมาะสมกับฉากและสถานการณ์ในเรื่อง

การเพิ่มความให้เหมาะสมกับฉากและสถานการณ์ในเรื่อง เป็นการเพิ่มความให้สอดคล้องกับบริบทแวดล้อม เกิดจากการจินตนาการเพิ่มเติมของผู้อ่าน ความที่ผู้แปลเพิ่มมานั้นจะช่วยเน้นบรรยากาศให้เหมาะสมกับบทบาทของตัวละคร สถานที่ เวลา และสภาพแวดล้อมที่ปรากฏในเรื่อง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 144

It was a distressing time; and poor Jerusha Abbott, being the oldest orphan, had to bear the brunt of it. But this particular first Wednesday, like its predecessors, finally dragged itself to

a close. Jerusha escaped from the pantry where she had been making sandwiches for the asylum's guests, and turned upstairs to accomplish her regular work. Her special care was room F, where eleven little tots, from four to seven, occupied eleven little cots set in a row. Jerusha assembled her charges, straightened their rumpled frocks, wiped their noses, and started them in an orderly and willing line toward the dining room to engage themselves for a blessed half hour with bread and milk and prune pudding. (Webster :1-2)

เจอร์ูซา แอ็บบอท เป็นเด็กกำพร้าซึ่งมีอายุมากที่สุดในสถานเลี้ยงเด็กกำพร้านี้ เธอจะต้องรับภาระหนักมากเป็นพิเศษ ในวันพุธต้นเดือน เพราะเป็นวันประชุมคณะกรรมการบริหารสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า ทุกวันพุธต้นเดือนจึงเป็นวันที่เธอรู้สึกล้าคดลุ่มที่สุด แต่อย่างไรก็ตาม วันพุธแรกของเดือนนี้ก็จบลงด้วยดี

ในวันดังกล่าว เธอจะต้องตื่นตั้งแต่ 5 นาฬิกา ทำแซนวิชสำหรับแขกที่มาเยี่ยมสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า เสร็จแล้วต้องรีบกลับขึ้นไปชั้นบน เพื่อจัดการธุระประจำวันของเธอให้เสร็จงานที่เธอต้องเอาใจใส่เป็นพิเศษก็คือ ห้องเอ็ฟ. ซึ่งเป็นห้องสำหรับเด็กกำพร้าที่มีอายุน้อยที่สุด อายุตั้งแต่ 4 ขวบ ถึง 7 ขวบ มีเตียงเล็กๆ 11 เตียง วางเรียงแถวริมผนัง เจอร์ูซาจะต้องดูแลรับผิดชอบเด็กทั้ง 11 คนนี้ ดูแลเสื้อผ้าให้เรียบ เช็ดน้ำมูก หวีผม จัดแถวให้เป็นระเบียบ เพื่อเดินเข้าห้องอาหาร ให้เข้าที่นั่งรับประทานอาหารเอง อาหารส่วนใหญ่จะเป็นขนมปัง นม และขนมสังขยาลูกพรุน

หลังจากนั้นเจอร์ูซาจึงได้มีเวลาเป็นอิสระสำหรับตัวเองเพียงครึ่งชั่วโมง (สังวรณ์:3)

จากตัวอย่างที่ 144 “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” เพิ่มความในส่วนของฉากให้เด่นชัดคือ “ในวันพุธต้นเดือน เพราะเป็นวันประชุมคณะกรรมการบริหารสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า ทุกวันพุธต้นเดือนจึงเป็นวันที่เธอรู้สึกล้าคดลุ่มที่สุด” “ในวันดังกล่าว เธอจะต้องตื่นตั้งแต่ 5 นาฬิกา” และ “หลังจากนั้นเจอร์ูซาจึงได้มีเวลาเป็นอิสระสำหรับตัวเองเพียงครึ่งชั่วโมง” การเพิ่มความให้เหมาะสมกับฉากและสถานการณ์ในเรื่อง ส่งผลให้ความเกินไปจากต้นฉบับ แต่ทำให้ผู้อ่านเห็นภาพสิ่งที่ผู้แปลกำลังกล่าวถึง และเห็นภาพเหตุการณ์ในขณะนั้นอย่างชัดเจน อีกทั้งยังช่วยเพิ่มสีสันให้บทแปลเนื่องจากข้อความที่ผู้แปลเพิ่มเข้ามาเกิดจากความรู้สึกนึกคิดของผู้แปลเอง

ตัวอย่างที่ 145

Jerusha's eyes longingly sought the door. Her head was in a whirl of excitement, and she

wished only to escape from Mrs. Lippett's platitudes, and think. She rose and took a tentative step backward. Mrs. Lippett detained her with a gesture; it was an oratorical opportunity not to be slighted.

"I trust that you are properly grateful for this very rare good fortune that has befallen you? Not many girls in your position ever have such an opportunity to rise in the world. You must always remember--"

"I—yes, ma'am, thank you. I think, if that's all I must go and sew a patch on Freddie Perkins's trousers."

The door closed behind her, and Mrs. Lippett watched it with dropped jaw, her peroration in midair. (Webster: 10)

เจอร์ูซาฮอสอดสายสายตาหาประตูทางออก สมองของเธอหมุนตัวด้วยความประหลาดใจ และตื่นเต้น เธออยากจะหนีออกไปให้พ้นทางคำพูดและข้อคิดที่ซ้ำซากของนางลิปเป็ท เมื่อนางหยุดพูด เธอก็ถือโอกาสลุกขึ้น และทำท่าจะหันหลังก้าวออกไป แต่ทันใดนั้น นางลิปเป็ทยกมือขึ้น ส่งสัญญาณให้เธออยู่ต่อ

"ฉันเข้าใจว่าเธอคงจะรู้สึกขอบคุณสวรรค์ที่โอกาสอันพิเศษเสมือนโชคมหาศาลได้หล่นมาถึงมือของเธอ ใช่ไหม---เด็กกำพร้าในสภาพของเธอที่จะโชคดี มีโอกาสไต่ขึ้นที่สูงในโลกนี้ ช่างยากนักหนา เธอจะต้องจำไว้เสมอว่า---"

"ดิฉัน---ค่ะ---ขอบคุณค่ะ ดิฉันคิดว่าคงจะหมดเรื่องแล้ว ดิฉันจะต้องรีบไปปะกางเกงให้เฟรเด็คกี้ เพอร์คิน"

แล้วเจอร์ูซาก็ผลุนผลันไปที่ประตู เปิดประตูออกจากห้องไป

นางลิปเป็ทมองตามหลังหญิงสาว ผู้ปล่อยให้การอบรมสั่งสอนอันยืดเยื้อของนางต้องค้างอยู่กลางอากาศ

เวลาได้ผ่านจากวันนั้นไปจนหมดฤดูหนาว ตามมาด้วยฤดูใบไม้ผลิและฤดูร้อน จนสิ้นฤดูร้อน

เวลาและเหตุการณ์ต่างๆ ได้ผ่านไปตามกำหนดและขั้นตอน จนในที่สุด นางสาวเจอร์ูซา แอ็บบอท ได้ออกจากสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า "จอห์น เกรีย" ซึ่งเธอได้ใช้ชีวิตวัยเด็กและวัยสาว ณ สถานที่แห่งนี้

บัดนี้ เธอเข้าศึกษาต่อในวิทยาลัย โดยความอุปถัมภ์ของสุภาพบุรุษผู้มีจิตใจงาม ซึ่งสมัครใจที่จะให้ชื่อปลอมว่า "นายจอห์น สมิธ"

เจอร์ูชาได้ปฏิบัติตามเงื่อนไของผู้อุปถัมภ์อย่างเคร่งครัด (สังวรณ์ :28)

จากตัวอย่างที่ 145 “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” ได้เพิ่มความในส่วนฉากให้เด่นชัดขึ้นตามบริบทแวดล้อมคือ “เวลาได้ผ่านจากวันนั้นไปจนหมดฤดูหนาว ตามมาด้วยฤดูใบไม้ผลิและฤดูร้อน จนสิ้นฤดูร้อนเวลาและเหตุการณ์ต่างๆ ได้ผ่านไปตามกำหนดและขั้นตอน จนในที่สุด นางสาวเจอร์ูชา แอ็บบอท ได้ออกจากสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า “จอห์น เกรีย” ซึ่งเธอได้ใช้ชีวิตวัยเด็กและวัยรุ่น ณ สถานที่แห่งนี้ บัดนี้ เธอเข้าศึกษาต่อในวิทยาลัย โดยความอุปถัมภ์ของสุภาพบุรุษผู้มีจิตใจงาม ซึ่งสมัครใจที่จะใช้ชื่อปลอมว่า “นายจอห์น สมิธ” เจรูชาได้ปฏิบัติตามเงื่อนไของผู้อุปถัมภ์อย่างเคร่งครัด” การเพิ่มความดังกล่าว ส่งผลให้มีความเกินไปจากต้นฉบับ แต่การที่ผู้แปลเพิ่มความซึ่งเกิดจากความรู้สึกนึกคิดของผู้แปลเข้ามา จะช่วยเพิ่มรสชาติ และบรรยากาศ ให้ผู้อ่านเห็นในสิ่งที่ผู้แปลกำลังกล่าวถึง เห็นภาพเหตุการณ์ในขณะนั้นอย่างชัดเจนว่าเกิดอะไรขึ้น และเพิ่มสีสันให้กับเนื้อเรื่อง

ตัวอย่างที่ 146

Jerusha dropped into the nearest chair and waited with a touch of breathlessness. **An automobile** flashed past the window; Mrs. Lippett glanced after it. (Webster: 5)

เจอร์ูชานั่งลงบนเก้าอี้ที่อยู่ใกล้ตัวที่สุด และรอคอยด้วยความรู้สึกว้าวุ่นใจไม่ทั่วห้อง ขณะนั้น รถคันที่มุษย์ตัวยาวที่สุดในโลกเข้าไปนั่ง กำลังแล่นผ่านข้างหน้าต่าง นางลิปเป็ทมองตามรถคันนั้น (สังวรณ์:21)

ตัวอย่างที่ 146 “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” แปลคำว่า “an automobile” โดยการเพิ่มความว่า “รถคันที่มุษย์ตัวยาวที่สุดในโลกเข้าไปนั่ง” ผู้แปลเพิ่มความในส่วนฉากให้เด่นชัดยิ่งขึ้นตามบริบทแวดล้อม โดยเพิ่มความเพื่อให้ผู้อ่านเห็นภาพเหตุการณ์ที่ “คุณพ่อชยาว” นั่งรถออกไปจากสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า การเพิ่มความให้เหมาะสมกับฉากและสถานการณ์ในเนื้อเรื่อง ส่งผลให้ความเกินไปจากต้นฉบับ แต่ทำให้อ่านได้เห็นสิ่งที่ผู้แปลกำลังกล่าวถึงได้อย่างชัดเจน

ตัวอย่างที่ 147

Mrs. Lippett brought accusing eyes to bear upon the prisoner in the dock, and the prisoner

looked guilty because it seemed to be expected—not because she could remember any strikingly black pages in her record. (Webster: 7)

นางลิปเป็ทมองดูเจอร์ูซา เหมือนกับผู้พิพากษามองจำเลยผู้ทำผิดซึ่งนั่งอยู่ในคอกของศาล ระหว่างรอพิจารณาการลงโทษ เจอร์ูซานั่งคอดก นึกถึงความผิดบางอย่างที่เธอเคยทำไว้ซึ่งคงถูกบันทึกลงในหน้าสีดำของประวัติชีวิต สมองของเธอตีบตัน ได้ยินเสียงแม่บ้านพูดต่อ (สังวรรณ:25)

ตัวอย่างที่ 147 “สังวรรณ ไกรฤกษ์” เพิ่มความในส่วนฉากให้เด่นชัดยิ่งขึ้นตามบริบทแวดล้อม โดยเพิ่มความข้อความเพื่อให้ผู้อ่านเห็นภาพเจอร์ูซาที่กำลังงุนงง และทำท่าปลงตกกับชีวิต เนื่องจากเกรงว่าคุณแม่บ้านจะเรียกมาตำหนิ การเพิ่มความให้เหมาะสมกับฉากและเหตุการณ์ของเรื่องนี้ ส่งผลให้ความเกินไปจากต้นฉบับ แต่ก็สามารถร้อยเรียงเข้ากับเหตุการณ์ได้อย่างต่อเนื่อง สร้างอรรถรสในการอ่านให้กับผู้อ่าน

จากตัวอย่างที่ 141-147 จะเห็นได้ว่า “สังวรรณ ไกรฤกษ์” นิยมใช้กลวิธีการเพิ่มความ ซึ่งนับเป็นลักษณะเฉพาะตัวของผู้แปล ที่มักเพิ่มความตามจินตนาการของคนซึ่งทำให้ผู้อ่านเห็นภาพได้ชัดเจนยิ่งขึ้น ผู้วิจัยเห็นว่า แม้การเพิ่มความจะเป็นกลวิธีที่ทำให้บทแปลมีอรรถรสมากขึ้น แต่ก็เป็นการบิดเบือนเนื้อหาจากต้นฉบับ ซึ่งผู้แปลต้องระมัดระวังในการใช้กลวิธีนี้ เพราะจะทำให้เนื้อหาขาดความกระชับ และเยิ่นเย้อเกินจากต้นฉบับ ส่งผลให้ผู้อ่านเกิดความเบื่อหน่ายได้

นอกจากนี้ จากการวิเคราะห์วรรณกรรมเรื่อง “คุณพ่อชาวยาว” สำนวนแปล ทั้งสองสำนวนแปล ผู้วิจัยยังพบว่า ผู้แปลทั้งสองท่าน ต่างมีข้อบกพร่องในการแปล กล่าวคือ มีการแปลผิด ดังปรากฏในตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 148

It seems queer to be writing letter to somebody you don't know. It seems queer for me to be writing letters at all—I've never written more than **three or four** in my life, so please overlook it if these are not a model kind. (Webster : 13)

ช่างเป็นความรู้สึกที่แปลก ในการเขียนจดหมายถึงใครสักคนที่ไม่เคยรู้จัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับดิฉัน ซึ่งไม่เคยเขียนจดหมายถึงใคร ดิฉันไม่เคยเขียนจดหมายจริงๆ นอกจากข้อความ

สั้นๆ ไม่เกิน **3 หรือ 4 บรรทัด**เท่านั้น ฉะนั้น ขอได้โปรดมองข้ามจดหมายฉบับนี้เสีย ถ้าหากไม่ใช่จดหมายดังที่ท่านต้องการ (สังวรณั: 31)

จากตัวอย่างที่ 148 “สังวรณั โกรฤกษ์” ตีความ “three or four” ว่าเป็น “จดหมาย 3 หรือ 4 บรรทัด” จากการพิจารณาบริบทแวดล้อมพบว่า ผู้เขียนน่าจะต้องการสื่อถึง “จดหมาย 3-4 ฉบับ” มากกว่า เพราะหากต้องการพูดว่า เสรุขเคยเขียนแคโน้ตสั้นๆ 3-4 บรรทัด ก็น่าจะใช้คำว่า “three or four lines” มากกว่า การแปลผิดในตัวอย่างนี้จึงทำให้ผู้อ่านได้รับสารที่ผิดไปจากที่ต้นฉบับต้องการจะสื่อ

ตัวอย่างที่ 149

I meant to write a long letter and tell you all the things I’m learning (Mrs.Lippett said you wanted to know) but **7th hour has just rung**, and in ten minutes I’m due at the athletic field in gymnasium clothes. Don’t you hope I’ll make the team? (Webster: 17)

ดิฉันตั้งใจจะเขียนจดหมายยาวๆและเล่าเกี่ยวกับการเรียนของดิฉันให้ท่านฟัง (คุณลิปเป็ทบอกว่าท่านต้องการทราบ) แต่ระฆังเวลาหนึ่งทุ่มดังขึ้นแล้ว หมายความว่าภายในเวลา 10 นาที ดิฉันจะต้องไปถึงโรงยิมในชุดกีฬา ท่านคิดว่าดิฉันจะได้คัดเลือกให้ร่วมในทีมแข่งขันหรือเปล่าคะ? (สังวรณั: 35)

จากตัวอย่างที่ 149 “สังวรณั โกรฤกษ์” แปลคำว่า “7th hour” ผิด โดยตีความว่าเป็น “เวลาหนึ่งทุ่ม” ซึ่งคำที่ถูกต้องการเป็น “คาบเรียนที่เจ็ด” การแปลผิดในตัวอย่างนี้ส่งผลให้การถ่ายทอดความหมายบิดเบือนไปจากต้นฉบับ

ตัวอย่างที่ 150

That looks like a **June bug**, but is meant to be a portrait of ant trustee except you. (Webster :53)

มองดูคล้าย**ตัวแมลงที่มักจะมีเห็นบ่อยๆในเดือนพฤษภาคม** ดิฉันวาดภาพถึงกรรมการท่านใดท่านหนึ่ง แต่ไม่ใช่คุณพ่อนะคะ (สังวรณั :80)

จากตัวอย่างที่ 150 “สังวรณั ไกรฤกษ์” แปลคำว่า “June bug” เป็น “ตัวแมลงที่มักจะเห็นบ่อยๆ ในเดือนพฤษภาคม” ซึ่งเป็นการแปลที่ผิด ควรจะแปลว่า “ตัวแมลงที่มักจะเห็นบ่อยๆ ในเดือนมิถุนายน” เพื่อให้เทียบเคียงกับต้นฉบับ

ตัวอย่างที่ 151

It is my daily business to hunt the eggs. I fell off a beam in the barn loft yesterday, **while I was trying to crawl over to a nest that the black hen has stolen.** (Webster: 61)

งานประจำวันของดิฉันที่นี้ก็คือ เก็บไข่เป็ดไข่ไก่ เมื่อวานนี้ คันตกลงมาจากช่อของเพดาน ยุ่งข้าว **ขณะที่ไต่ไปเอารังนกซึ่งแม่ไก่ขโมยไป** (สังวรณั: 89)

จากตัวอย่างที่ 157 “สังวรณั ไกรฤกษ์” ตีความประโยคข้างต้นผิด โดยแปล “while I was trying to crawl over to a nest that the black hen has stolen” ว่า “ขณะที่ไต่ไปเอารังนกซึ่งแม่ไก่ขโมยไป” ซึ่งคำแปลที่ถูกต้องควรจะเป็น “ขณะที่ไต่ไปที่รังซึ่งแม่ไก่แอบขึ้นไปสร้างไว้” มากกว่า การแปลผิดดังกล่าวก่อให้เกิดความสับสนแก่ผู้อ่านได้

ตัวอย่างที่ 152

Then she dropped down on the window seat and leaned throbbing temples against the cool **glass.** (Webster :2)

หลังจากทำงานทั้งหมดเสร็จ เธอก็ทิ้งตัวนั่งลงบนขอบหน้าต่าง อิงศีรษะกับ**แก้วน้ำ**เย็นเฉียบ (แก้วคำพิพัย :12)

จากตัวอย่างที่ 152 “แก้วคำพิพัย ไชย” แปล “glass” ผิด ส่งผลให้การถ่ายทอดความหมายในฉบับแปลไม่ครบถ้วนเทียบเท่ากับต้นฉบับ เนื่องจากในบริบทแวดล้อม แสดงให้เห็นว่า “glass” ในที่นี้จะหมายถึง “กระจกหน้าต่าง” ซึ่งการแปลผิดนี้ทำให้ผู้อ่านได้บรรยากาศไม่เทียบเคียงต้นฉบับ

ตัวอย่างที่ 153

Sallie McBride and Julia Rutledge Pendleton. **Sallie has red hair and a turn-up nose and is quite friendly; Julia comes from one of the first families in New York and hasn't noticed me yet.** They room together and the senior and I have singles. Usually freshmen can't get singles; they are very scarce, but I got one without even asking. I suppose the registrar didn't think it would be right to ask a properly brought-up girl to room with a foundling. You see there are advantages! (Webster: 15-16)

แซลลี่ มาจากครอบครัวชั้นสูงในนิวยอร์ก เธอมีผมสีแดง จมูกของเธอเขย่งขึ้น และดูท่าทางจะเป็นคนมีอัธยาศัยดีทีเดียวค่ะ แต่เธอยังคงไม่เห็นหนูแน่เลย (แก้วคำทิพย์ :23)

จากตัวอย่างที่ 153 “แก้วคำทิพย์ ไชย” แปลข้อความข้างต้นผิด เนื่องจากต้นฉบับต้องการจะสื่อว่า “แซลลี่ มีผมสีแดง จมูกเขย่งนิดๆ” ส่วน จูเลียนั้น เป็นคนที่มีนิสัยเย่อหยิ่ง และทำท่าราวกับไม่เห็นหัวเรูชา แต่ “แก้วคำทิพย์ ไชย” กลับตีความไปว่าในต้นฉบับกล่าวถึงคนเดียว คือแซลลี่ ทำให้การถ่ายทอดความหมายในฉบับแปลไม่ครบถ้วนเทียบเท่ากับต้นฉบับ

ตัวอย่างที่ 154

PS. (9 o'clock)

Sallie McBride just poked her head in at my door. This is what she said:

“I'm so home sick that I simply can't stand it. Do you feel that way?” (Webster :17)

ป.ล. (๕.๐๐ น.)

แซลลี่ แมกไบรด์ โผล่หน้าเข้ามาทางประตูแล้วบอกหนูว่า “คิดถึงบ้านจนจะทนไม่ไหวแล้ว! เธอคิดถึงบ้านเหมือนฉันบ้างไหม?” (แก้วคำทิพย์ : 24)

จากตัวอย่างที่ 154 พบว่า “แก้วคำทิพย์ ไชย” ตีความ “9 o'clock” ว่าเป็นเวลา “9.00 น.” ซึ่งจากการตีความต้นฉบับ พบว่าเวลาที่กล่าวถึงน่าจะเป็น “3 ทุ่ม” มากกว่า เนื่องจากเป็นเวลาที่ “จุกี้”

ว่างเว้นจากการเรียน และมีเวลาเขียนจดหมายถึง “คุณพ่อชาวยาว” ดังที่กล่าวในบริบทก่อนหน้านี้ การแปลผิคนั้นทำให้ความหมายที่ต้นฉบับต้องการจะสื่อถูกบิดเบือนไป

ตัวอย่างที่ 155

We had a molasses candy pull last Friday evening, given by the house matron of Fergusson to the left-behinds in the other halls. There were twenty-two of us altogether, freshmen and sophomores and juniors and seniors all united in amicable accord. The kitchen is huge, with copper pots and kettles hanging in rows on the stone wall—the littlest casserole among them about the size of a washboiler. **Four hundred girls live in Fergusson.** The chef, in a white cap and apron, fetched out twenty-two other white caps and aprons—I can't imagine where he got so many—and we all turned ourselves into cooks. (Webster: 35)

เย็นวันศุกร์ที่แล้ว เรามีงานเลี้ยงขนมลูกกวาดกันค่ะ คุณแม่บ้านที่กัสเซินฮอลล์ และคนอื่นๆ อีกหลายคน ร่วมกันจัดงานนี้ขึ้นมาในโรงอาหารนี่เองค่ะ พวกเราจำนวน ๒๒ คน มารวมกลุ่มกัน เป็นนักศึกษาจากทั้งปี ๑ ปี ๒ ปี ๓ และรุ่นพี่ปี ๔ ห้องครัวที่นี้กว้างมาก ช่างผนังหินมีหม้อทองแดง กาดัมน้ำ และหม้อนั่งอยู่หลายใบแขวนเรียงกันเป็นแถว มีเด็กผู้หญิงมาร่วมงานที่เฟอร์กัสเซิน ประมาณ ๔๐๐ คนเห็นจะได้ค่ะ หัวหน้าพ่อครัวนำผ้ากันเปื้อนและหมวกคลุมผมสีขาวแบบเดียวกับที่เขาใส่มาให้ แล้วพวกเราทั้งหมดก็เดินเข้าครัวไปด้วยกัน แต่หนูสงสัยจริงๆเลยว่า เขาเอาผ้ากันเปื้อนกับหมวกจำนวนมากมาจากที่ไหน (แก้วคำทิพย์ :41)

จากตัวอย่างที่ 155 เป็นการบรรยายเหตุการณ์ที่เด็กๆ กำลังทำขนมกัน ข้อความจากต้นฉบับประโยคที่ว่า “Four hundred girls live in Fergusson.” ต้องการจะสื่อให้เห็นว่า ที่วิทยาลัยเฟอร์กัสเซินมีนักศึกษาหญิงทั้งหมด 400 คน แต่ “แก้วคำทิพย์ ไชย” แปลข้อความดังกล่าวว่า “มีเด็กผู้หญิงมาร่วมงานที่เฟอร์กัสเซิน ประมาณ ๔๐๐ คนเห็นจะได้ค่ะ” ซึ่งเป็นการตีความที่ผิด และในประโยคถัดมา คือ “The chef, in a white cap and apron, fetched out twenty-two other white caps and aprons...” นั้น เป็นการบรรยายภาพให้เห็นอย่างชัดเจนว่า มีเด็กมาร่วมงานเพียง 22 คน แต่ “แก้วคำทิพย์ ไชย” แปลโดยไม่กล่าวว่าพ่อครัวหยิบหมวกจำนวน 22 ใบมาให้ ทำให้ผู้อ่านที่อ่านอาจตีความว่า มีเด็กๆ มาร่วมงานนี้กันถึง 400 คน อย่างที่ “แก้วคำทิพย์ ไชย” แปลไว้ในประโยคก่อนหน้านี้จริง ซึ่งผิดจากต้นฉบับที่ต้องการหมายถึงเด็กๆ แค่ 22 คนเท่านั้น

ตัวอย่างที่ 156

Good-bye, Daddy. I must **call** on Harriet Martin now, and, having discussed the chemical situation, casually drop a few thoughts on the subject next president. (Webster :70)

หนูคงต้องกล่าวลาท่านแล้วล่ะค่ะ เพราะหนูจะต้องโทรฯ ไปหาแฮร์เรียต มาร์ติน เพื่อจะปรึกษาเกี่ยวกับวิชาเคมี และคงต้องหยุดคิดเรื่องเลือกตั้งประธานนักเรียนไว้สักพัก (แก้วคำทิพย์ :44)

ตัวอย่างที่ 157

Julia’s desirable uncle **called** again this afternoon—and brought a five-pound box of chocolates. There are advantages you see about rooming with Julia. (Webster: 76)

บ่ายวันนี้คุณอาผู้แสนดีของ จูเลีย โทรฯ มาหา และนำช็อกโกแลตขนาด ๒๒๕ กรัม มาเป็นของฝากให้เราด้วย การอยู่ร่วมห้องกับจูเลียก็มีข้อดีตรงนี้ล่ะค่ะ (แก้วคำทิพย์ :83)

จากตัวอย่างที่ 156-157 “แก้วคำทิพย์ ไชย” ตีความคำว่า “call” ผิด โดยตีความว่า แปลว่า “โทร” ซึ่งไม่น่าจะเป็นไปได้ เพราะจากบริบทแวดล้อม คำนี้น่าจะแปลว่า “มาหา หรือ มาเยี่ยม” มากกว่า การแปลผิดส่งผลให้ความหมายในฉบับแปลไม่ครบถ้วนเท่ากับต้นฉบับ

ตัวอย่างที่ 158

It’s awfully funny to think of that great big, long-legged man (he’s nearly as long-legged as you, Daddy) ever sitting in Mrs. Semple’s lap and having his face washed. Particularly funny when you see her lap! She has two laps now, and three chins. But he says that once she was thin and wiry and spry and **could run faster than he**. (Webster :113)

ตลกดีนะค่ะ พอคิดขึ้นมาว่าผู้ชายใหญ่ยาวคนนี้ (ยาวพอๆกับขาของคุณพ่อเลยล่ะค่ะ) ครั้งหนึ่งเคยนั่งบนตักคุณนายเซมเปิล และเธอยังเคยอาบน้ำแต่งตัวให้เขาอีกด้วย และที่ตลกไปกว่านั้นคือตอนนี้คุณนายเซมเปิล แกเหมือนมี ๒ ตักให้หนึ่ง เพราะแกตัวอ้วนใหญ่มากจนกางเป็น๓ ชั้น แต่เขา

บอกว่าเมื่อก่อนนั้นเธอเป็นคนผอม ปราดเปรี้ยว คล่องแคล่ว และวิ่งเร็วกว่ากับเขาด้วยละกะ (แก้วคำทิพย์ :122)

จากตัวอย่างที่ 158 “แก้วคำทิพย์ ไชย” ตีความคำว่า “could run faster than he” ว่าเป็น “วิ่งเร็วกว่า กับเขา” ซึ่งเป็นการตีความที่ผิด ส่งผลให้ความหมายในฉบับแปลไม่ครบถ้วนเท่ากับต้นฉบับ อาจปรับบทแปลใหม่ได้ว่า “วิ่งเร็วกว่าเขา” จึงจะถูกต้อง

ตัวอย่างที่ 159

May 17th

Dear Daddy-Long-Legs,

This is going to be extremely short because my shoulder aches at the sight of a pen.
(Webster: 169)

วันที่ ๑ พฤษภาคม

คุณพ่อขาวยาวที่รัก

จดหมายฉบับนี้สั้นนิดเดียว เพราะแค่เห็นปากกาหนูก็ปวดไหล่ขึ้นมาทันที วันนี้ทั้งวันมีงานเขียนจนล้นมือ (แก้วคำทิพย์ :179)

จากตัวอย่างที่ 159 พบว่า “แก้วคำทิพย์ ไชย” แปลผิดเพี้ยนไปจากต้นฉบับ โดยแปลวันที่ผิด ที่ถูกต้องควรแปลว่า วันที่ 17 พฤษภาคม ซึ่งการแปลผิดนี้ทำให้ผู้อ่านไม่ได้รับอรรถรสเท่าเทียมกับต้นฉบับ

จากการศึกษาวิเคราะห์การถ่ายทอดความหมาย กลวิธีการแปล และข้อบกพร่องที่พบในสำนวนแปล ของ “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” และ “แก้วคำทิพย์ ไชย” ดังที่กล่าวมาแล้วในข้างต้น ผู้วิจัยได้นำเอาผลการศึกษานำเสนอการแปลของผู้แปลทั้งสองท่าน มาเปรียบเทียบในรูปแบบตารางเพื่อให้เห็นภาพชัดเจนยิ่งขึ้น

ตารางที่ 4 : เปรียบเทียบการถ่ายทอดความหมายของ “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” และ “แก้วคำทิพย์ ไชย”

การถ่ายทอดความหมายของ “สังวรณ์ ไกรฤกษ์”	การถ่ายทอดความหมายของ “แก้วคำทิพย์ ไชย”
<p>1. การถ่ายทอดความหมายระดับคำ/สำนวน</p> <p>1.1 การแปลคำนาม มีการใช้การทับศัพท์โดยตรง การทับศัพท์โดยเติมคำนามบอกลักษณะ และการทับศัพท์โดยเพิ่มคำอธิบายในวงเล็บ และเพิ่มคำอธิบายหลังคำทับศัพท์</p> <p>1.2 การแปลคำสรรพนาม ใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 แทนคำเรียกตัวเองของตัวละครเอกในเรื่องว่า “ดิฉัน” และสรรพนามบุรุษที่ 2 แทนคำเรียกคุณพ่อชายาวว่า “ท่าน”</p> <p>1.3 การแปลสำนวนและคำเปรียบเทียบ มีการแปลสำนวนและคำเปรียบเทียบแบบตรงตัว ดีความ และแปลแบบเทียบเคียงสำนวนไทย</p>	<p>1. การถ่ายทอดความหมายระดับคำ/สำนวน</p> <p>1.1 การแปลคำนาม มีการใช้คำทับศัพท์โดยตรง การทับศัพท์โดยเติมคำนามบอกลักษณะ และการทับศัพท์โดยเพิ่มคำอธิบายในวงเล็บประกอบคำภาษาอังกฤษและการใช้เชิงอรรถ</p> <p>1.2 การแปลคำสรรพนาม ใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 แทนคำเรียกตัวเองของตัวละครเอกในเรื่องว่า “หนู” และสรรพนามบุรุษที่ 2 แทนคำเรียกคุณพ่อชายาวว่า “ท่าน”</p> <p>1.3 การแปลสำนวนและคำเปรียบเทียบ มีการแปลสำนวนและคำเปรียบเทียบแบบตรงตัว ดีความ และแปลแบบเทียบเคียงสำนวนไทย</p>
<p>2 การถ่ายทอดความหมายระดับประโยค</p> <p>2.1 ในการแปลประโยคกรรมวาจกพบว่า มีลักษณะการถ่ายทอดความหมายดังนี้</p> <ul style="list-style-type: none"> - แปลเป็นประโยคกรรมวาจกโดยใช้ประโยค “ถูก+กริยา” - แปลเป็นประโยคกรรมตุจกโดยใช้คำว่า “ได้รับ” ขึ้นต้นคำกริยา - แปลเป็นประโยคกรรมตุจกโดยเปลี่ยนความหมายของกริยาในประโยค 	<p>2. การถ่ายทอดความหมายระดับประโยค</p> <p>2.1 ในการแปลประโยคกรรมวาจกพบว่า มีลักษณะการถ่ายทอดความหมายดังนี้</p> <ul style="list-style-type: none"> - แปลเป็นประโยคกรรมวาจกโดยใช้ประโยค “ถูก+กริยา” - แปลเป็นประโยคกรรมตุจกโดยใช้คำว่า “ได้รับ” ขึ้นต้นคำกริยา - แปลเป็นประโยคกรรมตุจกโดยเปลี่ยนความหมายของกริยาในประโยค

การถ่ายทอดความหมายของ “สังวรณ์ ไกรฤกษ์”	การถ่ายทอดความหมายของ “แก้วคำทิพย์ ไชย”
<ul style="list-style-type: none"> - แปลเป็นกรรตุวาจกโดยการระบุผู้กระทำ - แปลเป็นกรรตุวาจกโดยใช้คำว่า “เป็น+ คำนาม” - แปลเป็นกรรตุวาจกโดยใช้คำว่า “มี” <p>ขึ้นต้นประโยค</p> <ul style="list-style-type: none"> - แปลเป็นกรรตุวาจกโดยปรับเอาผู้กระทำมาไว้ในตำแหน่งประธานของประโยค 	<ul style="list-style-type: none"> - แปลเป็นกรรตุวาจกโดยการระบุผู้กระทำ - แปลเป็นกรรตุวาจกโดยใช้คำว่า “เป็น+ คำนาม” - แปลเป็นกรรตุวาจกโดยใช้คำว่า “มี” <p>ขึ้นต้นประโยค</p> <ul style="list-style-type: none"> - แปลเป็นกรรตุวาจกโดยปรับเอาผู้กระทำมาไว้ในตำแหน่งประธานของประโยค
<p>2.2 การแปลประโยคปฏิเสธ แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ</p> <ul style="list-style-type: none"> - การแปลแบบตรงตัว - การปรับประโยคปฏิเสธ 	<p>2.2 การแปลประโยคปฏิเสธ แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ</p> <ul style="list-style-type: none"> - การแปลแบบตรงตัว - การปรับประโยคปฏิเสธ

จากตารางที่ 4 จะเห็นได้ว่า ในการแปลคำนามโดยใช้คำทับศัพท์ ของ “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” และ “แก้วคำทิพย์ ไชย” มีความคล้ายคลึงกัน จะมีความแตกต่างกันอยู่บ้างคือ ในการทับศัพท์โดยเพิ่มคำอธิบาย “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” ใช้กลวิธีการเติมคำอธิบายในวงเล็บ และเพิ่มคำอธิบายหลังคำทับศัพท์ แต่ “แก้วคำทิพย์ ไชย” ใช้วิธีการเพิ่มคำอธิบายในวงเล็บประกอบภาษาอังกฤษ และการใช้เชิงอรรถ และในการใช้คำทับศัพท์ที่เป็นชื่อเฉพาะนั้น ผู้แปลทั้งสองท่านมักจะใช้ตัวสะกดไม่เหมือนกัน แต่มักจะเป็นคำที่ออกเสียงเหมือนกัน ในส่วนของการแปลคำสรรพนาม “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” ซึ่งเป็นนักแปลอาวุโส ซึ่งแปลเรื่อง “คุณพ่อขาวยาว” ก่อน “แก้วคำทิพย์ ไชย” ถึง 16 ปี พิจารณาเห็นว่า ตัวละครเอกของเรื่องของ เจอรูชาควรจะให้ความเคารพต่อ “คุณพ่อขาวยาว” ทั้งยังเห็นว่าตัวละครทั้งสองตัวไม่เคยได้พบหน้ากันมาก่อน ความคุ้นเคยสนิทสนมจึงมีไม่มากนัก จึงกำหนดตัวเองว่า “ดิฉัน” ซึ่งเป็นคำที่บุตรสาวใช้แทนตัวเองในการสนทนากับบิดาในภาษาเก่า ขณะที่ “แก้วคำทิพย์ ไชย” ใช้สรรพนามแทนตัวเธอรูชาว่า “หนู” เพื่อแสดงความสนิทสนมและเป็นกันเองระหว่างคุณพ่อขาวยาวและตัวเอง นอกจากนี้ในการแปลสำนวน ผู้แปลทั้งสองท่านก็ใช้กลวิธีที่คล้ายคลึงกันเช่นกัน กล่าวคือ ใช้กลวิธีแปลสำนวนแบบตรงตัว แบบตีความ และแบบเทียบเคียงสำนวนไทย ซึ่งทั้งสองท่านจะใช้กลวิธีแปลสำนวนแบบตรงตัวเมื่อสำนวนในภาษาดั้งเดิมตรง

กับสำนวนในภาษาไทยโดยไม่ต้องดัดแปลงแต่อย่างใด แต่กลวิธีส่วนใหญ่ที่ผู้แปลทั้งสองท่านนิยมใช้คือ การแปลแบบตีความ และการแปลแบบเทียบเคียงสำนวนไทย

ในส่วนของการถ่ายทอดความหมายระดับประโยค พบว่าในการแปลประโยคกรรมวาจก ผู้แปลทั้งสองท่านมีการใช้กลวิธีที่เหมือนกันคือ มีการแปลเป็นประโยคกรรตุวาจกโดยใช้คำว่า “ได้รับ” ขึ้นต้นคำกริยา แปลเป็นประโยคกรรตุวาจกโดยเปลี่ยนความหมายของกริยาในประโยค แปลเป็นกรรตุวาจกโดยการระบุผู้กระทำ แปลเป็นกรรตุวาจกโดยใช้คำว่า “เป็น+คำนาม” แปลเป็นกรรตุวาจกโดยใช้คำว่า “มี” ขึ้นต้นประโยค แปลเป็นกรรตุวาจกโดยปรับเอาผู้กระทำมาไว้ในตำแหน่งประธานของประโยค ทั้งนี้เพื่อหลีกเลี่ยงสภาวะแทรกซ้อนทางภาษาที่เกิดจากโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ผู้แปลทั้งสองท่านยังใช้วิธีการแปลโดยคงประโยคกรรมวาจกโดยใช้รูปประโยค “ถูก+กริยา” เมื่อจะสื่อความหมายไปในทางลบ ซึ่งนับเป็นการใช้ภาษาที่เหมาะสม ในส่วนของการแปลประโยคปฏิเสธ พบว่า ผู้แปลทั้งสองท่านมีการใช้กลวิธีที่เหมือนกันเช่นกันคือ ใช้การแปลประโยคปฏิเสธ แบ่งเป็น 2 ลักษณะ คือ การแปลตรงตัว และการปรับประโยคปฏิเสธ ตามความเหมาะสมของเนื้อหา

สำหรับกลวิธีการแปลที่พบในบทแปลของผู้แปลทั้งสองท่าน ผู้วิจัยได้นำมาเปรียบเทียบในรูปแบบของตารางดังนี้

ตารางที่ 5 : เปรียบเทียบกลวิธีการแปลของ “สังวรรณ ไกรฤกษ์” และ “แก้วคำทิพย์ ไชย”

กลวิธีการแปลของ “สังวรรณ ไกรฤกษ์”	กลวิธีการแปลของ “แก้วคำทิพย์ ไชย”
<p>1. การลดความ</p> <p>- มีการใช้การลดความอยู่บ้าง ซึ่งทำให้ความหมายบางส่วนขาดหายไป กลวิธีนี้ไม่พบบ่อยเท่ากับการเพิ่มความ</p>	<p>1. การลดความ</p> <p>- พบว่ามีการแปลแบบลดความเพื่อให้เนื้อเรื่องดำเนินไปอย่างกระชับไม่เยิ่นเย้อ แต่ก็ส่งผลให้เนื้อความบางส่วนขาดหายไป</p>
<p>2. การรวมความ</p> <p>- มีการรวมความตั้งแต่สองประโยคขึ้นไปเข้าด้วยกันเป็นประโยคเดียว ทำให้เกิดความกระชับและภาษาฉบับแปลมีความสละสลวยเพิ่มขึ้น</p>	<p>2. การรวมความ</p> <p>- มีการรวมความตั้งแต่สองประโยคขึ้นไปเข้าด้วยกันเป็นประโยคเดียว ทำให้เกิดความกระชับและภาษาฉบับแปลมีความสละสลวยเพิ่มขึ้น</p>

ตารางที่ 5 : เปรียบเทียบกลวิธีการแปลของ “สังวรณั์ ไกรฤกษ์” และ “แก้วคำทิพย์ ไชย” (ต่อ)

กลวิธีการแปลของ “สังวรณั์ ไกรฤกษ์”	กลวิธีการแปลของ “แก้วคำทิพย์ ไชย”
3. การสลับความ - มีการสลับความ เพื่อให้บทแปลมีความ สละสลวย อ่านแล้วรื่นหู และทำให้ผู้อ่านเกิด ความเข้าใจมากขึ้น	3. การสลับความ - มีการสลับความ เพื่อให้บทแปลมีความ สละสลวย อ่านแล้วรื่นหู และทำให้ผู้อ่านเกิด ความเข้าใจมากขึ้น

จากตารางที่ 5 ผู้วิจัยพบว่าทั้ง “สังวรณั์ ไกรฤกษ์” และ “แก้วคำทิพย์ ไชย” มีการใช้การลดความ แต่ปรากฏไม่บ่อยนัก เพราะผู้แปลพิจารณาว่าในการใช้การแปลแบบลดความนั้น แม้จะทำให้เนื้อเรื่องดำเนินไปอย่างรวดเร็ว แต่ก็ส่งผลให้เนื้อความบางส่วนจากต้นฉบับขาดหายไป นอกจากนี้ผู้แปลทั้งคู่ยังใช้กลวิธีการแปลแบบรวบความ และสลับความ โดยต่างมีจุดมุ่งหมายที่จะให้บทแปลมีความกระชับ ไม่เยิ่นเย้อ ทำให้บทแปลที่ได้มีความไพเราะสละสลวย และเป็นธรรมชาติในภาษาไทยมากขึ้น

สำหรับบทแปลของ “สังวรณั์ ไกรฤกษ์” นั้น ผู้วิจัยพบว่ามีการใช้การเพิ่มความตามจินตนาการของผู้แปลโดยมุ่งหวังจะสร้างบรรยากาศให้กับเนื้อเรื่องมากขึ้น แต่อย่างไรก็ดี วิธีการดังกล่าวเป็นการบิดเบือนเนื้อหาเดิมของต้นฉบับ ทำให้ผู้อ่านไม่ได้รับอรรถรสเทียบเท่ากับที่ผู้เขียนต้องการสื่อ

นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังพบว่า ผู้แปลทั้งสองท่านต่างมีการแปลผิด อันเนื่องมาจากการตีความผิดซึ่งส่งผลให้บทแปลที่ได้มีเนื้อหาไม่ครบถ้วนตามต้นฉบับ ไม่สามารถสื่อความหมายได้ตามที่ผู้เขียนต้นฉบับต้องการอีกด้วย

หลังจากที่ได้วิเคราะห์เปรียบเทียบการถ่ายทอดความหมาย และกลวิธีการแปลของ “สังวรณั์ ไกรฤกษ์” และ “แก้วคำทิพย์ ไชย” แล้ว ผู้วิจัยได้ออกแบบทดสอบขึ้นจำนวน 1 ฉบับเพื่อทดสอบความนิยมของผู้อ่านว่าชื่นชอบสำนวนการแปลของผู้อ่านท่านใดมากกว่ากัน ดังจะนำเสนอต่อไปในบทที่ 6

บทที่ 6

การสำรวจความนิยมของผู้่านที่มีต่อ “คุณพ่อขายาว” ทั้งสองสำนวนแปล

ในการวิเคราะห์เปรียบเทียบการแปลนวนิยายเรื่อง “คุณพ่อขายาว” สำนวนภาษาไทยของ “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” กับสำนวนภาษาไทยของ “แก้วคำทิพย์ ไชย” จากเรื่อง “Daddy-Long-Legs” ของ จีน เว็สสเตอร์ นั้น ผู้วิจัยได้จัดทำแบบทดสอบขึ้น 1 ฉบับ โดยได้แจกแบบทดสอบให้กับกลุ่มเป้าหมายซึ่งเป็นสมาชิกชมรมวรรณศิลป์ จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จำนวน 40 คน

ลักษณะของแบบทดสอบประกอบไปด้วยแบบทดสอบจำนวน 15 ข้อ ในแต่ละข้อประกอบด้วยสำนวนแปลของ “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” และ “แก้วคำทิพย์ ไชย” โดยผู้วิจัยได้ให้รายละเอียดของสถานการณ์เพื่อให้ผู้ตอบแบบทดสอบทราบถึงบริบทของเนื้อเรื่องในช่วงนั้น จากนั้นจึงให้ผู้ตอบแบบทดสอบเลือกว่าชอบสำนวนใดมากกว่ากัน โดยในข้อทดสอบจะไม่ระบุว่าสำนวนใดเป็นของนักแปลท่านใด นอกจากนี้ยังกำหนดให้ผู้ตอบแบบทดสอบระบุเหตุผลที่เลือกสำนวนแปลนั้นๆ ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดเหตุผลให้เลือกตอบทั้งสิ้น 6 เหตุผล อันได้แก่ สละสลวย กระชับ ไม่เ็นเยื้อ เข้าใจง่าย ได้อารมณ์ความรู้สึก ใช้คำได้เหมาะกับเหตุการณ์ และอื่นๆ ระบุ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างแบบทดสอบ

คำชี้แจง : กรุณาทำเครื่องหมาย X ทับข้อ ก. หรือ ข. ที่ท่านชอบมากกว่าอีกข้อหนึ่ง และระบุเหตุผลที่ท่านเลือกบทแปลข้อนั้น โดยการทำเครื่องหมาย X บนตัวเลขหน้าเหตุผลที่เลือก (อาจจะตอบมากกว่า 1 เหตุผลก็ได้)

สถานการณ์ : จูดีเขียนจดหมายถึง “คุณพ่อขายาว” บรรยายถึงความร้ายกาจของตัวเอง

ก. คุณพ่อขายาวที่รัก

ดิฉันเป็นสัตว์ร้ายแน่แท้ทีเดียว!

ข. คุณพ่อขายาวที่รัก

ตัวหนูเนี่ยช่างเลวร้ายจริงๆ

เหตุผลที่เลือก

1. สละสลวย	2. กระชับ ไม่เ็นเยื้อ	3. เข้าใจง่าย
4. ได้อารมณ์ ความรู้สึก	5. ใช้คำได้เหมาะกับเหตุการณ์	6. อื่นๆระบุ.....

ผลการวิเคราะห์แบบทดสอบ

แบบทดสอบความนิยมของผู้ตอบแบบทดสอบนี้ มีทั้งหมด 15 ข้อ ได้จำแนกตามลักษณะของคำถามออกได้เป็น 6 ประเด็นคือ

6.1 แบบทดสอบความนิยมของผู้อ่านระหว่างการแปลตรงตามต้นฉบับกับการเพิ่มความ

6.2 แบบทดสอบความนิยมของผู้อ่านระหว่างการแปลแบบตรงตัว กับการแปลแบบดัดแปลงเพื่อให้เหมาะสมกับเนื้อหา และบริบทภาษาไทย

6.3 แบบทดสอบความนิยมของผู้อ่านระหว่างการแปลทับศัพท์คำภาษาอังกฤษที่เป็นที่คุ้นเคยในภาษาไทย กับการแปลเทียบเคียงเป็นคำศัพท์ภาษาไทยซึ่งผู้แปลบัญญัติขึ้นเอง

6.4 แบบทดสอบความนิยมของผู้อ่านระหว่างการทับศัพท์ที่ไม่คุ้นเคยในวัฒนธรรมไทย โดยการเพิ่มคำอธิบาย กับไม่มีคำอธิบาย

6.5 แบบทดสอบความนิยมระหว่างการแปลสรรพนามบุรุษที่ 1 และ 2 ของผู้แปลทั้งสองท่าน

6.6 แบบทดสอบความนิยมระหว่างการแปลคำอุปมาอุปไมยของผู้แปลทั้งสองท่าน ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

6.1 แบบทดสอบความนิยมของผู้อ่านระหว่างการแปลตรงตามต้นฉบับกับการเพิ่มความ

แบบทดสอบนี้เป็นการสำรวจว่าผู้อ่านนิยมการแปลแบบใดมากกว่ากันระหว่างการแปลตรงตามต้นฉบับซึ่งเป็นกลวิธีของ”แก้วคำทิพย์ ไชย” และการแปลแบบเพิ่มความของ”สังวรณี ไกรฤกษ์” โดยผู้วิจัยได้ทดสอบประเด็นนี้ไว้ในข้อทดสอบข้อที่ 1,2 และ 5 ดังข้อคำถามต่อไปนี้

ข้อที่ 1 สถานการณ์ : จูดีกำลังนั่งมองเหม่อออกไปนอกหน้าต่างอย่างใจลอย

ก. ขณะที่เจอรูชานั่งแนบหน้ากับกระจกหน้าต่างอยู่นั้น เธอมองออกไปยังสนามใหญ่เบื้องหน้า ใบหญ้าคูคล้ายกับเคลือบด้วยน้ำแข็งเพราะความหนาว สุดเขตสนามเป็นรั้วเหล็กสูง กั้นอาณาเขตสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า เลยรั้วออกไปไกลโพ้น แลเห็นทิวเขาสลับซับซ้อน ดูประหนึ่งเกลียวคลื่นตามไหล่เขามีบ้านแบบชนบทกระจัดกระจาย มองเห็นยอดแหลมของอาคารและโบสถ์ประจำหมู่บ้านสูงตระหง่านอยู่ท่ามกลางต้นไม้ที่มีแต่กิ่งก้าน ไม่มีใบแม้แต่ต้นน้อย

ข. เยรูซาทอดสายตามองผ่านสนามหญ้ากว้างใหญ่ที่มีน้ำแข็งจับอยู่บนยอดหญ้า ผ่านออกไปยังเบื้องหลังของกำแพงเหล็กซึ่งกันเป็นเครื่องหมายแสดงอาณาเขตของบ้านเด็กกำพร้า เธอกวาด

สายตาลงไปตามแนวคลื่นสั้นเขาที่มีอาคารบ้านเรือนผุดขึ้นอย่างดาษดื่น และหยุดมองตรงที่หมู่บ้านแห่งหนึ่งซึ่งตั้งอยู่กลางป่า

เหตุผลที่เลือก 1. สละสลวย 2. กระชับ ไม่เยิ่นเย้อ 3. เข้าใจง่าย
4. ได้อารมณ์ ความรู้สึก 5. ใช้คำได้เหมาะกับเหตุการณ์ 6. อื่นๆระบุ.....

ข้อที่ 2 สถานการณ์ : จูดีเลิกหม้อลอย และตื่นจากวังค์และพร้อมจะต่อสู้กับชีวิตต่อไป

ก. เจริญผละออกจากหน้าต่าง แล้วหันมาเผชิญกับเรื่องยุ่งยากในชีวิตอีกครั้ง

ข. เจริญชาติตื่นจากวังค์ ลุกขึ้นจากที่นั่งตรงขอบหน้าต่าง รู้สึกว่าจะต้องเผชิญกับชีวิตอันเหน็ดเหนื่อยและน่าเบื่อของเธอต่อไปตลอดวัน วันแล้ววันเล่า

เหตุผลที่เลือก 1. สละสลวย 2. กระชับ ไม่เยิ่นเย้อ 3. เข้าใจง่าย
4. ได้อารมณ์ ความรู้สึก 5. ใช้คำได้เหมาะกับเหตุการณ์ 6. อื่นๆระบุ.....

ข้อที่ 5 สถานการณ์ : เนื้อความในจดหมายที่จูดีเขียนถึง “คุณพ่อชาวยาว” เล่าถึงเหตุการณ์ขณะที่เธอนอนป่วยอยู่ที่โรงพยาบาล

ก. ใกล้ค่ำวานนี้ ขณะที่หนูกำลังนั่งอยู่บนเตียงมองสายฝนที่โปรยปรายอยู่ข้างนอก และเริ่มรู้สึกเบื่อการอยู่ในโรงพยาบาลเสียเหลือเกิน จู่ๆ นางพยาบาลก็ก้าวเข้ามาในห้องพร้อมกล่องยาสีขาวซึ่งจำหน่ายถึงหนู ข้างในกล่องเต็มไปด้วยดอกกุหลาบแรกแย้มสีชมพูที่สวยงามน่ารักที่สุด

ข. เมื่อเย็นวานนี้ ก่อนจะมีดึกเล็กน้อย ดิฉันนั่งอยู่บนเตียง หม่อมมองออกไปนอกหน้าต่างๆ ดวงอาทิตย์เกือบจะลับขอบฟ้า หัวใจของดิฉันกำลังจะตกลงตามดวงตะวัน ยามโพล้เพล้และฝนพรำเช่นนี้ หัวใจของดิฉันห่อเหี่ยวและท้อแท้อย่างไรพิกล อยากจะร้องไห้ รู้สึกเบื่อหน่ายกับชีวิตของตนเองในสถาบันอันกว้างใหญ่นี้

ขณะนั้น พยาบาลคนหนึ่งเข้ามา ตรงมาที่เตียงของดิฉันพร้อมด้วยกล่องยาๆ สีขาว จำหน่ายถึงดิฉัน จากฝากล่องซึ่งเป็นกระดาษแก้ว ดิฉันมองเห็นกุหลาบแย้มสีชมพู สวยน่ารักเป็นที่สุด

เหตุผลที่เลือก 1. สละสลวย 2. กระชับ ไม่เยิ่นเย้อ 3. เข้าใจง่าย
4. ได้อารมณ์ ความรู้สึก 5. ใช้คำได้เหมาะกับเหตุการณ์ 6. อื่นๆระบุ.....

ผลที่ได้จากการสำรวจความคิดเห็นดังปรากฏในตารางที่ 6-7

ตารางที่ 6 : เปรียบเทียบความนิยมของผู้อ่านระหว่างการแปลตรงตามต้นฉบับกับการเพิ่มความ

ข้อที่	“สังวรณ์ ไกรฤกษ์”	“แก้วคำทิพย์ ไชย”
1	22	18*
2	19	21
5	11	29
รวม	52	68
คิดเป็นร้อยละ	43.33	56.67

จากตารางที่ 6 พบว่า ผู้ตอบแบบทดสอบนิยมกลวิธีการแปลแบบตรงตามต้นฉบับของ “แก้วคำทิพย์ ไชย” มากกว่าการแปลแบบเพิ่มความของ “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” คิดเป็นร้อยละ 56.67 : 43.33 เป็นที่น่าสังเกตว่าคะแนนรวมในแต่ละข้อมีความแตกต่างกัน โดยในข้อที่ 1 จำนวนผู้เลือกจำนวนแปลของ “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” มีมากกว่าผู้เลือกจำนวนแปลของ “แก้วคำทิพย์ ไชย” นั้นเป็นเพราะว่า ผู้อ่านคำนึงถึงสถานการณ์ในเนื้อเรื่องว่าควรจะใช้กลวิธีการแปลแบบใด การแปลแบบตรงตัวแม้จะทำให้การดำเนินเรื่องกระชับขึ้น แต่หากผู้แปลใช้คำที่ห้วน สั้น ก็อาจทำให้บทแปลที่ได้ไม่สละสลวยได้ สำหรับสาเหตุที่ผู้ตอบแบบทดสอบเลือกจำนวนของนักแปลท่านนั้นๆ ปรากฏในตารางที่ 7 ดังนี้

ตารางที่ 7 : เปรียบเทียบเหตุผลของผู้อ่านที่เลือกจำนวนแปลของผู้แปลทั้งสองท่านในประเด็นการเพิ่มความ

จำนวนแปล	ข้อที่	เหตุผลที่เลือก					
		สละสลวย	กระชับ ไม่เยิ่นเย้อ	เข้าใจง่าย	ได้ อารมณ์ ความรู้สึก	ใช้คำได้ เหมาะกับ เหตุการณ์	อื่นๆ ระบุ
สังวรณ์	1	10	-	1	19	-	2
	2	7	1	2	15	5	-
	5	4	-	-	8	1	-
แก้วคำทิพย์	1	2	15	10	3	1	-
	2	1	15	6	5	6	-
	5	6	14	10	15	9	-

จากตารางที่ 7 จะเห็นได้ว่า ผู้ตอบแบบทดสอบที่เลือกสำนวนแปลของ “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” ให้ความสำคัญกับบทแปลที่ให้อารมณ์ความรู้สึก และมีความสละสลวย ขณะที่ผู้ตอบแบบทดสอบที่เลือกสำนวนแปลของ “แก้วคำทิพย์ ไชย” ให้เหตุผลที่เลือกอันดับแรกคือ บทแปลดังกล่าวกระชับ ไม่เิ่นเย้อ และรองลงมาคือ บทแปลนั้นเข้าใจง่าย สำหรับเหตุผลอื่นๆ ที่ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้ผู้ตอบแบบทดสอบระบุไว้คือ บทแปลของ “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” ทำให้ผู้อ่านเห็นภาพชัดเจน และสามารถจินตนาการตามเนื้อเรื่องได้

6.2 แบบทดสอบความนิยมของผู้อ่านระหว่างการแปลแบบตรงตัว กับการแปลแบบดัดแปลงเพื่อให้เหมาะสมกับเนื้อหา

แบบทดสอบนี้เป็นการสำรวจว่าผู้อ่านชื่นชอบการแปลสำนวนภาษาแบบตรงตัวหรือการแปลแบบดัดแปลงเพื่อให้เหมาะสมกับเนื้อหามากกว่ากัน โดยผู้วิจัยได้ทดสอบประเด็นนี้ไว้ในข้อทดสอบข้อที่ 3, 4, 9 และ 15 ดังข้อคำถามต่อไปนี้

ข้อที่ 3 สถานการณ์ : จูดีเขียนจดหมายถึง “คุณพ่อชาวยาว” ผู้อุปการะเลี้ยงดูเธอ และเปรียบเสมือนพ่อบุญธรรม

ก. ดิฉันจะต้องระมัดระวังในการให้ความเคารพต่อท่านให้มาก ดิฉันนึกไม่ออกว่าควรจะแสดงความเคารพมากมายอย่างไร ต่อบุคคลผู้ปรารถนาจะใช้ชื่อว่า “จอห์น สมิธ” เพราะชื่อนี้เป็นชื่อที่แสดงถึงการเป็นบุคคลธรรมดาสามัญมากที่สุด ทำไมท่านไม่เลือกชื่ออื่นที่ฟังดูยิ่งใหญ่ มีบุคลิกที่น่าเคารพมากกว่านี้สักหน่อย นี่ดิฉันรู้สึกคล้ายกับว่ากำลังเขียนถึงร้านเสื้อผ้า หรือที่ทำการไปรษณีย์ธรรมดาๆ เท่านั้น

ข. หนูควรจะเคารพยำเกรงท่านให้มากที่สุด แต่หนูจะรู้สึกเช่นนี้กับคนแปลกหน้าที่อนุญาตให้รู้จักเพียงในนามว่า จอห์น สมิธ ได้อย่างไร ทำไมท่านจึงไม่เลือกชื่อที่สื่ออะไรบางอย่างเกี่ยวกับตัวท่านบ้างล่ะคะ ถ้าไม่เช่นนั้นก็เหมือนกับหนูเขียน จ.ม. ถึงคุณตู้ไปรษณีย์ หรือ คุณเสาไม้แขวนผ้าติดะ

เหตุผลที่เลือก

1. สละสลวย	2. กระชับ ไม่เิ่นเย้อ	3. เข้าใจง่าย
4. ได้อารมณ์ ความรู้สึก	5. ใช้คำได้เหมาะกับเหตุการณ์	6. อื่นๆระบุ.....

ข้อที่ 4 สถานการณ์ : จูดีเขียนจดหมายถึง “คุณพ่อขายาว” บรรยายถึงความร้ายกาจของตัวเอง

ก. คุณพ่อขายาวที่รัก

ดิฉันเป็นสัตว์ร้ายแน่แท้ทีเดียว !

ข. คุณพ่อขายาวที่รัก

ตัวหนูเนี่ยช่างเลวร้ายจริงๆ

เหตุผลที่เลือก 1. สละสลวย 2. กระชับ ไม่เยิ่นเย้อ 3. เข้าใจง่าย
4. ได้อารมณ์ ความรู้สึก 5. ใช้คำได้เหมาะกับเหตุการณ์ 6. อื่นๆระบุ.....

ข้อที่ 9 สถานการณ์ : จูดีเล่าให้คุณพ่อขายาวฟังว่าเธอได้รับคัดเลือกให้เข้าร่วมทีมบาสเกตบอลของวิทยาลัย

ก. ดิฉันได้รับคัดเลือกให้เข้าอยู่ในทีมแข่งขันบาสเกตบอลค่ะ ซึ่งท่านควรจะได้เห็นรอยถลอกปอกเปิกที่บ่าซ้ายของดิฉัน มีสีน้ำตาลและสีน้ำตาลมะฮ็อกกานี และรอยเป็นทางๆ สีส้มด้วย

ข. หนูได้เข้าร่วมทีมบาสเกตบอลแล้วค่ะ ท่านน่าจะได้เห็นหัวไหล่ของหนูซึ่งตอนนี้มีรอยฟกช้ำออกสีม่วงคล้ำและมีรอยริ้วสีส้มๆ อยู่ด้วย

เหตุผลที่เลือก 1. สละสลวย 2. กระชับ ไม่เยิ่นเย้อ 3. เข้าใจง่าย
4. ได้อารมณ์ ความรู้สึก 5. ใช้คำได้เหมาะกับเหตุการณ์ 6. อื่นๆระบุ.....

ข้อที่ 15 สถานการณ์ : คำขึ้นต้นจดหมายที่จูดีเขียนถึงคุณพ่อขายาว

ก. คุณพ่อขายาวที่รัก

คุณพ่อผู้มีจิตใจโอบอ้อมอารี !

ข. คุณพ่อขายาวที่รัก

ท่านเยือกเย็นและแข็งเหมือนอิฐ!

เหตุผลที่เลือก 1. สละสลวย 2. กระชับ ไม่เยิ่นเย้อ 3. เข้าใจง่าย
4. ได้อารมณ์ ความรู้สึก 5. ใช้คำได้เหมาะกับเหตุการณ์ 6. อื่นๆระบุ.....

ผลที่ได้จากการสำรวจความคิดเห็นดังปรากฏในตารางที่ 8-9

ตารางที่ 8 : เปรียบเทียบความนิยมของผู้อ่านระหว่างการแปลสำนวนภาษาแบบตรงตัว กับการแปลแบบดัดแปลงเพื่อให้เหมาะสมกับเนื้อหา

ข้อที่	“สังวรณ์ ไกรฤกษ์”	“แก้วคำทิพย์ ไชย”
3	16	24
4	9	31
9	9	31
15	6	34
รวม	40	120
คิดเป็นร้อยละ	25	75

จากตารางที่ 8 สรุปได้ว่า ผู้ตอบแบบทดสอบนิยมกลวิธีการแปลสำนวนภาษาแบบดัดแปลงเพื่อให้เหมาะสมกับเนื้อหาของ “แก้วคำทิพย์ ไชย” มากกว่าการแปลแบบสำนวนภาษาแบบตรงตัวของ “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” คิดเป็นร้อยละ 75 : 25 แสดงให้เห็นว่าผู้ตอบแบบทดสอบให้ความสำคัญกับบทแปลที่แปลได้เหมาะสมกับสถานการณ์ โดยไม่ยึดติดว่าบทแปลนั้นจะต้องแปลตรงตัวจากต้นฉบับภาษาอังกฤษ สำหรับเหตุผลที่ผู้ตอบแบบทดสอบเลือกสำนวนแปลนั้นๆ ปรากฏในตารางที่ 9 ดังนี้

ตารางที่ 9 : เปรียบเทียบเหตุผลของผู้อ่านที่เลือกสำนวนแปลของผู้แปลทั้งสองท่านในประเด็นการแปลดัดแปลง

สำนวนแปล	ข้อที่	เหตุผลที่เลือก					
		สละสลวย	กระชับ ไม่เยิ่นเย้อ	เข้าใจง่าย	ได้อารมณ์ ความรู้สึก	ใช้คำได้ เหมาะกับ เหตุการณ์	อื่นๆ ระบุ
สังวรณ์	3	4	-	3	4	7	-
	4	3	-	-	6	-	1
	9	3	-	1	3	3	-
	15	-	-	-	3	2	-
แก้วคำทิพย์	3	3	7	10	12	13	-
	4	4	4	8	11	20	3
	9	7	11	15	7	12	-
	15	14	4	8	18	18	4

จากตารางที่ 9 ผู้วิจัยพบว่า สาเหตุหลักที่ผู้ตอบแบบทดสอบเลือกบทแปลของ “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” ในประเด็นการแปลสำนวนภาษาคือ สำนวนของ “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” สามารถใช้คำได้เหมาะสมกับเหตุการณ์ ได้อารมณ์ความรู้สึก และสละสลวย ขณะที่ผู้ตอบแบบทดสอบที่เลือกสำนวนแปลของ “แก้วคำทิพย์ ไชย” ให้ความเห็นว่า บทแปลของ “แก้วคำทิพย์ ไชย” นอกจากจะสามารถแปลได้ สละสลวย เข้าใจง่าย ได้อารมณ์ความรู้สึก และเลือกใช้คำได้เหมาะสมกับเหตุการณ์แล้ว ยังสามารถแปลได้อย่างกระชับ ไม่เยิ่นเย้ออีกด้วย สำหรับเหตุผลอื่นๆ ที่ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้ผู้ตอบแบบทดสอบระบุไว้ นั้น ผู้ตอบแบบทดสอบที่เลือกสำนวนของ “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” ระบุว่า บทแปลสามารถแสดงให้เห็นถึงการเปรียบเทียบอย่างชัดเจน ขณะที่ผู้ตอบแบบทดสอบที่เลือกสำนวนของ “แก้วคำทิพย์ ไชย” ระบุว่า บทแปลดังกล่าวใช้คำที่คุ้นเคยในภาษาไทย และใช้คำที่แสดงความเคารพต่อคุณพ่อชายาวเป็นอย่างดี

6.3 แบบทดสอบความนิยมของผู้อ่านระหว่างการแปลทับศัพท์คำภาษาอังกฤษที่เป็นที่คุ้นเคยในภาษาไทย กับการแปลเทียบเคียงเป็นคำศัพท์ภาษาไทยซึ่งผู้แปลบัญญัติขึ้นเอง

แบบทดสอบนี้เป็นการสำรวจว่าผู้อ่านนิยมการแปลแบบใดมากกว่ากันระหว่างการแปลทับศัพท์คำภาษาอังกฤษที่เป็นที่คุ้นเคยในภาษาไทยของ “แก้วคำทิพย์ ไชย” กับการแปลเทียบเคียงเป็นคำศัพท์ภาษาไทยซึ่งผู้แปลบัญญัติขึ้นเองของ “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” โดยผู้วิจัยได้ทดสอบประเด็นนี้ไว้ในข้อทดสอบข้อที่ 6 ดังข้อคำถามต่อไปนี้

ข้อที่ 6 สถานการณ์ : ผู้เขียนบรรยายถึงหน้าที่ความรับผิดชอบที่เจอูชาจะต้องปฏิบัติในแต่ละวัน

ก. เจอูชาจะต้องดูแลรับผิดชอบเด็กทั้ง 11 คนนี้ คุณเสื้อผ้าให้เรียบ เช็ดน้ำมูก หวีผม จัดแถวให้เป็นระเบียบ เพื่อเดินเข้าห้องอาหาร ให้เข้าที่นั่งรับประทานอาหารเอง อาหารส่วนใหญ่จะเป็นขนมปัง นม และขนมสังขยาลูกพรุน

ข. หน้าที่ของเจอูชาคือ ดูแลเด็กทั้งหมดนี้ คุณเสื้อผ้าให้เรียบ เช็ดน้ำมูก หวีผม จัดแถวให้เป็นระเบียบ เพื่อเดินเข้าห้องอาหารให้เข้าที่นั่งรับประทานอาหารเอง อาหารส่วนใหญ่จะเป็นขนมปัง นม และพุดดิ้งลูกพรุน

เหตุผลที่เลือก

1. สละสลวย	2. กระชับ ไม่เยิ่นเย้อ	3. เข้าใจง่าย
4. ได้อารมณ์ ความรู้สึก	5. ใช้คำได้เหมาะสมกับเหตุการณ์	6. อื่นๆระบุ.....

ผลที่ได้จากการสำรวจความคิดเห็นดังปรากฏในตารางที่ 10-11

ตารางที่ 10 : เปรียบเทียบความนิยมของผู้อ่านระหว่างการแปลทับศัพท์คำภาษาอังกฤษที่เป็นที่คุ้นเคยในภาษาไทย กับการแปลเทียบเคียงเป็นคำศัพท์ภาษาไทยซึ่งผู้แปลบัญญัติขึ้นเอง

ข้อที่	“สังวรณ์ ไกรฤกษ์”	“แก้วคำทิพย์ ไชย”
6	9	31
รวม	9	31
คิดเป็นร้อยละ	22.5	77.5

จากตารางที่ 10 ผู้วิจัยพบว่า ผู้ตอบแบบทดสอบนิยมการแปลทับศัพท์คำภาษาอังกฤษที่เป็นที่คุ้นเคยในภาษาไทยอันเป็นกลวิธีการแปลของ “แก้วคำทิพย์ ไชย” มากกว่าการแปลเทียบเคียงเป็นคำศัพท์ภาษาไทยซึ่งผู้แปลบัญญัติขึ้นเอง ของ “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” คิดเป็นร้อยละ 77.5 : 22.5 แสดงให้เห็นว่าผู้ตอบแบบทดสอบให้ความสำคัญกับการแปลโดยทับศัพท์เป็นคำที่ผู้ตอบคุ้นเคย และใช้กันโดยทั่วไปในสังคมไทยมากกว่าที่การแปลโดยคิดคำศัพท์ขึ้นเอง ซึ่งอาจไม่สื่อความกับผู้อ่าน ก่อให้เกิดความสับสนได้ สำหรับเหตุผลที่ผู้ตอบแบบทดสอบเลือกสำนวนแปลของผู้แปลท่านนั้นๆ ในประเด็นการแปลทับศัพท์คำภาษาอังกฤษที่เป็นที่คุ้นเคยในภาษาไทย ปรากฏอยู่ในตารางที่ 11 ดังนี้

ตารางที่ 11 : เปรียบเทียบเหตุผลของผู้อ่านที่เลือกสำนวนแปลของผู้แปลทั้งสองท่านในประเด็นการแปลทับศัพท์คำภาษาอังกฤษที่เป็นที่คุ้นเคยในภาษาไทย

สำนวนแปล	ข้อที่	เหตุผลที่เลือก					
		สละสลวย	กระชับ ไม่เ็นเยื้อ	เข้าใจง่าย	ได้ อารมณ์ ความรู้สึก	ใช้คำได้ เหมาะสม เหตุการณ์	อื่นๆ ระบุ
สังวรณ์	6	2	2	4	2	1	-
แก้วคำทิพย์	6	6	7	13	2	19	-

จากตารางที่ 11 จะเห็นว่าผู้ตอบแบบทดสอบส่วนใหญ่ที่เลือกสำนวนแปลของ “แก้วคำทิพย์ ไชย” ให้เหตุผลว่า การเลือกแปลคำภาษาอังกฤษที่เป็นที่คุ้นเคยในภาษาไทยด้วยการใช้การทับศัพท์

- เหตุผลที่เลือก** 1. สละสลวย 2. กระชับ ไม่เยิ่นเย้อ 3. เข้าใจง่าย
4. ได้อารมณ์ ความรู้สึก 5. ใช้คำได้เหมาะกับเหตุการณ์ 6. อื่นๆระบุ.....

ผลที่ได้จากการสำรวจความคิดเห็นดังปรากฏในตารางที่ 12-13

ตารางที่ 12 : เปรียบเทียบความนิยมของผู้อ่านระหว่างการทับศัพท์ที่ไม่คุ้นเคยในวัฒนธรรมไทย โดยการเพิ่มคำอธิบาย กับไม่มีคำอธิบาย

ข้อที่	“สังวรณั โกรฤกษ์”	“แก้วคำทิพย์ ไชย”
7	17	23
8	26	14
รวม	43	37
คิดเป็นร้อยละ	53.75	46.25

จากตารางที่ 12 สรุปได้ว่า ผู้ตอบแบบทดสอบซึ่งชอบกลวิธีการแปลโดยทับศัพท์ที่ไม่คุ้นเคยในวัฒนธรรมไทยโดยการเพิ่มคำอธิบายของ “สังวรณั โกรฤกษ์” มากกว่าการทับศัพท์ที่ไม่คุ้นเคยในวัฒนธรรมไทยโดยไม่มีเพิ่มคำอธิบายของ “แก้วคำทิพย์ ไชย” คิดเป็นร้อยละ 53.75 : 46.25 ทั้งนี้เนื่องจากการแปลโดยการให้คำอธิบายเพิ่มเติม จะช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจง่าย และติดตามเรื่องราวได้อย่างสนุกสนานมากขึ้น สำหรับเหตุผลที่ผู้อ่านเลือกสำนวนแปลของผู้แปลท่านนั้นๆ ปรากฏอยู่ในตารางที่ 13 ดังนี้

ตารางที่ 13 : เปรียบเทียบเหตุผลของผู้อ่านที่เลือกสำนวนแปลของผู้แปลทั้งสองท่านในประเด็นการแปลคำที่ไม่คุ้นเคยในวัฒนธรรมไทยโดยการเพิ่มคำอธิบาย

สำนวนแปล	ข้อที่	เหตุผลที่เลือก					
		สละสลวย	กระชับ ไม่เยิ่นเย้อ	เข้าใจง่าย	ได้ อารมณ์ ความรู้สึก	ใช้คำได้ เหมาะกับ เหตุการณ์	อื่นๆ ระบุ
สังวรณั	7	5	1	8	5	4	-
	8	6	4	18	5	5	-
แก้วคำทิพย์	7	4	1	8	7	9	-
	8	-	7	2	3	7	-

ผลที่ได้จากการสำรวจความคิดเห็นดังปรากฏในตารางที่ 14-15

ตารางที่ 14 : เปรียบเทียบความนิยมของผู้อ่านระหว่างการแปลสรรพนามบุรุษที่ 1 และ 2 ของผู้แปลทั้งสองท่าน

ข้อที่	“สังวรณ์ ไกรฤกษ์”	“แก้วคำทิพย์ ไชย”
10	17	23
11	14	26
รวม	31	49
คิดเป็นร้อยละ	38.75	61.25

จากตารางที่ 14 สรุปได้ว่า ผู้ตอบแบบทดสอบชื่นชอบการแปลสรรพนามบุรุษที่ 1 และสรรพนามบุรุษที่ 2 ของ “แก้วคำทิพย์ ไชย” มากกว่า “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” คิดเป็นร้อยละ 61.25 : 38.75 โดย “แก้วคำทิพย์ ไชย” ใช้สรรพนามแทนตัวจู้ว่า “หนู” และ “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” ใช้สรรพนาม “ดิฉัน” ในการแปลสรรพนามบุรุษที่สอง “แก้วคำทิพย์ ไชย” แปลบทสนทนาระหว่างทอมมีเด็กกำพร้าที่อยู่ในความดูแลของจู้กับตัวจู้ โดยแปลสรรพนามที่ทอมมีใช้เรียกจู้ว่า “เธอ” ขณะที่ “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” ใช้สรรพนามว่า “คุณ” สำหรับเหตุผลที่ผู้ตอบแบบทดสอบเลือกสำนวนแปลของนักแปลท่านนั้นๆ ปรากฏในตารางที่ 15 ดังนี้

ตารางที่ 15: เปรียบเทียบเหตุผลของผู้อ่านที่เลือกสำนวนแปลของผู้แปลทั้งสองท่านในประเด็นการใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 และ 2

สำนวนแปล	ข้อที่	เหตุผลที่เลือก					
		สละสลวย	กระชับ ไม่เ็นเยื้อ	เข้าใจง่าย	ได้ อารมณ์ ความรู้สึก	ใช้คำได้ เหมาะสม เหตุการณ์	อื่นๆ ระบุ
สังวรณ์	10	10	1	1	3	14	1
	11	5	-	1	4	6	1
แก้วคำทิพย์	10	5	4	8	9	5	3
	11	7	5	6	2	14	5

จากตารางที่ 15 จะเห็นได้ว่าผู้ตอบแบบทดสอบที่เลือกสำนวน “สังวรณ ไกรฤกษ์” ให้เหตุผลว่าสำนวนของ “สังวรณ ไกรฤกษ์” นั้น ใช้คำได้เหมาะกับเหตุการณ์ สละสลวย และได้อารมณ์ความรู้สึก นอกจากนี้ยังให้เหตุผลเพิ่มเติมว่า สำนวนการแปลของ “สังวรณ ไกรฤกษ์” ใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 และ 2 ได้เหมาะสมกับกาลเทศะและตัวละคร ขณะที่ผู้ตอบแบบทดสอบที่เลือกสำนวนของ “แก้วคำทิพย์ ไชย” ให้เหตุผลว่า สำนวนของ “แก้วคำทิพย์ ไชย” นั้นสละสลวย ได้อารมณ์ความรู้สึก เข้าใจง่าย และให้เหตุผลเพิ่มเติมว่า การใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 แทนตัวเองของจู้ดีเมื่อเขียนจดหมายถึงคุณพ่อขยาว่า “หนู” นั้น เหมาะกับวัยของจู้ดี แสดงให้เห็นถึงความเป็นกันเองกับตัวคุณพ่อขยา และในส่วนของบทสนทนาระหว่างทอมมีกับจู้ดีนั้น การที่ทอมมีเรียกจู้ดีว่า “เธอ” แสดงให้เห็นถึงความสนิทสนมของตัวละคร ได้มากกว่าใช้สรรพนามว่า “คุณ” ดังที่ “สังวรณ ไกรฤกษ์” ใช้

6.6 แบบทดสอบความนิยมระหว่างการแปลคำอุปมาอุปไมยของผู้แปลทั้งสองท่าน

แบบทดสอบนี้เป็นการสำรวจว่าผู้อ่านนิยมการแปลคำอุปมาอุปไมยของผู้แปลท่านใดมากกว่ากัน โดยผู้วิจัยได้ทดสอบประเด็นนี้ไว้ในข้อทดสอบข้อที่ 12, 13 และ 14 ดังปรากฏในข้อคำถามต่อไปนี้

ข้อที่ 12 สถานการณ์ : จู้ดีบ่นให้คุณพ่อขยาฟังเรื่องเพื่อนร่วมชั้นเรียนที่แสนน่าเบื่อ

ก. เพื่อนนักศึกษาจอมที่มคนหนึ่ง นามสกุลเอกเคอร์รี่ ทำทางเซื่องช้า หน้าซีดขาว ดูเหมือนคนไม่มีชีวิต สมองช้า เธอนั่งติดกับดิฉันในห้องเรียน เพราะตัวอักษรแรกของชื่อที่ขึ้นต้นด้วยตัวเอ. เหมือนดิฉัน (ดิฉันอยากให้คุณลิปเป้ตั้งชื่อให้ดิฉันด้วยตัวแซด อย่างเช่น ซาบริสกี) เธอมาถามดิฉันว่า บทเรียนละตินเมื่อวันจันทร์นั้น เริ่มตรงย่อหน้าที่ 69 หรือ 70 เธอพูดเนือๆ ยืดขาด ทำให้ต้องอยู่ต่ออีกหนึ่งชั่วโมงเต็มๆ นี่เธอเพิ่งจากไปเดี๋ยวนี้เอง

ข. จู๊ๆ เอกเคอร์รี่ เด็กผู้หญิงที่หน้าตาเหมือนเป็งขนมปัง และชอบทำตัวเง่าก็เดินเข้ามา เธอได้นั่งข้างหนูในวิชาภาษาละติน เพราะชื่อของเธอขึ้นต้นด้วยตัว “A” (หนูอยากให้คุณลิปเป้ตั้งชื่อหนูว่า ซาบริสกี เสียจริงๆ) เอกเคอร์รี่ เดินเข้ามาถามหนูว่าเมื่อวันจันทร์เรียนถึงหน้า ๖๕ หรือ ๗๐ แล้วเธอก็นั่งอยู่ต่ออีกตั้ง ๑ ชม. นี่เธอเพิ่งจะกลับไปเองกะ

เหตุผลที่เลือก 1. สละสลวย 2. กระชับ ไม่เยิ่นเย้อ 3. เข้าใจง่าย
4. ได้อารมณ์ ความรู้สึก 5. ใช้คำได้เหมาะกับเหตุการณ์ 6. อื่นๆระบุ.....

ข้อที่ 13 สถานการณ์ : จู้ดีเล่าให้คุณพ่อขยาฟังถึงอาจารย์ผู้สอนวิชาปรัชญาที่แสนน่าเบื่อ

ก. อาจารย์สอนเนื้อหาเราไม่ต้องเรียนวิชาอื่นอีกแล้ว เขาเหมือนเปิดแก่ประหลาดๆ เขาทำเหมือนกับตัวเองต้องลอยอยู่ในปุยมเมฆ เมื่อใดที่ร้อนลงโหมงกับพื้นโลกแข็งๆ ก็จะกะพริบตาพร่ามัวถี่ๆ ด้วยความมึนงง

ข. อาจารย์ผู้สอนทำเราไม่ต้องเรียนวิชาอื่นด้วย เขาเป็นคนที่มีความคิดประหลาด ทำทางเราคิดว่าต้องลอยอยู่ในหมุ่เมฆบางเบา ยามใดที่เขาตกลงมาสู่พื้นดินที่แน่นแข็ง สู่ความเป็นจริง เขาจะขี้ตาเพราะนัยน์ตาพร่าพราย

เหตุผลที่เลือก 1. สละสลวย 2. กระชับ ไม่เยิ่นเย้อ 3. เข้าใจง่าย
4. ได้อารมณ์ ความรู้สึก 5. ใช้คำได้เหมาะกับเหตุการณ์ 6. อื่นๆระบุ.....

ข้อที่ 14 สถานการณ์ : จู๊ดเขียนจดหมายถึงคุณพ่อขายาวเพื่อขอให้ท่านบริจาคเงินให้ครอบครัวผู้ยากไร้

ก. ท่านเป็นคนร่ำรวยที่สุดที่ดิฉันรู้จัก ท่านจะกรุณาบริจาคสัก 100 ดอลลาร์ ได้ไหมคะ หญิงคนนี้ต้องการความช่วยเหลือยิ่งกว่าดิฉันมากนัก ถ้าไม่เป็นเพราะสงสารเธอแล้ว ดิฉันจะไม่กวนใจท่านด้วยเรื่องนี้เลย ดิฉันไม่สนใจนักว่าจะอะไรจะเกิดขึ้นกับแม่ของเธอ เพราะคุณช่างเป็นคนไร้ประโยชน์เสียจริงๆ ทำตัวเองลอยไปวันหนึ่งๆ เหมือนแมงกะพรุน

ข. ท่านเป็นคนร่ำรวยที่สุดที่หนูรู้จัก ท่านพอจะกรุณาช่วยบริจาคเงินสัก ๑๐๐ ดอลลาร์ได้ไหมคะ? เธอสมควรได้รับเงินจำนวนนี้มากกว่าหนูยิ่งนัก หนูขอความเมตตาจากท่านเพราะเห็นแก่หญิงสาวคนนี้ โดยไม่สนใจว่าแม่ของเธอจะเป็นอย่างไร เพราะเธอช่างทำตัวไร้ประโยชน์เหลือเกิน

เหตุผลที่เลือก 1. สละสลวย 2. กระชับ ไม่เยิ่นเย้อ 3. เข้าใจง่าย
4. ได้อารมณ์ ความรู้สึก 5. ใช้คำได้เหมาะกับเหตุการณ์ 6. อื่นๆระบุ.....

ผลที่ได้จากการสำรวจความคิดเห็นดังปรากฏในตารางที่ 16-17

ตารางที่ 16 : เปรียบเทียบความนิยมของผู้อ่านระหว่างการแปลคำอุปมาอุปไมยของผู้แปลทั้งสองท่าน

ข้อที่	“สังวรณ์ ไกรฤกษ์”	“แก้วคำทิพย์ ไชย”
12	23	17*
13	16	24
14	14	26
รวม	53	67
คิดเป็นร้อยละ	44.17	55.83

จากตารางที่ 16 สรุปได้ว่า ผู้ตอบแบบทดสอบซึ่งชอบการแปลคำอุปมาอุปไมย ของ “แก้วคำทิพย์ ไชย” มากกว่า “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” คิดเป็นร้อยละ 55.83 : 44.17 อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามจะเลือกจำนวนแปลที่แปลคำอุปมาอุปไมยได้เหมาะสมกับวัฒนธรรมไทย ขณะเดียวกันก็ต้องแปลอย่างกระชับ ไม่เยิ่นเย้อเกินไปนัก ดังจะสังเกตได้ในข้อคำถามที่ 12 ซึ่งผู้ตอบแบบทดสอบเลือกจำนวนแปลของ “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” มากกว่าของ “แก้วคำทิพย์ ไชย” เนื่องจากในคำถามข้อนี้ “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” เลือกใช้คำอุปมาอุปไมยที่เป็นธรรมชาติ และเหมาะสมกับวัฒนธรรมไทย ขณะที่ในข้อที่ 13-14 ผู้แปลทั้งสองต่างเลือกใช้คำที่เหมาะสมกับบริบททางวัฒนธรรม แต่บทแปลของ “แก้วคำทิพย์ ไชย” มีความกระชับมากกว่า ผู้ตอบแบบทดสอบจึงเลือกจำนวนแปลของ “แก้วคำทิพย์ ไชย” ในข้อที่ 13-14 สำหรับเหตุผลที่ผู้ตอบแบบทดสอบเลือกจำนวนแปลของผู้แปลทั้งสองท่าน ปรากฏรายละเอียดดังตารางที่ 17

ตารางที่ 17 : เปรียบเทียบเหตุผลของผู้อ่านที่เลือกจำนวนแปลของผู้แปลทั้งสองท่านในประเด็นการแปลคำอุปมาอุปไมย

จำนวนแปล	ข้อที่	เหตุผลที่เลือก					
		สละสลวย	กระชับ ไม่เยิ่นเย้อ	เข้าใจง่าย	ได้อารมณ์ ความรู้สึก	ใช้คำได้ เหมาะกับ เหตุการณ์	อื่นๆ ระบุ
สังวรณ์	12	7	-	9	8	4	1
	13	4	-	7	4	6	1
	14	2	-	-	12	1	2
แก้วคำทิพย์	12	2	8	5	7	4	1
	13	2	5	6	14	2	3
	14	6	10	11	7	12	-

จะเห็นได้ว่า ผู้ตอบแบบทดสอบที่เลือกจำนวนการแปลคำอุปมาอุปไมยของ “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” ให้เหตุผลว่า จำนวนของ “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” เข้าใจง่าย ได้อารมณ์ ความรู้สึก และสละสลวย และระบุเหตุผลเพิ่มเติมว่า “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” สามารถแปลคำอุปมาอุปไมยได้อย่างชัดเจน ทำให้ผู้อ่านเห็นภาพได้ชัด และใช้คำเปรียบเทียบได้ดี ขณะที่ผู้ตอบแบบทดสอบที่เลือกจำนวนการแปลของ “แก้วคำทิพย์ ไชย” ระบุว่าจำนวนการแปลของ “แก้วคำทิพย์ ไชย” กระชับไม่เยิ่นเย้อ ได้

อารมณ์ความรู้สึก ใช้ง่ายได้เหมาะกับเหตุการณ์ และเข้าใจง่าย สำหรับเหตุผลอื่นๆ ที่ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้ผู้ตอบแบบทดสอบระบุไว้นั้น ผู้ตอบแบบทดสอบที่เลือกสำนวนแปลของ “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” ระบุว่า บทแปลของ “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” มีความเป็นธรรมชาติ และเห็นภาพชัดเจน ขณะที่ผู้ตอบแบบทดสอบที่เลือกสำนวนแปลของ “แก้วคำทิพย์ ไชย” ระบุว่า บทแปลของ “แก้วคำทิพย์ ไชย” มีลักษณะของการเปรียบเทียบที่ชัดเจน และเห็นภาพมากกว่าบทแปลของ “สังวรณ์ ไกรฤกษ์”

อย่างไรก็ดี ผู้วิจัยได้นำผลการตอบแบบทดสอบทั้งหมด 15 ข้อ มาแสดงในรูปแบบตาราง เพื่อให้เห็นภาพรวมว่าผู้ตอบแบบทดสอบเลือกสำนวนแปลของผู้แปลท่านใด ดังปรากฏในตารางที่ 18

ตารางที่ 18 : เปรียบเทียบความนิยมของผู้ตอบแบบทดสอบที่มีต่อวรรณกรรม “คุณพ่อขายาว” สำนวนแปล “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” และสำนวนแปล “แก้วคำทิพย์ ไชย”

ข้อที่	“สังวรณ์ ไกรฤกษ์”	“แก้วคำทิพย์ ไชย”
1	22	18
2	19	21
3	16	24
4	9	31
5	11	29
6	9	31
7	17	23
8	26	14
9	9	31
10	17	23
11	14	26
12	23	17
13	16	24
14	14	26
15	6	34
รวม	228	372
คิดเป็นร้อยละ	38	62

จากตารางที่ 18 จะเห็นได้ว่า เมื่อสรุปรวมผลที่ได้จากการตอบแบบทดสอบทั้งฉบับแล้ว ผู้ตอบแบบทดสอบมีความชื่นชอบบทแปลสำนวนของ “แก้วคำทิพย์ ไชย” มากกว่า “สังวรณี ไกรฤกษ์” คิดเป็นร้อยละ 62 : 38

ในส่วนของเหตุผลที่ผู้ตอบแบบทดสอบตัดสินใจเลือกสำนวนการแปลของนักแปลท่านใดท่านหนึ่งนั้น ผู้ตอบแบบทดสอบได้ให้เหตุผลในการเลือกสำนวนการแปลทั้ง 15 ข้อไว้ดังนี้

ตารางที่ 19 : ความถี่ของเหตุผลที่ทำให้ผู้ตอบแบบทดสอบชอบ “คุณพ่อขายาว” ของ “สังวรณี ไกรฤกษ์”

ข้อคำถามที่	เหตุผลที่เลือกสำนวนของ “สังวรณี ไกรฤกษ์”					
	สละสลวย	กระชับ ไม่เยิ่นเย้อ	เข้าใจง่าย	ได้อารมณ์ ความรู้สึก	ใช้คำได้ เหมาะกับ เหตุการณ์	อื่นๆ ระบุ
1	10	-	1	19	-	2
2	7	1	2	15	5	-
3	4	-	3	4	7	-
4	3	-	-	6	-	1
5	4	-	-	8	1	-
6	2	2	4	2	1	-
7	5	1	8	5	4	-
8	6	4	18	5	5	-
9	3	-	1	3	3	-
10	10	1	1	3	14	1
11	5	-	1	4	6	1
12	7	-	9	8	4	1
13	4	-	7	4	6	1
14	2	-	-	12	1	2
15	-	-	-	3	2	-
รวม	72	9	55	101	59	9
คิดเป็น ร้อยละ	23.61	2.95	18.03	33.11	19.34	2.95

จากตารางที่ 19 จะเห็นได้ว่า ผู้ตอบแบบทดสอบระบุเหตุผลที่เลือกข้อความสำนวนแปล “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” โดยเรียงลำดับความถี่จากมากไปหาน้อย คือมีความเห็นว่า “คุณพ่อขยาขาว” สำนวนแปล “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” ใช้ภาษาได้อารมณ์ความรู้สึก สละสลวย ใช้คำได้เหมาะกับเหตุการณ์ เข้าใจง่าย กระชับไม่เยิ่นเย้อ และอื่นๆ เป็นลำดับสุดท้าย ส่วนเหตุผลอื่นๆ ที่ผู้ตอบแบบทดสอบระบุได้แก่ สำนวนแปลของ “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” นั้นเห็นภาพชัดเจน ให้ความหมายในแง่ของการเปรียบเทียบ ใช้สรรพนามได้เหมาะกับกาลเทศะ เหมาะกับตัวละคร และมีบทพูดที่เป็นธรรมชาติ นอกจากนี้ยังระบุว่าการใช้คำอุปมาอุปไมยของ “แก้วคำทิพย์ ไชย” ที่ไม่ได้เลือก มีจุดบกพร่องคือ ใช้คำเปรียบเทียบที่ไม่คุ้นเคยในวัฒนธรรมไทย อาจกล่าวได้ว่า สำนวนแปลของ “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” มีจุดเด่นที่ผู้แปลสามารถเลือกใช้คำที่ได้อารมณ์ ความรู้สึก และแปลได้อย่าง สละสลวย

ตารางที่ 20 : ความถี่ของเหตุผลที่ทำให้ผู้ตอบแบบทดสอบชอบ “คุณพ่อขยาขาว” ของ “แก้วคำทิพย์ ไชย”

ข้อความที่	เหตุผลที่เลือกสำนวนของ “แก้วคำทิพย์ ไชย”					
	สละสลวย	กระชับ ไม่เยิ่นเย้อ	เข้าใจง่าย	ได้อารมณ์ ความรู้สึก	ใช้คำได้ เหมาะกับ เหตุการณ์	อื่นๆ ระบุ
1	2	15	10	3	1	-
2	1	15	6	5	6	-
3	3	7	10	12	13	-
4	4	4	8	11	20	3
5	6	14	10	15	9	-
6	6	7	13	2	19	-
7	4	1	8	7	9	-
8	-	7	2	3	7	-
9	7	11	15	7	12	-
10	5	4	8	9	5	3
11	7	5	6	2	14	5
12	2	8	5	7	4	1
13	2	5	6	14	2	3

ตารางที่ 20 : ความถี่ของเหตุผลที่ทำให้ผู้ตอบแบบทดสอบชอบ “คุณพ่อขायาว” ของ “แก้วคำทิพย์ ไชย” (ต่อ)

ข้อความที่	เหตุผลที่เลือกสำนวนของ “แก้วคำทิพย์ ไชย”					
	สละสลวย	กระชับ ไม่เยิ่นเย้อ	เข้าใจง่าย	ได้อารมณ์ ความรู้สึก	ใช้คำได้ เหมาะกับ เหตุการณ์	อื่นๆ ระบุ
14	6	10	11	7	12	-
15	14	4	8	18	18	4
รวม	69	117	126	122	151	19
คิดเป็น ร้อยละ	11.42	19.37	20.86	20.2	25	3.15

จากตารางที่ 20 จะเห็นได้ว่าผู้ตอบแบบทดสอบระบุเหตุผลที่เลือกข้อความสำนวนแปล “แก้วคำทิพย์ ไชย” โดยเรียงลำดับความถี่จากมากไปหาน้อย คือมีความเห็นว่า “คุณพ่อขायาว” สำนวนแปล “แก้วคำทิพย์ ไชย” เลือกใช้คำได้เหมาะกับเหตุการณ์ ใช้ภาษาเข้าใจง่าย ได้อารมณ์ ความรู้สึก กระชับไม่เยิ่นเย้อ สละสลวย และอื่นๆ เป็นลำดับสุดท้าย ส่วนเหตุผลอื่นๆ ที่ผู้ตอบแบบทดสอบระบุได้แก่ สำนวนแปลของ “แก้วคำทิพย์ ไชย” นั้นใช้สรรพนามได้เหมาะกับวัยของตัวละคร และแสดงให้เห็นถึงความเป็นกันเองระหว่างคุณพ่อขायาว และจู้จี้ ให้ความหมายในแง่ของการเปรียบเทียบได้ดี ไม่ติดโครงสร้างภาษาอังกฤษ ขณะที่ในบางครั้งสำนวนของ “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” ซึ่งไม่ได้เลือกนั้น มีการใช้คำที่มีความหมายเกินจริงมากเกินไป และใช้คำที่ไม่เข้ากับบริบทของวัฒนธรรมไทย เป็นต้น นอกจากนี้เมื่อเปรียบเทียบกับตารางที่ 19 พบว่า ผู้ตอบแบบทดสอบ มีความเห็นว่า “แก้วคำทิพย์ ไชย” แปลวรรณกรรม “คุณพ่อขायาว” ได้กระชับ ไม่เยิ่นเย้อ คิดเป็นร้อยละ 19.37 ขณะที่เห็นว่า “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” แปลได้กระชับ ไม่เยิ่นเย้อ เพียงร้อยละ 2.95 เท่านั้น จึงอาจกล่าวได้ว่า “แก้วคำทิพย์ ไชย” มุ่งเน้นที่จะแปลวรรณกรรม โดยให้ความสำคัญกับความกระชับของบทแปล ขณะที่ “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” มุ่งที่จะแปลวรรณกรรมให้มีความไพเราะ สละสลวย โดยไม่คำนึงถึงความกระชับของเนื้อหามากนัก

จากการเปรียบเทียบสำนวนการแปลทั้งสองสำนวนในประเด็นต่าง ๆ นั้น ผู้วิจัยพบว่าผู้ตอบแบบทดสอบนั้นชื่นชอบบทแปลที่แปลตรงตามต้นฉบับ โดยไม่มีการเพิ่มความตามจินตนาการจนทำ

ให้เนื้อเรื่องเย็นช่อ ในการแปลสำนวนภาษาผู้ตอบแบบทดสอบนิยมบทแปลที่มีการดัดแปลงสำนวนภาษาเพื่อให้เข้ากับวัฒนธรรมไทย ในส่วนของการแปลคำศัพท์ที่เป็นที่คุ้นเคยที่ในภาษาไทยอยู่แล้วนั้น ผู้ตอบแบบทดสอบให้ความเห็นว่าผู้แปลควรเลือกคงการทับศัพท์นั้นไว้จะเหมาะสมกว่าแปลเป็นภาษาไทยซึ่งอาจทำให้ผู้อ่านไม่เข้าใจได้ ขณะเดียวกันหากเป็นคำศัพท์ที่ไม่เป็นที่คุ้นเคยในวัฒนธรรมไทยก็ควรมีการทับศัพท์เพิ่มคำอธิบาย แต่คำอธิบายนั้นจะต้องกระชับไม่เย็นช่อ จนทำให้การดำเนินเรื่องขาดความกระชับ ในส่วนของการแปลชื่อสื่อนั้น ควรเลือกใช้การแปลแบบดัดแปลงเพื่อให้เข้ากับบริบทในวัฒนธรรมไทยเพื่อให้ผู้อ่านเห็นภาพชัดเจนมากขึ้น ในส่วนของการเลือกใช้คำสรรพนามนั้น พบว่า สำหรับสรรพนามบุรุษที่ 1 ผู้ตอบแบบทดสอบนิยมให้ผู้แปลใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 ว่า “หนู” เป็นสรรพนามแทนตัวजूดี เมื่อสนทนากับ “คุณพ่อขายาว” ทั้งนี้เห็นว่าเหมาะกับวัยและแสดงความเป็นกันเองระหว่างजूดีกับคุณพ่อขายาว ส่วนการใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 และ 2 ซึ่งเป็นการสนทนาระหว่างทอมมี เด็กชายในความดูแลของजूดีในสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า กับजूดีนั้น ผู้ตอบแบบทดสอบเห็นว่าทอมมีควรใช้สรรพนามแทนตัวเองขณะที่พูดกับजूดีว่า “ฉัน” และเรียกजूดีว่า “เธอ” อันเป็นการแสดงความสนิทสนม และเป็นกันเองระหว่างตัวละครทั้งสองตัว และในส่วนของ การแปลคำอุปมาอุปไมยนั้น ผู้วิจัยยังพบอีกด้วยว่าผู้ตอบแบบทดสอบชื่นชอบบทแปลที่เลือกใช้คำอุปมาอุปไมยที่เหมาะสมกับวัฒนธรรมไทย ซึ่งทำให้ผู้อ่านเห็นภาพของการเปรียบเทียบชัดเจน ขณะเดียวกันก็ชื่นชอบสำนวนโวหารที่อ่านแล้วเข้าใจง่าย กระชับและไม่เย็นช่อจนเกินควรอีกด้วย

อย่างไรก็ตาม ผลการวิเคราะห์แบบทดสอบในบทที่ 6 นี้ จะถูกนำไปอภิปรายเพื่อสนับสนุนการวิเคราะห์ของผู้วิจัยเองในบทที่ 7 ซึ่งเป็นการสรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะเป็นลำดับต่อไป

บทที่ 7

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

7.1 สรุปการศึกษา

การศึกษาเปรียบเทียบการแปลนวนิยายเรื่อง “คุณพ่อขายาว” สำนวนภาษาไทยของ “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” กับสำนวนภาษาไทยของ “แก้วคำทิพย์ ไชย” จากเรื่อง “Daddy-Long-Legs” ของ จีน เว็บสเตอร์ นี้ เป็นการศึกษาในแบบผสม คือใช้ทั้งการวิจัยเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเปรียบเทียบรูปแบบการถ่ายทอดความหมาย การถ่ายทอดความหมาย และกลวิธีการแปลของผู้แปลทั้งสองท่าน ว่ามีความเหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไร และศึกษาว่าผู้อ่านชื่นชอบสำนวนแปลของผู้แปลท่านใดมากกว่ากัน ผลการศึกษาสามารถสรุปได้ดังนี้

7.1.1 วิเคราะห์เปรียบเทียบรูปแบบการถ่ายทอดความหมายของ “คุณพ่อขายาว” สำนวนการแปลของ “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” และ “แก้วคำทิพย์ ไชย”

จากการศึกษาเปรียบเทียบ ผู้วิจัยพบว่า รูปแบบการถ่ายทอดความหมายที่พบใน “คุณพ่อขายาว” ทั้งสองสำนวนแปล มีความคล้ายคลึงกัน กล่าวคือ ผู้แปลทั้งสองท่านพยายามปรับเปลี่ยนรูปแบบการถ่ายทอดความหมายในต้นฉบับให้เหมาะสมกับงานแปลของตนเอง โดยใช้กลวิธีการจัดย่อหน้าใหม่ การเติมคำอธิบายในวงเล็บหลังคำหรือประโยค การเติมคำอธิบายโดยใช้เชิงอรรถ และปรับเปลี่ยนการใช้เครื่องหมายวรรคตอน ทั้งนี้เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายในฉบับแปลเพิ่มขึ้น และสามารถติดตามเนื้อเรื่องได้อย่างมีรสชาติ ซึ่งรูปแบบการถ่ายทอดความหมายที่พบในบทแปลทั้งสองฉบับ สามารถแยกออกเป็นประเด็นต่างๆ ดังนี้

7.1.1.1 การจัดย่อหน้าใหม่

การจัดย่อหน้าใหม่จะทำให้ภาษาในฉบับแปลมีความเป็นระเบียบ และน่าอ่านมากขึ้น ผู้อ่านสามารถเข้าใจเรื่องราวได้ตรงตามจุดมุ่งหมายของผู้เขียนต้นฉบับ โดยลักษณะการจัดย่อหน้าใหม่ที่พบในงานแปลทั้งสองฉบับ มี 2 รูปแบบคือ การจัดย่อหน้าเดียวเป็นหลายย่อหน้า และ

การจัดหลายย่อหน้าเป็นย่อหน้าเดียว ผู้วิจัยพบว่า ทั้ง “สังวรณั ไกรฤกษ์” และ “แก้วคำทิพย์ ไชย” จะแบ่งย่อหน้าเดียวเป็นหลายย่อหน้าเมื่อข้อความในย่อหน้าเดิมมีความยาว และต้องการแบ่งประเด็นให้ชัดเจน และรวมหลายย่อหน้าเป็นย่อหน้าเดียว เมื่อในหลายย่อหน้านั้นมีประเด็นต่อเนื่องกัน และในหลายย่อหน้านั้นมีเนื้อหาไม่ยาว และสามารถนำมารวมกันเป็นย่อหน้าเดียวได้ นอกจากนี้ ผู้แปลยังพบความแตกต่างในการจัดหลายย่อหน้าเป็นย่อหน้าเดียวของผู้แปลทั้งสองท่าน กล่าวคือ “แก้วคำทิพย์ ไชย” จะคัดแปลงแปลบทบรรยายมาเป็นบทสนทนา และจะรวบเอาบทบรรยายกิริยาของตัวละครกับบทสนทนาที่ดัดแปลงขึ้นใหม่นั้นมารวมไว้ในย่อหน้าเดียวกัน ซึ่งการจัดย่อหน้าใหม่ในลักษณะนี้ไม่ปรากฏในฉบับแปลของ “สังวรณั ไกรฤกษ์”

7.1.1.2 การเติมคำอธิบายคำที่ไม่เป็นที่คุ้นเคยในวัฒนธรรมไทย

ในการเติมคำอธิบายเมื่อต้นฉบับกล่าวถึงคำที่ไม่เป็นที่คุ้นเคยในวัฒนธรรมไทย ผู้วิจัยพบว่า “สังวรณั ไกรฤกษ์” นิยมใช้การเติมคำอธิบายในวงเล็บหลังคำหรือประโยคที่ต้องการจะอธิบาย เพื่อให้ความรู้เพิ่มเติมแก่ผู้อ่านเมื่อกกล่าวถึงบุคคลหรือสิ่งที่คิดว่าคนไทยจะไม่คุ้นเคย ขณะที่ “แก้วคำทิพย์ ไชย” ไม่นิยมใช้การเติมคำอธิบายในวงเล็บหลังคำ หากจะเติมคำอธิบายด้วยวิธีนี้ก็จะต้องใส่ชื่อภาษาอังกฤษของคำนั้นๆ กำกับลงไปด้วย นอกจากนี้ ยังพบว่า “แก้วคำทิพย์ ไชย” ใช้วิธีการเติมคำอธิบายโดยใช้เชิงอรรถในกรณีที่คำนั้นมีคำอธิบายที่มีความยาว ซึ่งวิธีการนี้ไม่ปรากฏในฉบับแปลของ “สังวรณั ไกรฤกษ์”

7.1.1.3 การใช้เครื่องหมายวรรคตอน

ผู้วิจัยพบว่า ผู้แปลทั้งสองท่านมีการใช้เครื่องหมายวรรคตอนที่แตกต่างกันไปตามท่วงทำนองการเขียนของแต่ละคน กล่าวคือ “สังวรณั ไกรฤกษ์” ใช้เครื่องหมายอัฒประกาศ เครื่องหมายยัติภังค์ ตามที่ปรากฏในต้นฉบับ ใช้เครื่องหมายทวิภาคในบางครั้งที่พิจารณาเห็นว่าเหมาะสม ไม่ใช้เครื่องหมายปรัศนี เนื่องจากพิจารณาว่าไม่จำเป็นในภาษาไทยที่มีลักษณะโครงสร้างประโยคคำถามปรากฏอยู่ในคำต่างๆ เช่น ใคร อะไร ที่ไหน และไม่ปรากฏว่ามีการใช้เครื่องหมายจุลภาค และอฒภาคในบทแปลของ “สังวรณั ไกรฤกษ์” ส่วน “แก้วคำทิพย์ ไชย” นั้น ใช้เครื่องหมายอัฒประกาศ เมื่อปรากฏในต้นฉบับและใช้เมื่อปรับเปลี่ยนจากการบรรยายมาเป็นรูปแบบบทสนทนา ใช้เครื่องหมายปรัศนี เนื่องจากเห็นว่าเป็นที่นิยมในภาษาไทย ไม่ใช้เครื่องหมายยัติภังค์ และในบาง

ครั้งใช้เครื่องหมายจุดไข่ปลาแทนเพื่อบอกว่าเป็นการเว้นถ้อยคำ นอกจากนี้ยังไม่ใช้เครื่องหมายจุลภาค ทวิภาค และอัฒภาค เนื่องจากเห็นว่าเป็นเครื่องหมายวรรคตอนที่คนไทยไม่นิยมใช้

7.1.2 การศึกษาเปรียบเทียบการถ่ายทอดความหมายของ“คุณพ่อขายาว” จำนวนการแปลของ “สังวรณ ไกรฤกษ์” และ “แก้วคำทิพย์ ไชย”

ในการศึกษาการถ่ายทอดความหมายของฉบับแปลทั้งสองจำนวนแปล ผู้วิจัยได้จำแนกข้อมูลออกเป็น 2 ระดับคือ การถ่ายทอดความหมายระดับคำและสำนวน และการถ่ายทอดความหมายระดับประโยค พบว่าผู้แปลทั้งสองท่านมีการถ่ายทอดความหมายดังต่อไปนี้

7.1.2.1 การถ่ายทอดความหมายระดับคำและสำนวน

การถ่ายทอดความหมายระดับคำและสำนวนที่พบแบ่งเป็น 3 ประเด็นด้วยกัน ได้แก่ การแปลคำนาม การแปลคำสรรพนาม และการแปลสำนวนและคำเปรียบเทียบ ในการแปลคำนามพบว่า “สังวรณ ไกรฤกษ์” ใช้การทับศัพท์โดยตรง การทับศัพท์โดยเติมคำนามบอกลักษณะ และการทับศัพท์โดยเพิ่มคำอธิบายในวงเล็บ ในการแปลคำนามเช่นเดียวกับ “แก้วคำทิพย์ ไชย” นอกจากนี้ “แก้วคำทิพย์ ไชย” ยังใช้การทับศัพท์โดยเพิ่มคำอธิบายในวงเล็บประกอบคำภาษาอังกฤษและใช้เชิงอรรถอีกด้วย ในการแปลคำสรรพนามพบว่า ผู้แปลทั้งสองท่านต่างใช้คำสรรพนามบุรุษที่ 1 ในการแทนตัวเองของตัวละครเอกในเรื่องแตกต่างกัน โดย“สังวรณ ไกรฤกษ์” แปลคำสรรพนามแทนตัวजूดีว่า “ดิฉัน” ขณะที่ “แก้วคำทิพย์ ไชย” แปลคำสรรพนามแทนตัวजूดีว่า “หนู” ทั้งนี้เนื่องจาก “คุณพ่อขายาว” ทั้งสองฉบับต่างแปลในระยะเวลาที่ต่างกัน โดย “คุณพ่อขายาว” จำนวนแปล “สังวรณ ไกรฤกษ์” แปลก่อน “คุณพ่อขายาว” จำนวนแปล “แก้วคำทิพย์ ไชย” เป็นเวลา 16 ปี และ “สังวรณ ไกรฤกษ์” ยังเป็นนักแปลอาวุโส จึงใช้สรรพนามแทนตัวนางเอกว่า “ดิฉัน” อันเป็นสรรพนามที่เด็กสาวในสมัยก่อนนิยมใช้แทนตัวเองเมื่อพูดกับผู้ใหญ่ ส่วนการแปลสรรพนามบุรุษที่สองเมื่อสนทนากับคุณพ่อขายาวพบว่า ผู้แปลทั้งสองท่านต่างใช้คำเรียกแทนคุณพ่อขายาวว่า “ท่าน” ในการแปลสำนวนและคำเปรียบเทียบ พบว่า ผู้แปลทั้งสองท่านใช้กลวิธีที่เหมือนกันคือใช้การแปลตรงตัว ดีความ และแปลแบบเทียบเคียงสำนวนไทย โดยเลือกใช้กลวิธีที่เหมาะสมกับเนื้อหาในฉบับแปลของตน และสามารถสื่อความกับผู้อ่านได้ดีที่สุด

7.1.2.2 การถ่ายทอดความหมายระดับประโยค

การถ่ายทอดความหมายระดับประโยคที่พบใน “คุณพ่อชาวยาว” ทั้งสองสำนวนแปล มีทั้งหมด 2 กลวิธีด้วยกัน คือ การแปลประโยคกรรมวาจก และการแปลประโยคปฏิเสธ โดยผู้วิจัยพบว่าในการแปลประโยคกรรมวาจกผู้แปลทั้งสองท่านต่างปรับเปลี่ยนให้เป็นประโยคที่เหมาะสมกับภาษาไทยและสำนวนแปลของผู้แปลแต่ละท่าน โดยมีทั้งการคงรูปประโยคกรรมวาจกไว้ และการปรับเปลี่ยนเป็นประโยคกรตุจกขึ้นอยู่กับบริบทของประโยคนั้นๆ เช่นเดียวกับการแปลประโยคปฏิเสธที่ผู้แปลทั้งสองท่านต่างใช้ทั้งการแปลตรงตัว และการปรับประโยคปฏิเสธ เพื่อให้ภาษาไทยในฉบับแปลมีความสละสลวยและเข้าใจง่าย สามารถสื่อความหมายกับผู้อ่านได้อย่างครบถ้วน

7.1.3 การศึกษาเปรียบเทียบกลวิธีการแปล “คุณพ่อชาวยาว” สำนวนการแปลของ “สังวรณ ไกรฤกษ์” และ “แก้วคำทิพย์ ไชย”

ผู้วิจัยพบว่า ผู้แปลทั้งสองท่านต่างใช้กลวิธีการแปลแบ่งได้เป็น 3 วิธีด้วยกัน คือ การลดความ การรวบรวม และการสลับความ

7.1.3.1 การลดความ

การลดความทำขึ้นเพื่อให้การดำเนินเรื่องรวดเร็ว และกระชับขึ้น แต่กลวิธีนี้ทำให้ผู้อ่านได้รับสารจากต้นฉบับไม่ครบถ้วน ผู้วิจัยพบว่า ผู้แปลทั้งสองท่านใช้กลวิธีนี้ในการแปล “คุณพ่อชาวยาว” อยู่บ้าง แต่ปรากฏไม่บ่อยนัก เนื่องจากพิจารณาว่าการใช้กลวิธีการลดความนี้แม้จะทำให้เนื้อเรื่องดำเนินไปอย่างรวดเร็ว แต่ก็ส่งผลให้เนื้อความบางส่วนจากต้นฉบับขาดหายไป ซึ่งการแปลที่ดีควรรักษาความหมายที่ผู้เขียนต้นฉบับต้องการจะสื่อให้ผู้อ่านในฉบับแปลได้รับทราบไว้ครบถ้วน

7.1.3.2 การรวบรวม

การรวบรวมเกิดจากการรวมประโยคตั้งแต่สองประโยคขึ้นไป และมีเนื้อหาสามารถรวมเป็นประโยคภาษาไทยที่สมบูรณ์ประโยคเดียวได้ ผู้วิจัยพบว่า ผู้แปลทั้งสองท่านใช้กลวิธีการรวบรวมเพื่อให้ข้อความภาษาไทยกระชับ และเป็นธรรมชาติในภาษาไทยมากขึ้น

7.1.3.3 การสลับความ

การสลับความเกิดขึ้นเนื่องจากข้อความในต้นฉบับอาจทำให้ผู้อ่านสับสนและไม่เข้าใจความหมายได้เนื่องจากโครงสร้างทางไวยากรณ์ที่ซับซ้อน การสลับความนี้จะทำให้ได้ประโยคใหม่ที่สละสลวย อ่านรื่นหูซึ่งในฉบับแปลของผู้แปลทั้งสองท่านต่างใช้กลวิธีนี้ เพื่อให้บทแปลอ่านง่ายและเกิดความไพเราะมากขึ้นด้วย

นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังพบ “สังวรณั ไกรฤกษ์” มีการใช้กลวิธีเพิ่มเติมในการแปล “คุณพ่อขายาว” กล่าวคือ “สังวรณั ไกรฤกษ์” นิยมใช้การเพิ่มความตามจินตนาการโดยแบ่งออกได้เป็น 2 ลักษณะคือ การเพิ่มความเพื่อนั้นอารมณ์ ความรู้สึก และบุคลิกของตัวละคร และการเพิ่มความให้เหมาะสมกับฉากและสถานการณ์ในเรื่อง โดยความในส่วนที่ “สังวรณั ไกรฤกษ์” เพิ่มนั้นไม่ปรากฏในต้นฉบับแต่อย่างใด วิธีการดังกล่าวนับเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวของผู้แปลท่านนี้ ขณะที่ “แก้วคำทิพย์ ไชย” ไม่นิยมใช้การเพิ่มความ โดยแทบจะไม่พบวิธีนี้ในฉบับแปล และ “แก้วคำทิพย์ ไชย” จะนิยมการแปลตรงตัวตามต้นฉบับมากกว่า

7.1.4 การสำรวจความนิยมของผู้อ่านที่มีต่อ “คุณพ่อขายาว” ทั้งสองสำนวนแปล

หลังจากวิเคราะห์รูปแบบการถ่ายทอดความหมาย การถ่ายทอดความหมาย และกลวิธีการแปลของผู้แปลทั้งสองท่านแล้ว ผู้วิจัยได้ออกแบบทดสอบเพื่อสำรวจว่าผู้อ่านชื่นชอบสำนวนการแปลของผู้แปลท่านใดมากกว่ากัน โดยกลุ่มเป้าหมายในการวิจัยคือ กลุ่มนิสิตนักศึกษาผู้เป็นสมาชิกชมรมวรรณศิลป์ จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จำนวน 40 คน เนื่องจากกลุ่มเป้าหมายดังกล่าว เป็นกลุ่มเยาวชนที่มีนิสัยรักการอ่านและศึกษาอยู่ในสถาบันการศึกษาที่มีชื่อเสียง จึงน่าจะสามารถที่จะทำแบบทดสอบดังกล่าวได้ จากการวิจัยพบว่าผู้ตอบแบบทดสอบนิยมสำนวนการแปลของ “แก้วคำทิพย์ ไชย” มากกว่าสำนวนการแปลของ “สังวรณั ไกรฤกษ์” คิดเป็นอัตราส่วนร้อยละ 62 : 38

นอกจากนี้ผู้วิจัยพบว่าผู้ตอบแบบทดสอบที่เลือกสำนวนการแปล “สังวรณั ไกรฤกษ์” โดยส่วนใหญ่ให้เหตุผลว่า สำนวนการแปลของ “สังวรณั ไกรฤกษ์” สามารถแปลได้อารมณ์ความรู้สึกและแปลได้สละสลวย คิดเป็นร้อยละ 33.11 และ ร้อยละ 23.61 ตามลำดับ ขณะที่ผู้ตอบแบบทดสอบที่เลือกสำนวนแปล “แก้วคำทิพย์ ไชย” โดยส่วนใหญ่ให้เหตุผลว่า สำนวนการแปลของ “แก้วคำ

ทิพย์ ไชย” สามารถเลือกใช้คำได้เหมาะกับเหตุการณ์ แปลได้เข้าใจง่าย ได้อารมณ์ความรู้สึก และ กระชับไม่เยิ่นเย้อ คิดเป็นร้อยละ 25.0 , 20.86, 20.2 และ 15.37 ตามลำดับ

7.2 อภิปรายผลการศึกษา

จากการศึกษาเปรียบเทียบการแปลนวนิยายเรื่อง “คุณพ่อขยาวยาว” สำนวนภาษาไทยของ “สังวรณี ไกรฤกษ์” กับสำนวนภาษาไทยของ “แก้วคำทิพย์ ไชย” จากเรื่อง “Daddy-Long-Legs” ของ จีน เว็บบสเตอร์ นั้น ผู้วิจัยพบข้อสังเกตที่น่าสนใจดังนี้

ผู้วิจัยพบว่า การจัดย่อหน้าใหม่ อาจทำให้ลีลาภาษาของฉบับแปลเปลี่ยนไปจากต้นฉบับเดิม วรรณกรรมเยาวชน “คุณพ่อขยาวยาว” นั้น ประพันธ์ขึ้นเมื่อกว่า 90 ปีมาแล้ว ซึ่งนักเขียนในสมัยนั้นยังคงใช้การเขียนย่อหน้าแบบเก่าคือ จัดตามความพอใจ และใช้การเขียนย่อหน้าแบบยาวๆ ขณะที่หลักในการเขียนย่อหน้าที่นิยมในปัจจุบัน หรือที่เรียกว่า journalistic writing นั้น นิยมเขียนเป็นย่อหน้าสั้นๆ โดยในแต่ละย่อหน้าจะมีใจความสำคัญเพียงเรื่องเดียว เพื่อให้ผู้อ่านสามารถจับใจความได้ง่ายขึ้น (แม้คกริกเกิด, 2004) ด้วยเหตุผลดังกล่าวจึงทำให้บทแปลซึ่งแปลในระยะเวลาที่แตกต่างจากต้นฉบับมาก ใช้การจัดย่อหน้าตามแบบที่นิยมใช้ในปัจจุบันส่งผลให้เกิดการจัดย่อหน้าใหม่ขึ้น

ในเรื่องการถ่ายทอดความหมาย ผู้แปลทั้งสองท่านต่างพยายามที่จะถ่ายทอดความหมายและความสนุกสนานของวรรณกรรมให้กับผู้อ่านเสมือนอ่านจากต้นฉบับ แต่ผู้แปลแต่ละท่านมีลีลาภาษาแตกต่างกันออกไป ซึ่งถือเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวของผู้แปล โดย “สังวรณี ไกรฤกษ์” ใช้กลวิธีการแปลแบบเพิ่มความในการถ่ายทอดเรื่องราว “คุณพ่อขยาวยาว” เป็นภาษาไทย เพื่อสอดแทรกจินตนาการของผู้เขียนเพิ่มเติมลงไปต้นฉบับ และยังเพิ่มความเพื่ออธิบายถึงสิ่งที่ไม่เป็นที่คุ้นเคยในวัฒนธรรมไทย โดยมุ่งหวังจะให้ผู้อ่านเห็นภาพชัดเจน และเข้าใจถึงการกระทำของตัวละครและเหตุการณ์ต่างๆ มากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นเกี่ยวกับการแปลของ “นิตา” (อ้างถึงใน จูไรรัตน์ สุดประโคนเขต, 2543: 62) ว่า “อันไหนควรขยายความเล็กน้อยเพื่อความเข้าใจก็ควรขยายความเล็กน้อย และที่เพิ่มเติมเข้ามาด้วยความลื่นไหลของภาษาเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของตัวละครก็มีเหมือนกัน” ซึ่งแม้ว่าวิธีการดังกล่าวจะทำให้บทแปลสละสลวยขึ้น แต่ก็ทำให้บทแปลมีเนื้อความเกินไปจากต้นฉบับ ขณะที่ “แก้วคำทิพย์ ไชย” จะพยายามแปลโดยรักษาความหมายให้ครบถ้วนตามต้นฉบับให้ได้มากที่สุด อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยพบว่า “สังวรณี ไกรฤกษ์” เป็นนักแปลที่คุ้นคว่ำสิ่งที่ไม่รู้จักจนเข้าใจก่อนลงมือแปล ในการแปลชื่อเฉพาะของสิ่งที่ไม่มีในวัฒนธรรมไทย

“สังวรณั ไกรฤกษ์” จะค้นหาความหมายของคำนั้นๆ และนำมาอธิบายเพิ่มเติมให้ผู้อ่านเข้าใจมากขึ้น แม้ว่าคำนั้นอาจไม่ได้มีความสำคัญต่อเนื้อเรื่องมากนักก็ตาม ตัวอย่างเช่น เมื่อตัวละครในเนื้อเรื่องอ้างถึงชื่อ “Maurice Maeterlick” ขึ้นมา “สังวรณั ไกรฤกษ์” แปลชื่อดังกล่าวไว้ว่า “มอริส แมเทอร์ลิกค์ (นักเขียนชาวเบลเยียมผู้มีชื่อเสียงโด่งดัง)” หรือการแปลคำว่า “linseed oil” “สังวรณั ไกรฤกษ์” แปลว่า “น้ำมันลินสีด (ทำจากต้นแฟล็กซ์ที่ใช้เยื่อไม้มาทำผ้าลินิน) เป็นการให้ความรู้แก่ผู้อ่านเพิ่มเติม ขณะที่ “แก้วคำทิพย์ ไชย” ไม่ได้ให้คำอธิบายเพิ่มเติมแต่อย่างใด

นอกจากนี้ จากการเปรียบเทียบบทแปลทั้งสองสำนวนทำให้เห็นถึงการความแตกต่างของการใช้ภาษาในบทแปล โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของการใช้สรรพนาม ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงบุคลิกลักษณะของผู้แปลเอง โดย “คุณพ่อชาวยาว” สำนวนการแปลของ “สังวรณั ไกรฤกษ์” แปลก่อน “คุณพ่อชาวยาว” ของ “แก้วคำทิพย์ ไชย” ถึง 16 ปี อีกทั้ง “สังวรณั ไกรฤกษ์” ก็เป็นนักแปลอาวุโส จึงมีการใช้สรรพนามแทนตัวเองของเรื่องที่ต่างกัน โดย “สังวรณั ไกรฤกษ์” ใช้สรรพนามแทนตัวจู้ดี แอ็บบอท ว่า “ดิฉัน” ซึ่งเป็นคำสรรพนามแทนตัวผู้พูดที่เป็นเพศหญิงที่ใช้กันแพร่หลายในยุคสมัยหนึ่ง แม้ว่าจะเป็นการเล่นทักกับคนในครอบครัว เช่น บิดามารดา ก็ตาม เพราะถือเป็นการให้เกียรติคู่สนทนา ขณะที่ในปัจจุบัน มีผู้ใช้สรรพนาม “ดิฉัน” ในบทสนทนาที่เป็นทางการมากขึ้น และหากตัวผู้พูดมีอายุอยู่ในช่วงวัยรุ่นจะนิยมใช้สรรพนามแทนตนเองว่า “หนู” มากกว่า เนื่องจากคำว่า “ดิฉัน” ให้ความรู้สึกถึงความห่างเหินระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง ซึ่งสอดคล้องกับผลการสำรวจความนิยมของผู้อ่านที่ระบุว่า ผู้อ่านชอบบทแปล “คุณพ่อชาวยาว” ที่ใช้สรรพนามแทนตัวจู้ดี แอ็บบอทว่า “หนู” มากกว่า สรรพนาม “ดิฉัน” โดยให้เหตุผลว่า สรรพนาม “หนู” เป็นสรรพนามที่เหมาะสมกับตัวละครซึ่งเป็นวัยรุ่น และเป็นสรรพนามที่แสดงความเป็นกันเองระหว่างตัวละคร “จู้ดี แอ็บบอท” กับ “คุณพ่อชาวยาว” อาจกล่าวได้ว่าปัจจัยที่ทำให้ผู้อ่านนิยมการแปลคำสรรพนามของ “แก้วคำทิพย์ ไชย” ก็คือ วัยของผู้อ่านและช่วงเวลาแปล ซึ่งทั้งสองปัจจัยเป็นตัวกำหนดการแปลคำสรรพนามเนื่องจากรรณกรรม “คุณพ่อชาวยาว” เป็นวรรณกรรมเยาวชน ซึ่งมีวัตถุประสงค์ในการเขียนเพื่อให้กลุ่มเยาวชนอ่านเป็นกลุ่มหลัก การแปลสรรพนามจึงควรคำนึงถึงการใช้คำสรรพนามที่กลุ่มเยาวชนในปัจจุบันนิยมใช้ เพื่อให้สำนวนภาษาในบทแปลมีลักษณะเหมือนจริงที่สุด

อย่างไรก็ดี แม้ว่าผู้แปลทั้งสองท่านจะใช้รูปแบบการถ่ายทอดความหมาย การถ่ายทอดความหมาย และกลวิธีการแปลที่แตกต่างกันออกไปบ้าง แต่กลวิธีส่วนใหญ่มีความคล้ายคลึงกัน เนื่องจาก “คุณพ่อชาวยาว” เป็นวรรณกรรมเยาวชน ที่ถ่ายทอดออกมาในรูปแบบของจดหมาย การดำเนินเรื่องมี

ความเรียบง่าย ตัวละครในเรื่องมีไม่มากนัก จึงทำให้ผู้แปลทั้งสองท่านไม่สามารถแปลให้เกิดความแตกต่างอย่างชัดเจน

สำหรับผู้วิจัย มีความเห็นว่า ทั้ง “สังวรณั ไกรฤกษ์” และ “แก้วคำทิพย์ ไชย” สามารถแปลและเลือกใช้กลวิธีต่างๆ ในการถ่ายทอดเรื่องราว “คุณพ่อชาวยาว” เป็นภาษาไทยได้อย่างเหมาะสม สอดคล้องกับความเห็นของ สิทธา พิณีภูวดล (2543: 90) ว่า การแปลนวนิยายเหมาะกับวิธีการแปลแบบเอาความ ผู้แปลอาจจะเพิ่มคำอธิบายรายละเอียดบางประการที่ไม่ขัดกับต้นฉบับ หรืออาจตัดทอนข้อความที่เห็นว่าไม่จำเป็นออกไป หรือตัดแปลงให้สอดคล้องกับวัฒนธรรมในภาษาฉบับแปลก็ได้เช่นกัน นอกจากนี้ ผู้แปลอาจเสริมความรู้ความเข้าใจแก่ผู้อ่านโดยเขียนเป็นเชิงอรรถก็ได้ สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ การรักษาความหมายเดิมไว้อย่างครบถ้วนถูกต้อง ไม่เปลี่ยนแปลง รวมทั้งสามารถรักษารสของความหมายเดิมไว้ด้วย

7.3 ปัญหาและข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ปัญหาที่ผู้วิจัยพบคือ ผู้วิจัยไม่สามารถติดต่อเพื่อจะขอสัมภาษณ์ “สังวรณั ไกรฤกษ์” และ “แก้วคำทิพย์ ไชย” ได้ จึงทำให้ขาดข้อมูลที่น่าสนใจเกี่ยวกับขั้นตอนในการแปลวรรณกรรม “คุณพ่อชาวยาว” จากผู้แปลทั้งสองท่าน อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะสำหรับผู้สนใจศึกษางานแปลต่อไปดังนี้คือ

7.3.1 วิเคราะห์เปรียบเทียบการแปลนวนิยายประเภทอื่นๆ ที่มีผู้แปลแปลเรื่องซ้ำกัน ไม่ว่าจะเป็นนวนิยายแนวมาตรฐาน แนวโรแมนติก แนวผจญภัย เป็นต้น เพื่อศึกษาว่าผู้แปลแต่ละท่านมีรูปแบบการถ่ายทอดความหมาย การถ่ายทอดความหมาย และกลวิธีการแปลที่เหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไร และมีความสอดคล้องกับการศึกษาในครั้งนี้หรือไม่

7.3.2 วิเคราะห์การแปลวรรณกรรมเรื่องอื่นๆ ของ “สังวรณั ไกรฤกษ์” เพื่อเปรียบเทียบว่าผู้แปลมีการใช้กลวิธีการถ่ายทอดความหมายในลักษณะใดกับการแปลวรรณกรรมเรื่องอื่นๆ

7.3.3 “แก้วคำทิพย์ ไชย” เป็นผู้แปลที่แปลวรรณกรรมเยาวชนไว้มากมายหลายเรื่อง จึงน่าจะมีการศึกษาว่า “แก้วคำทิพย์ ไชย” ใช้กลวิธีใดในการแปลวรรณกรรมเยาวชนเล่มอื่นๆ แล้วนำมาเปรียบเทียบว่ามีความเหมือนหรือแตกต่างจากวรรณกรรม “คุณพ่อชาวยาว” อย่างไรบ้าง

บรรณานุกรม

- กำชัย ทองหล่อ.(2509). หลักภาษาไทย. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพมหานคร.
- จิตรสุกต งามจิตร.(2544). การศึกษาสำนวนแปลของสคไลจากวรรณกรรมเรื่องสิทธิธารณะเทียบกับต้นฉบับภาษาอังกฤษของฮิลดา รอสเนอร์. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาและวัฒนธรรมเพื่อการสื่อสารและการพัฒนา สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท มหาวิทยาลัยมหิดล.
- จุไรรัตน์ ประโคนเขต.(2543). การศึกษาเชิงวิเคราะห์นวนิยายแปลเรื่อง คำสารภาพของมารี อังตัวแนตต์ : การถ่ายทอดทำนองการเขียน. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาและวัฒนธรรมเพื่อการสื่อสารและการพัฒนา สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท มหาวิทยาลัยมหิดล.
- เขวง จันทรเขตต์.(2528). การแปลเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพมหานคร : บริษัทโรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช จำกัด.
- ดวงตา สุกพล.(2535). ทฤษฎีและกลวิธีการแปล. (พิมพ์ครั้งที่ 3) กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทิพา เทพอักษรพงศ์.(2540). การแปลเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นิตา จำปาทิพย์.(2546). การศึกษานวนิยายแปลเรื่องแดรกคิวล่าจอมผีดิบ ของ อ.สายสุวรรณ จากต้นฉบับเรื่อง DRACULA โดย BRAM STOKER. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาและวัฒนธรรมเพื่อการสื่อสารและการพัฒนา สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท มหาวิทยาลัยมหิดล.
- บรรจบ พันธุ์เมธา.(2520). ลักษณะภาษาไทย. (พิมพ์ครั้งที่ 6). กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ปรีชา อุนรัตน์.(2533). การแปลภาษาอังกฤษเป็นไทย. กรุงเทพฯ : บริษัท สำนักพิมพ์ดวงกมล จำกัด.
- ปัญญา บริสุทธิ์.(2537). ทฤษฎีและวิธีปฏิบัติในการแปล. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ : สหธรรมมิก.
- ปาริชาติ ญาณาวารี.(2544). กลวิธีการแปลวรรณกรรมเยาวชนของแมกไม้ เรื่อง ซิลาร้ายที่สุด และน้องเล็กยังร้ายอยู่. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาและวัฒนธรรมเพื่อการสื่อสารและการพัฒนา สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท มหาวิทยาลัยมหิดล.

- เปรมใจ ใจกล้า.(2546). การแปลสารคดีเชิงประวัติศาสตร์: การศึกษางานแปลเรื่อง A physician at the Court of Siam ฉบับภาษาไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาและวัฒนธรรมเพื่อการสื่อสารและการพัฒนา สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ผะอบ โปษะกฤษณะ.(2533). ลักษณะเฉพาะของภาษาไทย. (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์บำรุงสาส์น.
- มนันยา ชนะภูมิ.(2544). เอกสารประกอบการเรียนการสอนวิชา วทสพ 681 การแปลวรรณกรรม. สาขาภาษาและวัฒนธรรมเพื่อการสื่อสารและการพัฒนา วิชาเอกการแปล ประจำภาคการศึกษาปลาย ปีการศึกษา 2544 สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท มหาวิทยาลัยมหิดล.
- มยุรฉัตร เอี่ยมกุล.(2545). วิเคราะห์เปรียบเทียบการแปลนวนิยายเรื่อง “สะพานนี้มีความรัก” ของ เสรี ปิยะฉัตร กับเรื่อง “รักนี้ชั่วชีวิต” ของ “บุญฤทธิ์” จากฉบับภาษาอังกฤษเรื่อง “The Bridges of Madison County”. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาและวัฒนธรรมเพื่อการสื่อสารและการพัฒนา สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท มหาวิทยาลัยมหิดล.
- รลิกา สนวนสม.(2544). ปัญหาและวิธีการแก้ไขปัญหาที่ใช้ในการแปลวรรณกรรมเรื่อง THE ENGLISH PATIENT เป็นภาษาไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาและวัฒนธรรมเพื่อการสื่อสารและการพัฒนา สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ราชบัณฑิตยสถาน.(2530). หลักเกณฑ์การใช้เครื่องหมายวรรคตอนและเครื่องหมายอื่นๆ. กรุงเทพฯ: บริษัทประยูรวงศ์ จำกัด.
- ราตรี ชันวารชร.(2539). การใช้ภาษาไทย 1. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- วนิดา บำรุงไทย.(2544). ศาสตร์และศิลป์แห่งนวนิยาย. (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- วรรณถ วิมลเฉลา.(2529). คู่มือสอนแปล. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วัชรพงษ์ แจ่มประจักษ์.(2544). การศึกษากลวิธีของอาษา ขอจิตต์เมตต์ ในการแปลเรื่องสั้นของ เออร์เนสต์ เฮมิงเวย์. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาและวัฒนธรรมเพื่อการสื่อสารและการพัฒนา สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท มหาวิทยาลัยมหิดล.
- วิไลลักษณ์ เรื่องมานะ.(2546). การศึกษาเปรียบเทียบนวนิยายแปลเรื่อง “ความพยายาม” สำนวน “เม้วนัน” กับสำนวน “ว.วินิจัยกุล”. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขา

ภาษาและวัฒนธรรมเพื่อการสื่อสารและการพัฒนา สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อ
พัฒนาชนบท มหาวิทยาลัยมหิดล.

เว็บสเตอร์, จีน.(2537). คุณพ่อขยา.(สังวรณ์ ไกรฤกษ์,ผู้แปล). กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ผีเสื้อ.

เว็บสเตอร์, ยีน.(2545). คุณพ่อขยา.(แก้วคำทิพย์ ไชย,ผู้แปล). กรุงเทพฯ : คลาสสิก สำนักพิมพ์.

สัญฉวี สายบัว.(2540). หลักการแปล. (พิมพ์ครั้งที่ 6) กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัย
ธรรมศาสตร์.

สิทธา พิณภูวคณ.(2543). คู่มือนักแปลอาชีพ. (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ : บริษัทนานมีบุ๊ค จำกัด.

สุภาวดี สุขสุชีพ.(2544). กลวิธีการแปลวรรณกรรมเรื่องพิชิตตะวันตกของไชยวัฒน์ ยนเปี่ยม.

วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาและวัฒนธรรมเพื่อการสื่อสาร
และการพัฒนา สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท มหาวิทยาลัยมหิดล.

หอมหวล ชื่นจิตร.(2527). การแปลอาชีพสู่ปวงชน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ยูไนเต็ดโปรดักชั่น.

อรสา ถาวรเลิศรัตน์.(2530). บทวิเคราะห์เปรียบเทียบนวนิยายแปลเรื่อง “เด็ยดาบ” และ “โลนลี่
เลดี้” กับ “The lonely lady”. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

Catford, J.C. (1982). A Linguistic Theory of Translation. London: Oxford University Press.

McCrickerd, Jennifer. (2004). Some Papers Writing Tips. [www.drake.edu/artsci/philrel/
fachomepages/jenhomepage/WritingTips.html](http://www.drake.edu/artsci/philrel/fachomepages/jenhomepage/WritingTips.html).

Newmark, Peter. (1981). Approaches to Translation. Oxford, Great Britain: Pergamon Press.

Nida, Eugene A. (1964). Toward a Science of Translating. The Netherlands: Leiden, I.J.Brill.

Webster, Jean. (1995). Daddy-Long-Legs. New York : Penguin Books USA Inc.

www.booksilove.com

ภาคผนวก

แบบทดสอบ

และ

ประวัติของผู้ประพันธ์ และผู้แปล

คำชี้แจง

แบบทดสอบนี้เป็นส่วนหนึ่งของการทำวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโท วิชาเอกการแปล สาขาวิชาภาษาและวัฒนธรรมเพื่อการสื่อสารและการพัฒนา สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท มหาวิทยาลัยมหิดล เรื่อง “การศึกษาเปรียบเทียบการแปลนวนิยายเรื่อง “คุณพ่อขา ยาว” ตำนวนภาษาไทยของ “สังวรณ์ ไกรฤกษ์” กับสำนวนภาษาไทยของ “แก้วคำทิพย์ ไชย” จาก เรื่อง “Daddy-Long-Legs” ของจีน เว็บบสเตอร์” โดยเปรียบเทียบจากหนังสือ 3 เล่ม คือ

1. “Daddy-Long-Legs” เป็นต้นฉบับภาษาอังกฤษ โดย Jean Webster เป็นผู้แต่ง
2. “คุณพ่อขา ยาว” ฉบับแปลของ “สังวรณ์ ไกรฤกษ์”
3. “คุณพ่อขา ยาว” ฉบับแปลของ “แก้วคำทิพย์ ไชย”

แบบทดสอบแยกเป็น 2 ส่วน ได้แก่

ส่วนที่ 1 เป็นเรื่องย่อของ “คุณพ่อขา ยาว”

ส่วนที่ 2 เป็นแบบทดสอบความนิยมของผู้ตอบแบบทดสอบ

ขอความกรุณาทุกท่านให้ทำแบบทดสอบนี้ด้วยตัวท่านเอง ผู้วิจัยจะนำผลจากคำตอบของ ท่านมาใช้ประกอบการทำวิทยานิพนธ์เท่านั้น และขอขอบคุณผู้ตอบแบบทดสอบทุกท่านที่ให้ความ ร่วมมือเป็นอย่างดี

ส่วนที่ 1 เรื่องย่อ “คุณพ่อขา ยาว”

เจอร์รูลา แอ็บบอท (จูดี) เด็กสาววัย 18 ปี อาศัยอยู่ในสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า มีชีวิตอยู่ไปวันๆ เพื่อช่วยงานดูแลเด็กเล็กด้วยความเบื่อหน่ายและหดหู่ เธอยังมองไม่เห็นอนาคตของตัวเองว่าจะแปร เปลี่ยนไปเป็นอย่างอื่นได้อย่างไร ทั้งที่วัยของเธอถึงเวลาต้องออกไปจากสถานที่แห่งนี้ แต่เธอก็ไร้ที่ ไป เพราะไม่มีคนอุปการะ

จนกระทั่งวันหนึ่งความเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญในชีวิตจูดี ก็เกิดขึ้น เมื่อมีผู้อุปการะใจดี ประสงค์จะส่งเสียให้เธอเรียนจนจบวิทยาลัย พร้อมทั้งจ่ายค่าเลี้ยงดูให้เธอมีฐานะทัดเทียมกับเด็ก อื่นๆ ที่มีจากครอบครัวมั่งคั่ง โดยมีเงื่อนไขว่า เธอจะต้องเขียนจดหมายเล่าเรื่องราวการใช้ชีวิตประจำ วันและรายงานผลการเรียนให้ทราบทุกๆ เดือน โดยที่เธอไม่เคยได้พบกับผู้อุปการะ เคยเห็นเพียงแค ่เงาของชายใจบุญผู้นั้นที่ทอดบนฝาผนังก่อนจะออกจากสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าที่เธออาศัยอยู่ เงานั้น

แสดงให้เห็นถึงรูปร่างของชายผู้หนึ่งที่กำลังถือไม้เท้า และมีช่วงขาที่ยาวกว่าคนปกติ เธอจึงตั้งฉายาผู้อุปการะท่านนั้นว่า “คุณพ่อขายาว” จูดีไม่เคยได้รับจดหมายตอบกลับแม้แต่ฉบับเดียวไม่ว่าจะร้องขออย่างไรก็ตาม เธอตั้งใจเรียนอย่างหนักโดยมีจุดมุ่งหมายที่จะเป็นนักเขียน และหวังหาเลี้ยงชีพด้วยการยึดอาชีพนี้ เพื่อจ่ายเงินคืนคุณพ่อขายาวที่อุปการะเธอ เพื่อนๆ ของจูดี ได้พาเธอเข้าสู่โลกใหม่ และทำให้เธอได้รู้จักคำว่า ครอบครัว การมีคนที่คุณเองรักและห่วงใย และการเป็นที่รักและห่วงใยของผู้อื่น

แล้ววันหนึ่ง จูดีก็ได้มีโอกาสรู้จักและผูกพันกับชายหนุ่มมหาเศรษฐี ผู้มีนามว่า เจอร์วิส เพนเคิลตัน ทั้งคู่ตกหลุมรักกันและในที่สุดเจอร์วิสก็ได้ขอเธอแต่งงาน แต่เธอปฏิเสธเนื่องจากคิดว่าตนไม่คู่ควรกับเจอร์วิส ขณะที่รู้สึกผิดหวังอยู่นั้นเอง จูดีก็ได้รับจดหมายจากคุณพ่อขายาว เชิญเธอให้ไปพบ ในที่สุดความจริงก็เปิดเผยออกมาว่า คุณพ่อขายาว และเจอร์วิสเป็นคนๆเดียวกัน ทั้งสองจึงได้ครองรักกันอย่างมีความสุข

ส่วนที่ 2 แบบทดสอบความนิยมของผู้ตอบแบบทดสอบ

คำชี้แจง : กรุณาทำเครื่องหมาย X ทับข้อ ก. หรือ ข. ที่ท่านชอบมากกว่าอีกข้อหนึ่ง และระบุเหตุผลที่ท่านเลือกบทแปลข้อนั้น โดยการทำเครื่องหมาย X บนตัวเลขหน้าเหตุผลที่เลือก (อาจจะตอบมากกว่า 1 เหตุผล ก็ได้)

1. สถานการณ์ : จูดีกำลังนั่งมองเหม่อออกไปนอกหน้าต่างอย่างใจลอย

ก. ขณะที่เจอร์ชานั่งแนบหน้ากับกระจกหน้าต่างอยู่นั้น เธอมองออกไปยังสนามใหญ่เบื้องหน้า โบหญาคู่คล้ายกับเคลือบด้วยน้ำแข็งเพราะความหนาว สุดเขตสนามเป็นรั้วเหล็กสูง กั้นอาณาเขตสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า เลี้ยวออกไปไกลโพ้น แลเห็นทิวเขาสลับซับซ้อน คู่ประหนึ่งเกลียวคลื่นตามไหล่เขามีบ้านแบบชนบทกระจัดกระจาย มองเห็นยอดแหลมของอาคารและโบสถ์ประจำหมู่บ้านสูงตระหง่านอยู่ท่ามกลางต้นไม้ที่มีแต่กิ่งก้าน ไม่มีใบแม้แต่หน่อย

ข. เจริญทอดสายตามองผ่านสนามหญ้ากว้างใหญ่ที่มีน้ำแข็งจับอยู่บนยอดหญ้า ผ่านออกไปยังเบื้องหลังของกำแพงเหล็กซึ่งกั้นเป็นเครื่องหมายแสดงอาณาเขตของบ้านเด็กกำพร้า เธอกวาดสายตาลงไปตามแนวคลื่นสันเขาที่มีอาคารบ้านเรือนผุดขึ้นอย่างดาษดื่น และหยุดมองตรงที่หมู่บ้านแห่งหนึ่งซึ่งตั้งอยู่กลางป่า

- เหตุผลที่เลือก
1. สะดวกรวด	2. กระชับ ไม่เยิ่นเย้อ
3. เข้าใจง่าย	4. ได้อารมณ์ ความรู้สึก
5. ใช้คำได้เหมาะกับเหตุการณ์	6. อื่นๆระบุ.....

2. สถานการณ์ : จู๊ดเลิกหมอลอย และตื่นจากภวังค์และพร้อมจะต่อสู้กับชีวิตต่อไป

ก. เสรฐาผละออกจากหน้าต่าง แล้วหันมาเผชิญกับเรื่องยุ่งยากในชีวิตอีกครั้ง

ข. เสรฐาตื่นจากภวังค์ ลุกขึ้นจากที่นั่งตรงขอบหน้าต่าง รู้สึกว่าจะต้องเผชิญกับชีวิตอันเหน็ดเหนื่อยและน่าเบื่อของเธอต่อไปตลอดวัน วันแล้ววันเล่า

- เหตุผลที่เลือก
1. สะดวกรวด	2. กระชับ ไม่เยิ่นเย้อ
3. เข้าใจง่าย	4. ได้อารมณ์ ความรู้สึก
5. ใช้คำได้เหมาะกับเหตุการณ์	6. อื่นๆระบุ.....

3. สถานการณ์ : จู๊ดเขียนจดหมายถึง “คุณพ่อชาวยาว” ผู้อุปการะเลี้ยงดูเธอ และเปรียบเสมือนพ่อบุญธรรม

ก. ดิฉันจะต้องระมัดระวังในการให้ความเคารพต่อท่านให้มาก ดิฉันนึกไม่ออกว่าควรจะแสดงความเคารพมากมายอย่างไร ต่อบุคคลผู้ปรารถนาจะใช้ชื่อว่า “จอห์น สมิธ” เพราะชื่อนี้เป็นชื่อที่แสดงถึงการเป็นบุคคลธรรมดาสามัญมากที่สุด ทำไมท่านไม่เลือกชื่ออื่นที่ฟังดูยิ่งใหญ่ มีบุคลิกที่น่าเคารพมากกว่านี้สักหน่อย นี่ดิฉันรู้สึกคล้ายกับว่ากำลังเขียนถึงร้านเสื้อผ้า หรือที่ทำการไปรษณีย์ธรรมดาๆ เท่านั้น

ข. หนูควรจะเคารพยำเกรงท่านให้มากที่สุด แต่หนูจะรู้สึกเช่นนั้นก็แปลกหน้าที่อนุญาตให้รู้จักเพียงในนามว่า จอห์น สมิธ ได้อย่างไร ทำไมท่านจึงไม่เลือกชื่อที่สื่ออะไรบางอย่างเกี่ยวกับตัวท่านบ้างล่ะคะ ถ้าไม่เช่นนั้นก็เหมือนกับหนูเขียน จ.ม. ถึงคุณตู้ไปรษณีย์ หรือ คุณเสาไม้แขวนผ้า ล่ะ

- เหตุผลที่เลือก
1. สะดวกรวด	2. กระชับ ไม่เยิ่นเย้อ
3. เข้าใจง่าย	4. ได้อารมณ์ ความรู้สึก
5. ใช้คำได้เหมาะกับเหตุการณ์	6. อื่นๆระบุ.....

4. สถานการณ์ : จูดีเขียนจดหมายถึง “คุณพ่อขยาว” บรรยายถึงความร้ายกาจของตัวเอง

ก. คุณพ่อขยาวที่รัก

ดิฉันเป็นสัตว์ร้ายแน่แท้ทีเดียว !

ข. คุณพ่อขยาวที่รัก

ตัวหนูเนี่ยช่างเลวร้ายจริงๆ

เหตุผลที่เลือก

1. สะดวกลวย

2. กระชับ ไม่เยิ่นเย้อ

3. เข้าใจง่าย

4. ได้อารมณ์ ความรู้สึก

5. ใช้คำได้เหมาะกับเหตุการณ์

6. อื่นๆระบุ.....

5. สถานการณ์ : เนื้อความในจดหมายถึงจูดีเขียนถึง “คุณพ่อขยาว” เล่าถึงเหตุการณ์ขณะที่เธอนอนป่วยอยู่ที่โรงพยาบาล

ก. โกล้ค้ำวานนี้ ขณะที่หนูกำลังนั่งอยู่บนเตียงมองสายฝนที่โปรยปรายอยู่ข้างนอก และเริ่มรู้สึกเบื่อการอยู่ในโรงพยาบาลเสียเหลือเกิน จู่ๆ นางพยาบาลก็ก้าวเข้ามาในห้องพร้อมกล่องยาสีขาวซึ่งจำหน้าถึงหนู ข้างในกล่องเต็มไปด้วยดอกกุหลาบแรกแย้มสีชมพูที่สวยงามน่ารักที่สุด

ข. เมื่อเย็นวานนี้ ก่อนจะมีดึกเล็กน้อย ดิฉันนั่งอยู่บนเตียง เหม่อมองออกไปนอกหน้าต่างต่างดวงอาทิตย์เกือบจะลับขอบฟ้า หัวใจของดิฉันกำลังจะตกลงตามดวงตะวัน ยามโพล้เพล้และฝนพรำ เช่นนี้ หัวใจของดิฉันห่อเหี่ยวและท้อแท้อย่างไรพิกล อยากจะร้องไห้ รู้สึกเบื่อหน่ายกับชีวิตของตนเองในสถาบันอันกว้างใหญ่นี้

ขณะนั้น พยาบาลคนหนึ่งเข้ามา ตรงมาที่เตียงของดิฉันพร้อมด้วยกล่องยาๆ สีขาว จำหน้าถึงดิฉัน จากฝากล่องซึ่งเป็นกระดาษแก้ว ดิฉันมองเห็นกุหลาบแย้มสีชมพู สวยน่ารักเป็นที่สุด

เหตุผลที่เลือก

1. สะดวกลวย

2. กระชับ ไม่เยิ่นเย้อ

3. เข้าใจง่าย

4. ได้อารมณ์ ความรู้สึก

5. ใช้คำได้เหมาะกับเหตุการณ์

6. อื่นๆระบุ.....

6. สถานการณ์ : ผู้เขียนบรรยายถึงหน้าที่ความรับผิดชอบที่เจอจะต้องปฏิบัติในแต่ละวัน

ก. เจอรูชาจะต้องดูแลรับผิดชอบเด็กทั้ง 11 คนนี้ คุณเสื้อผ้าให้เรียบร้อย เช็ดน้ำมูก หวีผม จัดแถวให้เป็นระเบียบ เพื่อเดินเข้าห้องอาหาร ให้เข้าที่นั่งรับประทานอาหารเอง อาหารส่วนใหญ่จะเป็นขนมปัง นม และขนมสังขยาลูกพรุน

ข. หน้าที่ของเยรูชาคือ ดูแลเด็กทั้งหมดนี้ คุณเสื้อผ้าให้เรียบร้อย เช็ดน้ำมูก หวีผม จัดแถวให้เป็นระเบียบ เพื่อเดินเข้าห้องอาหารให้เข้าที่นั่งรับประทานอาหารเอง อาหารส่วนใหญ่จะเป็นขนมปัง นม และพุดดิ้งลูกพรุน

- เหตุผลที่เลือก
1. สะดวกล	2. กระชับ ไม่เย็นเยื่อ
3. เข้าใจง่าย	4. ได้อารมณ์ ความรู้สึก
5. ใช้คำได้เหมาะกับเหตุการณ์	6. อื่นๆระบุ.....

7. สถานการณ์ : จูดีเล่าถึงความป็นของเธอในวันแรกของการศึกษาที่วิทยาลัย

ก. ในวันแรก ก็เกิดเรื่องน่าอายสำหรับหนูเข้าแล้ว มีเพื่อนบางคนเอ่ยถึง มัทธิส แมเตอร์ลิก แล้วหนูถามว่าเธอเป็นนักศึกษาใหม่หรือ

ข. ดิฉันได้แสดงความเป็นอยู่อย่างร้ายกาจในวันแรก เมื่อมีใครคนหนึ่งเอ่ยถึงชื่อ “มัทธิส แมเตอร์ลิก” ดิฉันโพล่งถามออกไปว่า เขาเป็นนักศึกษาใหม่ใช่ไหม (นักเขียนชาวเบลเยียมผู้มีชื่อเสียงโด่งดัง)

- เหตุผลที่เลือก
1. สะดวกล	2. กระชับ ไม่เย็นเยื่อ
3. เข้าใจง่าย	4. ได้อารมณ์ ความรู้สึก
5. ใช้คำได้เหมาะกับเหตุการณ์	6. อื่นๆระบุ.....

8. สถานการณ์ : จูดีเขียนจดหมายเล่าถึงเหตุการณ์ที่แม่ไว้ในฟาร์มป่วยให้คุณพ่อขายาวฟัง

ก. แม่วัวตัวหนึ่งป่วย เราต้องไปตามสัตวแพทย์ที่เชี่ยวชาญการผ่าตัดมาจากบอสนีริกค์ อดมาไซไม่ได้นอนทั้งคืน เพราะต้องคอยให้น้ำมันลินิน (ทำจากต้นแฟล็กซ์ที่ใช้เยื่อไม้มาทำผ้าลินิน) และคอยกรอกเหล้าให้มันด้วย

ข. วิวของไร่ตัวหนึ่งป่วยหนัก เราจึงต้องไปตามสัตว์แพทย์จากแยกบอนนิริกัมาผ่าตัดมัน
อะมาไซอดหลักบอนอนทั้งคืน เพราะต้องคอยให้น้ำมันลินซีด และป้อนเหล้าวิสกีให้เจ้าวัว

- เหตุผลที่เลือก
1. สะดวกลวย	2. กระทบ ไม่เย็นเยื่อ
3. เข้าใจง่าย	4. ได้อารมณ์ ความรู้สึก
5. ใช้คำได้เหมาะกับเหตุการณ์	6. อื่นๆระบุ.....

9. สถานการณ์ : จูดีเล่าให้คุณพ่อขย่าวฟังว่าเธอได้รับคัดเลือกให้เข้าร่วมทีมบาสเกตบอลของ
วิทยาลัย

ก. ดิฉันได้รับคัดเลือกให้เข้าอยู่ในทีมแข่งขันบาสเกตบอลค่ะ ซึ่งท่านควรจะได้เห็นรอย
ถลอกปอกเปิกที่บ่าซ้ายของดิฉัน มีสีน้ำตาลและสีน้ำตาลมะฮ็อกกานี และรอยเป็นทางๆ สีส้มด้วย

ข. หนูได้เข้าร่วมทีมบาสเกตบอลแล้วค่ะ ท่านน่าจะได้เห็นหัวไหล่ของหนูซึ่งตอนนี้มีรอย
ฟกช้ำออกสีม่วงคล้ำและมีรอยริ้วสีส้มๆ อยู่ด้วย

- เหตุผลที่เลือก
1. สะดวกลวย	2. กระทบ ไม่เย็นเยื่อ
3. เข้าใจง่าย	4. ได้อารมณ์ ความรู้สึก
5. ใช้คำได้เหมาะกับเหตุการณ์	6. อื่นๆระบุ.....

10. สถานการณ์ : จูดีเขียนจดหมายบรรยายความรู้สึกของตัวเองที่มีต่อวิทยาลัยและคุณพ่อขย่าว

ก. หนูรักวิทยาลัยจัง และหนูก็รักท่านด้วย เพราะท่านส่งหนูมาเรียนต่อกับที่นี่

ข. ดิฉันรักวิทยาลัยนี้มากค่ะ และดิฉันรักท่านมากที่ได้กรุณาส่งดิฉันมาเรียนที่นี่

- เหตุผลที่เลือก
1. สะดวกลวย	2. กระทบ ไม่เย็นเยื่อ
3. เข้าใจง่าย	4. ได้อารมณ์ ความรู้สึก
5. ใช้คำได้เหมาะกับเหตุการณ์	6. อื่นๆระบุ.....

11. สถานการณ์ : ทอมมี เด็กชายในความดูแลของजूดีที่สถานเลี้ยงเด็กกำพร้า ได้รับคำสั่งจากคุณแม่บ้านให้มาเรียกตัวजूดีไปพบ

- ก. “เจอรูชา แอ็บบอท ---คุณถูกเรียกตัวให้เข้าไปสำนักงาน---ต้องรีบไปหน่อย---เร็วๆเข้า! เร็วๆเข้า!”
- ข. “เจอรูชา แอ็บบอท
สำนักงานเรียกเธอให้เข้าไปพบ
และฉันคิดว่า รีบไปดีกว่า” (ก.13)

- เหตุผลที่เลือก
1. สละสลวย	2. กระชับ ไม่เยิ่นเย้อ
3. เข้าใจง่าย	4. ได้อารมณ์ ความรู้สึก
5. ใช้คำได้เหมาะกับเหตุการณ์	6. อื่นๆระบุ.....

12. สถานการณ์ : จูดีบ่นให้คุณพ่อขยายาวฟังเรื่องเพื่อนร่วมชั้นเรียนที่แสนน่าเบื่อ

ก. เพื่อนนักศึกษาจอมที่มคนหนึ่ง นามสกุลเอกเคอร์รี่ ทำทางเซื่องช้า หน้าซิดขาว ดูเหมือนคนไม่มีชีวิต สมองซ้ำ เธอนั่งติดกับดิฉันในห้องเรียน เพราะตัวอักษรแรกของชื่อที่ขึ้นต้นด้วยตัวเอ. เหมือนดิฉัน (ดิฉันอยากให้คุณลิปเปิดตั้งชื่อให้ดิฉันด้วยตัวแซด อย่างเช่น ซาบริสกี) เธอมาถามดิฉันว่า บทเรียนละตินเมื่อวันจันทร์นั้น เริ่มตรงย่อหน้าที่ 69 หรือ 70 เธอพูดเนือยๆ ยืดขาด ทำให้ต้องอยู่ต่ออีกหนึ่งชั่วโมงเต็มๆ นี่เธอเพิ่งจากไปเดี๋ยวนี้เอง

ข. จูๆ เอกเคอร์รี่ เด็กผู้หญิงที่หน้าตาเหมือนแป้งขนมปัง และชอบทำตัววังงาก็เดินเข้ามา เธอได้นั่งข้างหนูในวิชาภาษาลาติน เพราะชื่อของเธอขึ้นต้นด้วยตัว “A” (หนูอยากให้คุณลิปเปิดตั้งชื่อหนูว่า ซาบริสกี เสียจริงๆ) เอกเคอร์รี่ เดินเข้ามาถามหนูว่าเมื่อวันจันทร์เรียนถึงหน้า ๖๕ หรือ ๗๐ แล้วเธอก็นั่งอยู่ต่ออีกตั้ง ๑ ชม. นี่เธอเพิ่งจะกลับไปเองคะ

- เหตุผลที่เลือก
1. สละสลวย	2. กระชับ ไม่เยิ่นเย้อ
3. เข้าใจง่าย	4. ได้อารมณ์ ความรู้สึก
5. ใช้คำได้เหมาะกับเหตุการณ์	6. อื่นๆระบุ.....

13. สถานการณ์ : จูดีเล่าให้คุณพ่อขย่าวฟังถึงอาจารย์ผู้สอนวิชาปรัชญาที่แสนน่าเบื่อ

ก. อาจารย์สอนเนื้อหาเรากับเราไม่ต้องเรียนวิชาอื่นอีกแล้ว เขาเหมือนเปิดแค่ประหลาดๆ เขาทำเหมือนกับตัวเองล่องลอยอยู่ในปุยมเมฆ เมื่อใดที่ร้อนลงโหมงกับพื้นโลกแข็งๆ ก็จะกะพริบตาพร่ามัวถี่ๆ ด้วยความมึนงง

ข. อาจารย์ผู้สอนทำเรากับเราไม่ต้องเรียนวิชาอื่นด้วย เขาเป็นคนที่มีความคิดประหลาด ทำทางเรากับว่าล่องลอยอยู่ในหมุ่เมฆบางเบา ยามใดที่เขาตกลงมาสู่พื้นดินที่แน่นแข็ง ผู้ความเป็นจริงเขาจะขยี้ตาเพราะนัยน์ตาพร่าพราย

- เหตุผลที่เลือก
1. สละสลวย	2. กระชับ ไม่เยิ่นเย้อ
3. เข้าใจง่าย	4. ได้อารมณ์ ความรู้สึก
5. ใช้คำได้เหมาะกับเหตุการณ์	6. อื่นๆระบุ.....

14. สถานการณ์ : จูดีเขียนจดหมายถึงคุณพ่อขย่าวเพื่อขอให้ท่านบริจาคเงินให้ครอบครัวผู้ยากไร้

ก. ท่านเป็นคนร่ำรวยที่สุดที่ดิฉันรู้จัก ท่านจะกรุณาบริจาคสัก 100 ดอลลาร์ ได้ไหมคะ หญิงคนนี้ต้องการความช่วยเหลือยิ่งกว่าดิฉันมากนัก ถ้าไม่เป็นเพราะสงสารเธอแล้ว ดิฉันจะไม่กวนใจท่านด้วยเรื่องนี้เลย ดิฉันไม่สนใจนักว่า อะไรจะเกิดขึ้นกับแม่ของเธอ เพราะดูช่างเป็นคนไร้ประโยชน์เสียจริงๆ ทำตัวล่องลอยไปวันหนึ่งๆ เหมือนแมงกะพุน

ข. ท่านเป็นคนร่ำรวยที่สุดที่หนูรู้จัก ท่านพอจะกรุณาช่วยบริจาคเงินสัก ๑๐๐ ดอลลาร์ได้ไหมคะ? เธอสมควรได้รับเงินจำนวนนี้มากกว่าหนูยิ่งนัก หนูขอความเมตตาจากท่านเพราะเห็นแก่หญิงสาวคนนี้ โดยไม่สนใจว่าแม่ของเธอจะเป็นอย่างไร เพราะเธอช่างทำตัวไร้ประโยชน์เหลือเกิน

- เหตุผลที่เลือก
1. สละสลวย	2. กระชับ ไม่เยิ่นเย้อ
3. เข้าใจง่าย	4. ได้อารมณ์ ความรู้สึก
5. ใช้คำได้เหมาะกับเหตุการณ์	6. อื่นๆระบุ.....

15. สถานการณ์ : คำขึ้นต้นจดหมายที่จุดนี้เขียนถึงคุณพ่อขยาว

ก. คุณพ่อขยาวที่รัก

คุณพ่อผู้มีจิตใจโอบอ้อมอารี !

ข. คุณพ่อขยาวที่รัก

ท่านเยือกเย็นและแข็งเหมือนอิฐ!

เหตุผลที่เลือก

1. สละสลวย

2. กระชับ ไม่เยิ่นเย้อ

3. เข้าใจง่าย

4. ได้อารมณ์ ความรู้สึก

5. ใช้คำได้เหมาะกับเหตุการณ์

6. อื่นๆระบุ.....

ประวัติผู้แต่งเรื่อง “Daddy-Long-Legs”

จิน เว็สเตอร์ เกิดเมื่อวันที่ 24 กรกฎาคม ค.ศ. 1876 ที่เมืองฟรีโคเนีย รัฐนิวยอร์ก ประเทศสหรัฐอเมริกา เป็นลูกคนโตของ ชาร์ลส ลูเธอร์ เว็สเตอร์ และแอนนี่ ม็อฟเฟิทท์

ชื่อจริงของเธอคือ อลิซ เจน แซนด์เลอร์ เว็สเตอร์ ชื่อ “เจน” ตั้งตามชื่อมารดาของ มาร์ค ทเวน นักเขียนชื่อดังของสหรัฐอเมริกา ซึ่งมีศักดิ์เป็นลูกของเธอ

บิดาของเจนเป็นเจ้าของสำนักพิมพ์ และมาร์ค ทเวน เคยเป็นหุ้นส่วนอยู่ด้วย สำนักพิมพ์นี้เคยจัดพิมพ์ผลงานสำคัญคือ บันทึกความทรงจำของนายพลแกรีนท์ (วีรบุรุษในสงครามระหว่างฝ่ายเหนือกับฝ่ายใต้ของสหรัฐอเมริกา)

เจนเริ่มเขียนหนังสือตั้งแต่วัยเป็นนักเรียน โดยเขียนเรื่องลงพิมพ์ในวารสารของโรงเรียน และสนใจช่วยเหลือเด็กขาดแคลน และเด็กพิการ หลังจากมีโอกาสไปเยี่ยมสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าและเด็กพิการ นั่นเองเป็นสิ่งบันดาลใจให้เธอเขียนเรื่อง “คุณพ่อขยาวยาว” ในอีกหลายปีต่อมา

เจน สำเร็จการศึกษาปริญญาตรีศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษและเศรษฐศาสตร์ จากวิทยาลัยวาสซาร์ ในปี ค.ศ. 1901

งานเขียนของเจนในระยะแรกๆ ขณะเป็นนักศึกษา ส่วนใหญ่เป็นเรื่องสั้นแนวขำขัน ซึ่งได้รวมพิมพ์เป็นผลงานเล่มแรกชื่อ When Patty Went To College ในปี ค.ศ.1903 เธอนำบุคลิกของเพื่อนๆ ในวิทยาลัยมาเขียนเรื่องสั้นชุดนี้

หลังจากสำเร็จการศึกษา เจนได้เดินทางท่องเที่ยวไปยังประเทศต่างๆ และขณะที่พำนักอยู่ในอิตาลี เธอก็ได้เขียนนวนิยายเรื่องหนึ่งคือ Jerry Junior ในปี ค.ศ. 1907 และในปีต่อมาก็พิมพ์เรื่อง The Four Pools Mystery โดยใช้นามแฝง

เจนสมรสกับเกล็น ฟอร์ด แม็คคินนีย์ เมื่อปี ค.ศ. 1915 ทั้งสองมีที่พักเป็นอพาร์ตเมนต์อยู่ในกรุงนิวยอร์ก ต่อมาเจนเสียชีวิตในการคลอดลูก เมื่อวันที่ 11 มิถุนายน ค.ศ. 1916 ในขณะที่อายุยังไม่ครบ 40 ปี

ผลงานของเธอมีจำนวนทั้งสิ้น 8 เล่ม แต่ที่มีชื่อเสียงโด่งดังเป็นที่รู้จักทั่วโลกก็คือเรื่อง “Daddy-Long-Legs” หรือ “คุณพ่อขยาวยาว” ซึ่งใช้เป็นหนังสืออ่านประกอบการเรียนวิชาวรรณกรรมในโรงเรียนมัธยมและมหาวิทยาลัยนับร้อยแห่ง ในประเทศต่างๆทั่วโลก วรรณกรรมอมตะเรื่องนี้เคยสร้างเป็นภาพยนตร์ถึง 3 ครั้ง ครั้งแรกในยุคหนังเงียบ นำแสดงโดยแมรี พิคฟอร์ด และครั้งหลังที่ฮือฮากันมากคือ ในปี ค.ศ. 1955 นำแสดงโดย เฟร็ด แอสแตร์ และเลสลีย์ แครอง

ประวัติ “สังวรณ์ ไกรฤกษ์”

สังวรณ์ ไกรฤกษ์ ศึกษาภาษาอังกฤษและฝรั่งเศสจากประเทศสวีเดนแลนด์ ได้รับ Certificate of Proficiency in English Local Examination Syndicate ของมหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ เคยติดตามสามีซึ่งเป็นนักการทูต ไปประจำ ณ ประเทศต่างๆ เช่น สวีเดนแลนด์ สหรัฐอเมริกา และอียิปต์

สังวรณ์ ไกรฤกษ์ เคยเป็นอาสาสมัครทำงานให้กับสภาภาษาอเมริกัน เป็นครูสอนวิชาภาษาอังกฤษที่โรงเรียนสตรีจุลนาค และโรงเรียนวชิราวุธวิทยาลัย เปิดชั้นเรียนสอนการอ่าน พูด และเขียนภาษาไทยให้แก่นักศึกษาชาวไทยมุสลิมในกรุงไคโร ระหว่างพำนักอยู่ที่ประเทศอียิปต์ ประมาณ 3 ปี นอกจากนี้ยังเคยเป็นกรรมการในคณะกรรมการมูลนิธิกองทุนการกุศลสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี และที่ปรึกษาสมาคมสตรีภาคพื้นแปซิฟิกและเอเชียอาคเนย์แห่งประเทศไทย อีกด้วย

ปัจจุบัน สังวรณ์ ไกรฤกษ์ มีงานเขียนสารคดีกว่า 30 เรื่อง เขียนบทความภาษาอังกฤษอีกมากมายหลายเรื่อง สำหรับงานแปลนวนิยายที่ตีพิมพ์แล้วได้แก่ ล้างบาป สร้อยปะคำ ชิมืด แม่ดอก พุดซ้อน คุณพ่อขาขาว คู่รักที่รัก บันทึกลับของแอนน์ แฟรงค์ และลมต่างทิศ

เมื่อวันที่ 5 พฤษภาคม พ.ศ. 2547 สังวรณ์ ไกรฤกษ์ ได้รับคัดเลือกให้ได้รับรางวัล “นราธิป” อันเป็นรางวัลที่มอบให้แก่นักเขียนและบรรณาธิการอาวุโสที่มีอายุ 80 ปี ขึ้นไป และมีผลงานอย่างสืบเนื่อง ยาวนาน อาจกล่าวได้ว่าท่านเป็นนักเขียนอาวุโสที่มีความสามารถยิ่งท่านหนึ่ง

ประวัติ “แก้วคำทิพย์ ไชย”

แก้วคำทิพย์ ไชย เป็นนักแปลที่มากไปด้วยความสามารถ ผลงานแปลออกมามากมาย อาทิ เช่น คุณพ่อขยาวย รำลึกชีวิตคริสต์มาส มาร์ตินอิเดน การลักพาตัว(ทายาทตระกูลชอวส์) เกาะมหาสมบัติ เปรี้ยวลมในพงหลิว โรบินฮู้ด สาวน้อย พรานทะเล รำลึกชีวิตคริสต์มาส เจ้าน้อย ฟอนเติล รอย บลิงกี้ บิลล์ กับนัตซี การผจญภัยของโรบินสัน ครูโซ เจ้าหญิงน้อย ปราสาทมนตรา เค้กรถไฟ พอลลีแอนนา ได้ร่มไผ่แลกแห่งนี้มีรัก พี่น้องทั้งห้ากับเครื่องรางวิเศษ สาวน้อยเศษผ้าแห่ง ออซ เป็นต้น

ปัจจุบัน แก้วคำทิพย์ ไชย ดำรงตำแหน่งเป็นบรรณาธิการแปลและเรียบเรียงของคลาสสิก สำนักพิมพ์ ผลงานที่นำมาแปลส่วนใหญ่เป็นวรรณกรรมอมตะ และได้รับความนิยมจากผู้อ่านทั่วโลกต่อเนื่องยาวนาน

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ

นางสาวสุภาพร กษารัตน์

วัน เดือน ปีเกิด

6 พฤษภาคม 2521

สถานที่เกิด

กรุงเทพฯ ประเทศไทย

ประวัติการศึกษา

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ พ.ศ. 2539-2542

วารสารศาสตรบัณฑิต (เกียรตินิยมอันดับสอง)

สาขาวิชาเอกหนังสือพิมพ์และสิ่งพิมพ์

มหาวิทยาลัยรามคำแหง พ.ศ. 2543-2545

ศิลปศาสตรบัณฑิต (รัฐศาสตร์)

สาขาวิชาเอกการเมืองและการปกครอง

มหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2544-2546

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาและวัฒนธรรม

เพื่อการสื่อสารและการพัฒนา)

สาขาวิชาเอกการแปล

ทุนการศึกษา

ทุนโครงการพัฒนาอาจารย์สาขาขาดแคลน

มหาวิทยาลัยมหิดล

ที่อยู่

46 / 1 หมู่ 8 ต.วัดชลอ อ.บางกรวย นนทบุรี 11130

EXECUTIVE SUMMARY

1. Introduction

This thesis is a comparative study of two Thai translated versions of Daddy-Long-Legs by Jean Webster. The first version was translated in 1986 by Sungworn Krairuek and the second by Kaewkumthip Chai in 2002. Both Thai translations are still best seller now. “Daddy-Long-Legs” is a children literature which has been well-known and was selected as an external reading book in many countries around the world.

The objective of this study is to analyze and compare these two Thai translations in order to see their form of meaning transference, transference of meaning and translation techniques.

2. Methods and Materials

At first, the researcher reviewed the concepts and theories of translation. Then collected the data by studying the English version of “Daddy-Long-Legs” by Jean Webster and the two Thai versions namely “คุณพ่อขายาว” by Sungworn Krairuek and “คุณพ่อขายาว” by Kaewkumthip Chai.

The collected data were then verified and classified into three dimensions: the form of meaning, the transference of meaning and the translation techniques. In analyzing the data, the concept of translation techniques, adjustment in translation and novel translation were employed.

In addition, a questionnaire of fifteen questions were constructed and administered with forty students of Literary Arts Clubs from Chulalongkorn University, Thammasat University and Kasetsart University. The purpose was to find out which of the two Thai versions was more popular.

3. Findings

The objective of this research is the comparative analysis of the two Thai translations of “Daddy-Long-Legs” by Sungworn Krairuek and Kaewkumthip Chai in the aspects of the form of

meaning transference, transference of meaning and translation techniques. The results of the study are as follows:

3.1 The comparative analysis in terms of the form of meaning transference

Sungworn Krairuek and Kaewkumthip Chai tried to adjust the form of the meaning in order that readers could understand more of translated versions. The adjusted forms of the meaning are:

3.1.1 Paragraph Adjustment

The paragraph adjustment for the understanding of readers can be categorized into two groups.

3.1.1.1 One paragraph was divided into many paragraphs.

3.1.1.2 Two paragraphs were united.

The researcher found that there are significant similarities in the paragraph adjustments between Sungworn Krairuek and Kaewkumthip Chai---the techniques of dividing one paragraph into many paragraphs and uniting two paragraphs in both Thai versions by Sungworn Krairuek and Kaewkumthip Chai. On the other hand, there were differences between the two Thai versions in this aspect. It was found that the technique of uniting two paragraphs in case of adjusting descriptive content into conversation form in “คุณพ่อขาขาว” by Kaewkumthip Chai. But this technique was not found in “คุณพ่อขาขาว” by Sungworn Krairuek. However, paragraph adjustments were also depended on the editor’s decision.

3.1.2 Inserting additional explanations when the English version refers to unknown persons, plants or things, which do not appear in Thai.

The researcher found that Sungworn Krairuek added meanings to the translated version in parentheses after words or sentences many times but this technique was found only one time in Kaewkumthip Chai version. However, Kaewkumthip inserted additional explanations by using footnote.

3.1.3 Selecting to use only the popular punctuation marks in Thai writing

Sungworn Krairuek used the double quotation marks (“...”) and the dashes (--), but didn’t use the question marks (?), the commas (,) and the semicolons (;). In addition, Sungworn used the colons (:) sometimes she thought it was suitable.

Kaewkumthip Chai used the double quotation marks (“...”) and the question marks (?), but didn’t use the commas (,), the colons (:) and the semicolons (;). In addition, Kaewkumthip used the dots (...) replacing of the dashes (--) in order to present the characters’ feeling to the readers.

3.2 The comparative analysis in the terms of meaning transferring.

From the study, the strategies were divided into 2 categories as follows:

3.2.1 Translating techniques of the word and idiom level

The study showed that the meaning transferring was very important for the two Thai translations and the results of the comparative analysis in this aspect is:

3.2.1.1 Noun Translation

The researcher found both translators used transliteration in order to help the readers understand the story clearly when the English version makes a references to unknown persons, plants or things, which do not appear in Thai.

3.2.1.2 Pronoun Translation

Both translators used different words in Thai Translations. Sungworn Krairuek used “ดิฉัน” when translated pronoun “I” which refers to “Judy Abbot”, but Kaewkumthip used “หนู” when translated this pronoun.

3.2.1.2 Idioms Translation

Sungworn Krairuek and Kaewkumthip Chai used three methods to translate Idioms, which were literal translation, free translation and equivalent translation.

3.2.2 Translating techniques of the sentence level

The strategies used in translating at sentence level are divided into two categories as follows:

3.2.2.1 The translation of passive voice

Both translators used seven ways to transfer passive form into Thai sentences. These were done to make the Thai versions sound more natural to the readers by alternating the position of subject and object.

3.2.2.2 The translation of negative sentence

Both translators used two techniques in translating the negative sentence. They are literal translation and changing the negative sentence into simple sentence.

3.3 The comparative analysis in the terms of translation techniques.

In this research, the translation techniques in both Thai versions were studied. These techniques are divided into four categories as follows:

3.3.1 Addition of details

The researcher found that addition of details was frequently used in “คุณพ่อขายาว” by Sungworn Krairuek in order to increase understand and emphasize feelings of characters for the reader , to explain the scenes or situations of the story and to give more details about the things which were specified in that situation. Sungworn always inserted her imagination into the translation but this technique was rarely found in “คุณพ่อขายาว” by Kaewkumtip Chai.

3.3.2 Reduction of details

The researcher found that both translators deleted many details which were not important in order to make the story advance faster.

3.3.3 Sentence combination

As the Thai language and English language are not equivalent in terms of grammatical structure, the researcher found that both translators have to merge two sentence to one sentence in order to convey the story through the natural grammatical form of Thai language.

3.3.4 Change of words and phrases order

The researcher found that to help readers understand the message clearly, Sungworn Krairuek and Kaewkumthip Chai rearranged words and phrases in grammatical order to make the Thai version natural.

3.4 The results of questionnaire analysis

The researcher found that the readers preferred the version of Kaewkumthip Chai to that of Sungworn Krairuek with the ratio of 62%: 38%. By the way, the target group mentioned that “คุณพ่อขาขาว” by Kaewkumthip Chai could transfer meaning into Thai version by using appropriate words to situations and Kaewkumthip’s version using the simple words that easy to understand and also strengthen. However, They also specified that the version by Sungworn Krairuek was more beautiful and smoother than Kaewkumthip’s.

4. Conclusion

Sungworn Krairuek and Kaewkumthip Chai tried to adjust the form of meaning in order to increase readers’ understanding. The adjust form of the meaning were paragraph adjustment, inserting additional explanations in parentheses after words or sentences or by using footnote and using only popular punctuation marks that were predominantly used in Thai writing. In term of meaning transferring, both translators used the same methods to translate “Daddy-Long-legs” into Thai. But there was a difference in choosing word in order to Translate Pronoun “I” in Thai language. As regards of the translation techniques, it was found that “คุณพ่อขาขาว” by Sungworn Krairuek was an overtranslation while Kaewkumthip Chai tried to keep the meaning of the story. However, researcher found that both translators rarely used reduction of details technique to keep the tone of original story.